

Krisztus fényel.

Krisztus fénye II.

Gondolatok az Örökké VALÓról

Ez a mű a folytatása a 2021-ben megjelent
„*Krisztus fénye*” című írásgyűjteménynek.

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	3
1. Az üdv-Őség – szabadulás a hazugság narratíváiból.....	5
2. Transzhumanizmus és technokrácia.....	9
3. Hazugságra nincs oltás.....	11
4. Isten.....	14
5. Isten országa.....	15
6. A krisztusi SZER-tan magva és lényege.....	19
7. Trágyadombi történet.....	20
8. Az igazi szerencse.....	22
9. A Szabadító.....	25
10. EGY mondat az örök SZER-ELEMről.....	26
11. Mi az élet értelme?.....	27
12. Szikra a TŰZ-benn.....	28
13. Gondolatok a reinkarnációról – az Örömhír fényében.....	29
14. Vakságom története.....	32
15. Mikor lesz vége?.....	36
16. Túlélés vagy Üdvösség?.....	39
17. A szív fényessége.....	43
18. Elveszett, és megtaláltatott!.....	45
19. Az utolsó napon.....	48
20. Út, Igazság, Élet.....	50
21. Jézus Krisztus és Ramana Maharshi.....	56
22. Az egyén útja az EGYedülVALÓ-ÉNhez.....	59
23. Ítélet helyett.....	60
24. KIÁLTVÁNY A LÉLEKNEK.....	61
25. Ő-iS-TE-ÉN a buboréklétben.....	63
26. Tanmese a tört-ÉNünk eleméről.....	65
27. Gyakorlati tanácsok igazságkeresőknek.....	66
28. Ima egy Új Világért.....	68
29. Gondolatok az istenkeresésről az Istent keres-ŐK-nek.....	69
30. Ő-én-VAL(L)Ó.....	73
31. A lelkebeka története – tanmese.....	74
32. Senki sem juthat az Atyához, hanemha ÉNáltalam.....	75
33. A LÉLEK LÉLEKZÉSE.....	79
34. Csend.....	82
A kiadványról.....	84

„Amikor megismeritek önmagatokat, akkor megismertettek, és fölismeritek, hogy az élő Atya gyermekei vagytok. De ha nem ismeritek meg önmagatokat, akkor szegénységben vagytok, és ti vagytok a szegénység.”

Tamás evangéliuma 3, 4-5

1. Az üdv-Őség – szabadulás a hazugság narratíváiból

A hazugság a hamis egó(nk) szüleménye, amely a valóságra helyez olyan szűrőt, filtereket, amin áthatolva a valóság fénye, annak igazsága meghamisítódik, így ezáltal elvesz annak eredeti jelentése, ereje, tisztasága, súlyosabb esetben pedig – a hazugság mértékétől függően – akár a valóság teljes ellentétévé válva önmagunk, és mások ellen fordulva a hamisság, a pusztulás, az életellenes gondolkodás és cselekvés, azaz a halál forrásává lesz.

A hazugság alapját mindig a valóság, és a valóságban megismerhető igazság kell képezze, mert a hazugság ezen telepszik meg, ezt hamisítja meg, ferdíti el, a hamis egó érdekei szerint alakítva azt. A hazugság egy új látszatvalóságot és látszatigazságot hoz létre, (*pseudo realitas, pseudo veritas*) amely az emberi tudatban és elmében életre kelve valósnak, és igaznak tűnik, így olyan meghatározó, irányadó és kiinduló pontja lehet a valóságról és az igazságról való további gondolkodásnak, tudati és elmebeli folyamatoknak, és az ebből forrásozó, ezen irányultságok által meghatározott cselekvéseknek, melyek a legsúlyosabb esetben oda vezetnek, hogy az emberi lény elkezd tagadni a valóságot, és azt a megismerhető igazságot, melynek a hazugság általi elferdítését, kiforgatását, hamisítványát hiszi immár valósnak és igaznak. Ezt a folyamatot nevezhetjük szellemi autoimmun reakciónak, amikor is az emberi elme – nem ismervén fel a valóságot és az abban ragyogó igazságot önmaga létfenntartó, élő, eredendő, tiszta, éltető, szerves, megtartó valóságaként – annak elferdített, torz másához, azaz a hazugsághoz ragaszkodva, önmaga szellemi, lelki integritása, azaz EGYsÉGe ellen támad. Ez az a bizonyos meghasonulás, amiről Krisztus beszél: „Minden ország a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.”

De mit is nevezhetünk valóságnak, és mit igazságnak, létezik-e mind a valóságnak mind az igazságnak, az emberi elme által megismerhető, annak relativitásán túlmutató abszolút, azaz minden viszonylagosságtól mentes formája? Az emberi elme fogalmai által bármilyen meghatározással is éljünk a valóság vagy az igazság fogalmi köreivel szemben, azok mindig *részlegesek, töredékesek*, viszonylagosak lesznek. Ezért eme elmélkedésben nem teszek kísérletet arra, hogy bármelyik fogalommal kapcsolatban, még egy újabb meghatározást létrehozzak, a már eddig létezők mellett, és/vagy azokkal szemben. Az emberi érzékelés, elme, és gondolkodás a maga tárgyiasító hajlamaival ugyanis mind a valóság mind az igazság potenciálisan végtelen, úgynevezett *nézőpont-mátrix*ának a megismerésére, természetszerűen képtelen, de még ha valami úton-módon mégis sikerülne ez valakinek, az akkor is csak egy absztrakt, indirekt, logikai halmaz-ismeret lenne, melyben abszolút kiindulópont, rendezőelv csak önkényes módon lehetne kijelölhető, megragadható, így maga a tárgyiasító, tárgyi elme, bármilyen absztrakciót is hoz létre, önmaga elvont világát fogja csak tudni visszavetíteni az általa megismerni óhajtott „valóságra” és az abban, abból megismerhető „igazságra”. HA csak a fentiek igazságát képes valaki megismerni, arra eljutni, azt belátni, akkor abból az következik, hogy a továbbiakban már nem fog ragaszkodni ahhoz, hogy a valóság és az igazság fogalmilag megragadható absztrakcióit, bármilyen formában is azonosítsa A VALÓsággal és AZ IGAZsággal, minden elmebeli, racionális viszonylagosságát meghaladó létezésével.

Ha azonban a valóság és az igazság – mint abszolút, minden fogalmi gondolkodáson túli **létező** – az emberi gondolkodás által nem meghatározható, akkor egyáltalán hogyan feltételezheti ugyanezen gondolkodás, annak a létezését, és megismerhetőségét? Az emberi gondolkodás számára ugyanis már az abszolútum fogalma sem más, mint az emberi elme és gondolkodás, az elvonatkoztatás logikai mechanizmusa (absztrakció) számára megragadhatatlan **képzet**, melyet **képtelenek** vagyunk

elképzelni. Így pusztán csak a tagadás által járhatjuk azt körbe, de bármit is állítsunk róla, annak törvényszerűen nem lehet abszolút értéke, vagyis a **rész**szerű bármit is szakítson ki az **egész**ből, arra soha nem hivatkozhat úgy, mintha az az egész, a teljesség lenne. Tehát az abszolút, és AZ Abszolútum való, igaz lényege **állít**ással semmiképp sem határozható meg, mivel a véges a maga fogalmaival nem zárhatja semmilyen logikai, matematikai stb. absztrakcióba az egészet, ugyanakkor **tagad**ással sem juthatunk el annak megismerésére, pusztán annak a felismerésére, hogy az Abszolútum maga, nem határozható meg, így végső soron sem állítással sem tagadással sem juthatunk el, az elme számára meghatározhatatlan, abszolút VALÓ és IGAZ TELJESSÉG fel és megismerésére.

Ezen fenti eszmefuttatás látszólag az önmaga farkába harapó kígyó logikai mintázatát hordozza önmagában. Mert ha feltételezünk valamit – abszolút és abszolútum – néven, ami/aki azért abszolút, mert túl van minden viszonylagosságon, ebből fakadóan pedig az önön relativitásába zárult emberi tudat, elme és gondolkodás számára megragadhatatlan, felfoghatatlan és absztrahálhatatlan, akkor az abszolút és az abszolútum kérdésköre tulajdonképpen a logika számára vizsgálhatatlan, ráadásul vizsgálhatatlanná pont az a logikai premissza teszi ezt, hogy az abszolútum azért abszolút, mert a racionalizáló kognitív absztrakció számára, azaz az elmeműködés, az emberi gondolkodás és elvonatkoztatás számára a maga teljességében az megismerhetetlen és felfoghatatlan a maga egészében. Ez a logika azt feltételezi, hogy a megismerő (személy) az általa megismerhető valóság egészéhez képest mint megismerő elme: véges. De miből is származik ez a feltételezés? Nem-e eleve ez is egy önkorlátozó axióma, egy előfeltevés, ami úgyszintén az emberi elmen belül létezik, akár csak az abszolút és az Abszolútum eszménye? Irányulhat-e eleve bármilyen nemű megismerés olyas valamire, amiről elve azt feltételezzük, hogy a maga teljességében az megismerhetetlen, s nem korlátozza-e magát a felismerést és annak folyamatát, mibenlétét, módját, módszerét már eleve ez a fajta gondolkodás? Mert tulajdonképpen az abszolút és az abszolútum fogalmai is az elme számára léteznek, pusztán azok azt a legnagyobb, legteljesebb, vagyis EGY és EGYetlen, felülmúlhatatlan és teljes VALÓt, Teljességet jelölik, amit még a tárgyi gondolkodás, az érzékszervi megismerés, és a logikai absztrakció segítségével, úgy tűnik egyetlen emberi lény sem ismerhetett meg, minden kétséget kizáró bizonyossággal. De azért, mert ez eddig senkinek sem sikerült, azt jelenti-e, hogy egyáltalán nem is lehetséges-e, vagy pedig azt, hogy ha valamilyen úton-módon mégis lehetséges, akkor ezt még – vélhetőleg – senki sem érte el emberként az általunk ismert történelemben? Végső kérdésként tehát feltehetjük: ameddig az abszolút és Abszolútum az a valami/valaki ami és aki a logikai gondolkodás számára azt a **végtelen pontot** jelenti, ami EGYszerre végtelen, ám EGYszerre EGY és EGYetlen, oszthatatlan szingularitás*, addig a gondolkodás megismerheti-e azt, amit ő maga tett a saját végességén túli fogalommal, olyan módon, hogy létrehozott egy fogalmat, **végtelen** néven, mert az Abszolútum azért abszolút, mert túl van a racionalizálás, azaz a logikai absztrakció által végzett minőségi és mennyiségi kvalifikáción és kvantifikáción? (* a szingularitás értelmezése jelen szövegben nem más, mint Isten EGYedülVALÓsága)

A végtelen azonban már egy elmebéli attribútuma az Abszolútumnak, amint az EGY és az oszthatatlan minősége is, ráadásul a **végtelen** és az **EGY** együttese olyan paradoxon az emberi gondolkodás számára, amit a ráció sem felfogni sem megérteni nem képes, a maga tárgyiasult formájában. Azonban ezen a ponton eljuthatunk annak a megsejtésére, hogy **az emberi lény több mint a saját maga által művelt gondolkodás**, és főleg több annál a tárgyiasító, absztraháló elmeműködésénél, ami/aki az önmaga által létrehozott absztrakciók halmazából kilátni, azt meghaladni képtelen. Mert az abszolút – amennyiben nem a relativitások világában definiált, valamiféle önkényes meghatározása, valamilyen relatív logikai mátrixnak, mátrixoknak – a

racionalizáló, kvantifikáló, tárgyiasító és absztraháló elme és a gondolkodás számára bár megérintható, de annak *végtelenségéből fakadóan a maga teljességében felfoghatatlan*, de az *emberi intuíció számára* – amely a szellem és a lélek valósága – ez mégis azon, az emberi rációt meghaladó örök VALÓ, amely az arra érzékeny emberi lények számára mindennél valóságosabb, kézenfekvőbb, és a legszükségszerűbb IGAZSÁG, amit egy emberi lény, az Ő MAGvából, a legbensőbb LÉNY-EGében megsejthet. Itt pedig végleg meghaladjuk az emberi logika önmagába záruló, önmaga absztrakcióból építkező pszeudo-valóságát, melynek érvényessége örökre be van zárulva, a viszonylagosságok börtönébe, és az emberi lélekben feltárulkozó, mind az emberi szellem és lélek, így az elme Forrására is rámutató tiszta intuíció, isteni sugallat, vezetés ösvényére lépünk, mely mind a racionális, mint a materiális-mentális szférákon túlmutat, dacára annak, hogy azok is bennefoglaltak, benne léteznek, általa létezhetnek. Az abszolút és az Abszolútum ezért tükröződik pusztán az elme számára elérhető mindennemű megismerés birodalmában (tárgyi és tudati valóság), de pont emiatt felfoghatatlan a maga egészében, mivel az árnyék, *a kivétel nincs tudomásában annak, hogy önmaga miből/kiből származik, minek a megjelenése, kivételése*. Ezért lehetetlen a relatív világban, a relativizáló elme és annak minden működése számára az abszolút, és az Abszolútum lényegi VALÓjának a megértése, mert bár az abszolút fogalma még csak-csak közelíthető, még ha önkényességgel is (pld. egy rendszeren belül, amikor egy kiindulási pontot „abszolútnak” jelölnek, bár mindenki tudja, hogy ez önkényes, és pont ez is jelzi azt, hogy a logikán belül az abszolút és az Abszolútum valójában megragadhatatlan) de AZ Abszolútum, aminek pusztán fő attribútuma az, hogy abszolút, már teljesen felfoghatatlan, teljesen megragadhatatlan, a maga teljességében mindennemű elmeműködésnek, logikának, absztrakciónak.

Ezen a ponton visszatérhetünk a hazugság narratívájának a tárgyalásához, mert a fentiek által érthetjük meg igazán, hogy az emberi logika számára a VALÓ és az IGAZ megragadhatatlan, mert ez maga a Teljesség, AZ Abszolútum, másként Isten. Amikor ugyanis a VALÓ és az IGAZ EGY, és EGYetlen megbonthatatlan, szétválaszthatatlan, egymástól elkülöníthetetlen Teljesség, akkor az maga Isten. Őbenne és Őáltala jelenik meg a megnyilvánult világ kettősségében A Valóság és Az Igazság, amely az abszolútum test-elme jelenségen belüli kivételése, s amely az emberi gondolkodáson belül az elme prizmáján végtelen sok valóságra és igazságra hullik szét. Ebből ered az emberi individuumok egymással való örökös küzdelme, mert bár mindnyájan A VALÓ és AZ IGAZ, a Teljes ÉG, Isten EGYetlen és EGYedüli VALÓját, IGAZát, Valóságát és Igazságát „tapogatjuk”, de az egyéni, személyes és tárgyiasító hajlamú elme, az emberi ráció, gondolkodás foglyaként, egyre jobban széttöredezik, szétaprózódik, viszonylagossá válik annak EGYetlensége, így megszűnik annak Teljessége, a test-elme jelenség foglyaként, az azt **tapasztaló emberi tudatban és lélekben**. Ez a kiűzetés, melyet az EGY és EGYetlel VALÓ és IGAZ, a Teljes ÉG EGYsÉGének teljességéből kizuhanva tudatilag, szellemileg, értelmileg, gondolatilag és az ezzel való azonosulás következtében *átél és megtapasztal az emberi lélek*. Ez minden hazugság, minden hamisság narratívájának a bölcsője, mely hamisság és hazugság a részszerű emberi tudat és lélek számára minden szenvedés forrás, oka, s amely kizuhantság önerőből többé már nem számolható fel. Ameddig jelen van az „én a test és az elme vagyok”, hazug narratívájának az elmeképzete, amely tulajdonképpen Isten „szemében” maga a tudathasadás, az elmezavar, az ős bűn, minden hamisság forrása, addig fennáll a szenvedés, a hazugság, a bűn és a bűnhődés, mert az emberi lény ebben az állapotában már nem rendelkezik azzal, a minden ráción túlmutató EGYedüli és minden relativitástól mentes, abszolút tudással, hogy „Ki vagyok én VALÓjában, ha nem egy test és egy emberi elmeként tekintek magamra?” Ki az a lélek, aki érzi a végtelenséget, az időtlenséget, a tértelenséget, és aki minden racionális „tudáson és tudományon” túl, mindennél jobban tudja, érzi mint lélek és szellem: az EGY és EGYetlen VALÓ IGAZságakénti, az ÖnMAGa, Ő-MAGunk

Forrásától való elszakíthatatlan EGYsÉGet. Az emberi tudat és lélek ŐS VALÓja, és állapota ez, ama bizonyos Lét, Tudat és Boldogság isteni üdvössége, amelyről Jézus Krisztus ezt mondotta:

„Megkérdezte pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” Lk. 17, 20-21.

EGYedül Isten kEGYelem az, ami és A KI által az emberi tudat és a lélek, az Ővele VALÓ eredendŐ EGYsÉGe, örök boldogsága és üdvössége újra IGAZ lehet. MegIGAZítani csak Ő tud minket, megIGAZulni pedig VALÓban csak Őáltala, Ővele és Őbenne lehetséges. *Ami embernek lehetetlen, Istennek lehetséges*, ebben lehet iránytű számunkra a lelkünkbe oltott olthatatlan vágy, és a tudatunk kŐz-ÉP-pontára iránuló: figyelem.

2. Transzhumanizmus és technokrácia

Elgondolkodtam azon, hogy mit is szolgál ez az egész technokrata és transzhumanista lózungokba öltöztetett jelenkori elmebaj, és tudatzavar. Ez azoknak vonzó perspektíva, akik nyilvánvalóan semmit sem ismertek meg abból a valóságból, ami az ember valódi, belső magva, és amely tényleg nem pusztul el az emberi testtel, mert nem is az által született, mivel annak előtte is létezett. Természetesen mindez ma sokak számára hit kérdése, de érdekes módon a szájborgok és “transzhumán”, emberi tudathordozókba vetett hit, az nem hit, hanem tudomány. Az egész transzhumanizmus egyetlen egy ponton bukik el: azt gondolja, hogy nem létezik olyan, hogy emberi lélek, hanem csak olyan, amit emberi tudatnak nevez, és ez utóbbi csak akkor maradhat fenn, ha valamilyen fizikai hordozó által létezhet. (pld, biológiai test, vagy mesterséges test, adathordozók stb.) Sajnos a materialista tudomány teljesen vak, annak művelői pedig már sok esetben maguk is robotokká váltak, hiszen számukra nem létezik az emberi lélek, a “spirituális valóság” pedig csak az agy műve, ami az emberi tudatosságot és az emberi lelket is magában foglalja. Persze ez utóbbi megtagadása – szerintük – érdektelen, mert pusztán mentális valami, ami szimulálható gépekkel. Techno-nirvána... Mert a transzhumanizmus tulajdonképpen a saját lelkéről megfélemedezett, saját Forrását nem kutató, sőt azt tagadó, embernek lassan már nem nevezhető lények álma, egy új vallás, amiben a vallási kultuszt a technomágia szolgáltatja. Ezt lehetetlen elmagyarázni azon tudósoknak, kutatóknak, akik elhitték, hogy ők maguk már ilyen formában pusztán csak ember-gépek, az örök életet pedig saját erőből, technológiai problémaként felvetve akarják “megvalósítani”, és teljesen érdektelen számukra, hogy felfedezzék a valódi örök lét, maga a Lélek, és ez egy teljesen más VALÓ, amit így nem ismerhet meg.

A másik oldala az éremnek az, hogy az emberi lény lényege, a Lélek nem információ, nem absztrakt, nem absztrahálható, nem kvantifikálható valami, mert nem található a mennyiségek világában, mert nem abból ered. Ezért az emberi lelket nem lehet sem klónozni, sem semmilyen formában “átmenteni”, átkonvertálni más fizikai dimenziókba, adathordozókra, testekre stb. A materializmus “tudományosan” már az 1800-as években “bebizonyította”, hogy olyan, hogy emberi lélek, és egyáltalán olyan, hogy lélek nem létezik. Sajnos a materialista pszichológia, is csak mint munkafogalmat használja a lelket. Mert a materializmus csak mennyiségeket ismer, a formák ama világát, ami az emberi érzékelés és értelem számára absztrahálható. Na ezért megfoghatatlan ennek a szemlélet és gondolkodásmód számára a lélek maga, s mivel az, ezért “tudományosan” tagadja azt. A materializmus az emberi lényt pusztán egy gépként tekinti, bio-interfészként, amiben az emberi tudat és tudatosság, pusztán informatikai szintre egyszerűsíthető matematikai probléma. Lélek nincs, a testet nem a lélek eleveníti meg, hanem az, amit életnek nevez a materializmus, amely csak a véletlenek láncolatában megjelenő pillanatnyi állapota az anyagnak. Biokémiai konstelláció maga az ember is, az anyag önszerveződése, amiben egy adott ponton megjelent az, amit ma intelligenciának nevezünk. Mindez azonban nem más, mint az emberi lény, és az ember lényegét jelentő lélek, durva tagadása, és mennyiségi, anyagi, kvantumi szintre való degradálása, leegyszerűsítése, absztrahálása. Ebből az is következik, hogy ez a szemlélet nem érti, mert soha nem is értheti meg az ÉLET lényegét sem, mivel csak az élet megnyilvánulásait tartja vizsgálhatónak, és vizsgálándónak, hiszen csak az OKOZATI világot akarja megismerni, azt, ami az érzékelés általi értelmi absztrakcióban számára kvantifikálható, azaz absztrakt mennyiségi fogalmakká alakítható. Ezért a transzhumanizmus, végső soron nem csak lélektagadó, de ebből fakadóan ÉLETELLENES is.

A magyar nyelvben van két szó: ÉLET és LÉLEK. ÉLEK ÉS LÉLEK. Aki ennek megérzi a belső

jelentését, az könnyen át fog tudni látni minden transzhumanista és technokrata ideológián, melyek alapjaikban véve élet és emberellenesek. Pusztán egy az élet lényegétől elrugaszkodott, az örök élet valódi jelentését értelmezni képtelen, olyan torz törekvései ezek, az emberi hamis-egónak, mely az anyagi és az anyagi valóság virtualizált másától magasabb rendű VALÓt, Forrást (Isten) sem tételezni nem akar (tud) sem ebből fakadóan megismerni, abban és azzal EGYÜTT élni sem. De ez már a tudósnak vallás, holott a Lélek által élő embernek meg az vallás, amit a materialista alapokon nyugvó technomán, transzhumanista létszemlélet hirdet. Zárszóként annyit, hogy a mai kor embere – tisztelet a kivételeknek – meg lett mérgezve a fejlődés, és a haladás tévképzeteivel. Ez mindig a jövőbe helyezi a tökéletesség ígérétét. Azonban a tökéletesség csak az emberi tudat és lélek megismerése által ismerhető meg, és soha nem a jövőben, hanem mindig és mindenkoron a MOSTban, a JELEN-VALÓságban. Ez azonban már egészen más, a kortalan és örök szellemi és lelki igazságok megismerésének a vágyát jelenti, ama kérdés feltevését először is, hogy KI VAGYOK ÉN, ha nem egy emberi testtel és egy emberi elmével azonosítom magam, és ma már azt is hozzá kell tennünk, ha egyéb, gépi extenziókkal sem. Itt pedig rájöhetünk, hog a valódi bölcsesség kortalan, mert minden korban csak egy, és egyetlen igazságot ismertek fel ezzel kapcsolatban az élet és a lélek Forrását kutatók. Ez pedig túl van minden vallásos képzeten, minden materialista képzelgésen, és csak befelé fordulva tárulhat fel, minden őszinte, az emberi igazságokon túl létező IGAZSÁGot kereső, emberi lélek számára. Innen tekintve, a transzhumanizmus és annak embere már olyannyira eltévedt önön hamis-egója képzeteiben, hogy a szó szoros értelmében már csak Isten mentheti azt meg.

3. Hazugságra nincs oltás

Emberrársam! Hazugságra nincs oltás. Mit jelent ez? Azt, hogyha egy hazugságot igazságnak hiszel, abból egy másik, még nagyobb, még pusztítóbb hazugság nem szabadíthat meg. A hazugság a hazugsággal összeadódva, csak még nagyobb hazugságot, még mélyebb sötétséget, még pusztítóbb tévelygést és még halásosabb kórt teremt, mert aki emberek hazugságait hiszi igaznak, és Isten szavain nevet, Isten ígéreteit, kinyilatkoztatásait tartja hamisságnak, s megveti azokat, akik kutatják azt, az nem Istennek okoz kárt, hanem önmagának, és a saját lelkének.

Hazugságra nincs oltás, ám a hazugság a hazugsággal elegyedve még mélyebb verembe taszítja az emberi szellemet és lelket, a hamisságot igazságnak, a sötétséget fénynek, és az Istenből származó világosságot pedig taszító sötétségnek hiszi. A hazugságban való hit elpusztítja, megöli a lélek fényét, és elszakít minket a mi EGYetlen és EGYedülVALÓ, IGAZ forrásunktól, nemzŐnktől, teremtŐnktől, és a hamisság imádatára, szenvedésbe, gyötrelembe és kárhozatba visz minket. *Hogyan lehetséges ez? Hisz hittem az előjárókban, a világi tekintélyekben, hittem a tudósokban és a vallási vezetőkben és hittem mindabban, amit az én megmentésemért tettek?* – kérdezhetnék sokan, akikben még nem ébredt meg az Igazság, az Isten igazsága utáni kutatás olthatatlan szomjúsága a lelkének. *Hogyan létezhetne az, hogy én be legyek csapva, mikor a tudományt, a világi és a vallási előjárókat is Isten adta a számunkra, hogy őáltaluk vezethessen bennünket?* Hisz ők erre lettek tanítva, erre szánták az életüket, és Isten általuk vezet a társadalmakat? Bár vannak hibáik, de Isten hogyan engedhetné, hogy az egész világ becsapva lehessen? Nem lehetséges, biztosan azok élnek tévedésben, akik Isten Lelkére, vezetésére hivatkozva ennek ellenkezőjét hitetik el. Mert ők vannak kevesebben, és mi vagyunk többen, és biztosan ők tévednek. A nagy számok törvénye alapján, csak ők tévedhetnek! Másokat is vezet Isten Lelke, és ők, és a vezetőink bizonyosan Isten igazságát cselekszik, és nem hazudhatnak nekünk egy ilyen, világjelentőségű kérdésben, mint a mostani helyzet! De mi lenne, ha kiderülne a számodra, hogy a *megtévesztés lelke* uralja a világunk, és hatalmába kerített sokakat úgy, hogy fogalmuk sincs felőle?

Emberrársam! Minden kétséget kizáróan megbizonyosodtál-e arról, hogy igaz-e amit hiszel? Vagy egész egyszerűen csak elfogadtad mindezt, mert azt gondolod, hogy Isten Igazsága a nagy számok törvénye alapján nyilatkoztatja ki magát közöttünk? Vajon ha sokan hisznek egy hazugságban, akkor az igazzá lesz-e? Vajon nem-e a gyümölcse után ismerjük meg a fát? Vajon megengedted-e magadnak, hogy kétely ébredhessen a szívedben, vagy egész egyszerűen még a gondolatát is elfojtottad magban annak a lehetőségének, hogy be vagy csapva, félre vagy vezetve, és akiket te az igazság szószólóinak, az emberiség megmentőinek, és felemelőinek hittél, azok valójában nem Isten igazságából merítenek, így maguk sem igazak, s ha nem azok, akkor ugyanúgy tévelyegnek mint azok, akik nekik és bennük hisznek Isten helyett? Kérted-e Istent, Jézus Krisztus által, hogy személyesen, közvetítő nélkül, neked, a te legbensőbb szobádban, a te lelkedben felfedje az Ő Igazságát a számodra, a te hiteidről, a te magadról és a világról képzelte valóságodról? Vagy még mindig azt hiszed, hogy embereket, előjárókat, tudósokat, vallási és egyéb tekintélyeket, megmondóembereket követve ismerheted csak meg azt az Igazságot, melyet mind a világ dolgairól, mind rólad, egyedül és mindennemű közvetítőktől mentesen, csak és kizárólag Isten mutathat meg neked? Akartad-e, és akarod-e mindennél jobban, hogy Isten feltárja előtted, hogy mi a valóság, és mi az amit valóságnak hiszel? Mert a kettő nem ugyanaz, és a különbséget csak Isten fedheti a számunkra fel.

Hazugságra nincs oltás, a hazugság fájának pedig egyre nyilvánvalóbb a gyümölcse. Félelem, hamisság, gyűlölet, távolságtartás, elszigetelődés, rettegés, reményvesztettség, halál. Miért van az,

hogy aki Istenben bíz, és csakis Őbenne, abban Ő, a valódi oltalom által, ténylegesen kioltja annak szívében a félelmet, eloszlatja a hamisságot, a távolságtartás, az elszigetelődés, a rettegés és a reményvesztettség halált, pusztulást, kárhozatot okozó állapotát pedig az Ő Lelkéből és kEGYelméből fakadó, Őhöz és embertársaink felé megnyilvánuló közeledés, feloldódás, bátorság, bizalom, remény- és életteljesség, és a megelevenít-Ő, az életteli isteni SZERetet állapota váltja fel? És miért van az, hogy aki az emberi okosságokban, az előjárók hatalmában, a hamisság terjesztőiben, az Istentől elszakadt tudományosságban és annak képviselőiben, a vallási előjárók tekintélyében hisz és bíz, az most is fél, retteg, pedig végig követte az utasításait, és elhitte az ígérteteket, bízván abban, hogy eme emberi okoskodások majd véget vetnek az ő nyomorúságának, az ő félelmeinek? Miért van az, hogy ezen emberek még most is az Isten oltalmában bízókat vádolják saját nyomorúságuk miatt, elfogadva a hamisság prófétáinak hazugságait, ami szerint az egészségesek, és az Isten oltalmában bízók a valódi ellenségeik? *Hozott-e az oltás valódi lelki békét a szívedbe, ha másokat vádolsz azért, mert a világ nyomorúságának nem lett vége?* Embertársam, meddig hiszel még vakon az emberi okosságoknak, melyek a pusztulásba, a kárhozatba vezetnek, és meddig taszítod még el magadtól az EGYetlen Igazság megismerésének a lehetőségét, a kEGYelmet? Mert **Isten kEGYelme lehetőség, nem kötelezettség senkinek sem.** Isten oltalmát soha nem volt kötelező senkinek sem kérnie, „felvennie”. Ám Isten oltalma nem a „hamisság atyján” keresztül ismerhető meg, nem a fenevad nagyokat mondó száján keresztül nyilatkozik meg, nem a romlott emberi elképzelések szerint létezik, és nem a mi pusztulásba vezető vágyaink megerősítéseképpen.

Isten Igazsága megrázza bennünk az eget és a földet, olyan mértékben ragad ki a világ hamisságaiból, amiként ember arra sohasem lenne képes. Isten megmentő, és tápláló, megtisztító és megigazító Igazságával találkozni – az én emberi hazugságaim tömege alatt – amit addig igazságnak képzeltem a világról és Őrála egyaránt: szembesítő, megrázó, fájdalmas katarzis, hasonlóképpen ahhoz, mikor egy félig beforrott, gennyes sebet felszakít egy szike, hogy kifakasztván belőle minden utálatosságot, kitisztítsa azt, így megmentve a mérgező, fájdalmas pusztulástól, a test lakóját: a lelket. De ez a szike, Isten Igazságának a Lelke olyan módon teszi ezt, olyan tökéletes metszést ejt a mi hazugságainkon, amilyenre ember és emberi okosság nem képes. *A fájdalmat nem az Ő metszése, hanem a mi szívünkben, lelkünkben és elménkben gennyező hazugságok felszínre kerülése okozza, az önmagunk hazugságaival való szembesülés megtisztító, fájdalmas, ám felemelő folyamatában.* Mert Isten a valódi doktor, magyarul Tanító, és a valódi Gyógyító, mert Ő maga a tökéletes GYÓGY-SZER, a gyógyító szeretet. Azonban a valódi szeretet nem az, ami a hamisságban tart meg engem, hogy ne hogy fájdalmat okozzon nekem az őszinteségével, miközben elgennyed bennem a hazugságok sebe, hanem az az Ige, amely feltárja a sebet, az a tiszta víz, amely megtisztítja a lelket, és az éltető étel, amely táplálja, erősíti, és az örök életre vezeti lelkünket, Őáltala, Ővele és Őbenne.

Hazugságra nincs oltás, de hazugság helyett van oltalom és kEGYelem, mely Jézus Krisztus tanítása által megtisztítja, felfényesíti, ragyogóvá, fényessé, megigazulttá teszi a lelket. **„Ami embernek lehetetlen, Istennek lehetséges”.** Ehhez azonban kérni kell, hogy megadasson, zörgetni kell, hogy megnyitasson. Ez az igazság keresése, mely arra szolgál, hogy megismerhessem a valódi igazságot, ami maga Isten, és amit ŐMAGÁról csak Ő mutathat, Ő tárhat a számunkra fel, minden közvetítőktől mentesen. Ez az a szikra, ami lánggra lobbantja lelkünkben az olthatatlan tüzet, Isten VALÓ Igazságának, felfoghatatlan szépségének, gyönyörűségének és boldogságának a megismerésére. Ez kegyelem, melyet mindenki megkaphat, csak kérnie kell. Azért kell kérnie, mert Isten senkire sem erőszakolja rá ezt, tisztelőben tartva a mi döntéseinket. Az igazság keresése nem kényszer, hanem a szív Isten utáni olthatatlan vágyából fakadó, sürgető késztetése a léleknek.

Annak az emberi léleknek, amely mindaddig megalégítetlen lesz a világ igazságai által, amíg meg nem ismeri Istent, AZ EGYetlen IGAZ VALÓt a létezésben, és az Ő kEGYelme által el nem merülhet benne. „***Megismeritek az igazságot, és AZ IGAZSÁG (Isten) szabaddá tesz titeket!***”

4. Isten

Kevesen keresik manapság Az Igazságot, mert sokan elhitték, hogy Igazság nincs, csak az emberi részigazságok relatív kuszaságának az összessége. **Az EGYetelen Igazság: Isten.** A mai korban sokan ha meghallják ezt a szót Isten, rögtön a vallások, a vallásos attitűd, a hittérítés, és a sok évezred alatt erre rakódott negatív, pejoratív, taszító képzetek asszociációi jelennek előttük meg. Jogosan! Azonban Isten nem az, ami/aki azonosítható lenne ezekkel, és végképp nem az, amit a tőle elrugaszkodott, elszakadt emberi elképzelések, állítások, tagadások logikai halmaza jelent. A Lét középpontja, ami és aki csak a közvetlen megtapasztalás által ismerhető meg. Azonban ameddig eme közvetlen megtapasztalást az emberi elmém hozza létre, korlátozza, birtokolja, a saját képmására formálja bármilyen értelemben is, addig mindez vallás, vak hit, megosztó eszmék, dogmák, tézisek, örök és végre menő viták, békétlenségek, háborúk, spirituális megosztás forrása és tárgya is egyben.

Isten nem attól létezik, van, és tapasztalható meg a Lét és Tudat örök forrásaként és középpontjaként is EGYben, mert az emberi elme és tudat hisz-e a létében vagy sem. Én, az ember hiába tagadom a létezését, ám ha ezt teszem, tulajdonképpen öntudatlanul a saját létezésem, tudatom, lelkem létét tagadom, ami és aki akkor is EGY és elszakíthatatlan Ővele, ha eme valóság teljes mértékben rejtve van előttem. **Minden Isten, minden Istenből van és minden Istenben van,** akkor is, ha nekünk, a benne létezők – jelenleg igen nagy része számára – mindez kérdéses, illetve nem is kérdéses, hogy nem így van, tehát leginkább fel sem vethető mindez. Ezért van az, hogy a fogalmak, a szavak, az elme szintjén Isten nem létezik, leginkább halott. Az emberi elme szintjén csak a képzetek világa létezik, melyek ha meg akarják ragadni Isten fogalmak, képzetek, gondolatok feletti EGYetlen EGYségét és EGYetemességét, az minduntalan kisiklik a neki állított kelepceből. De *ki vagyok én*, aki e képzetek rabja, s megszabadulhatok-e tőlük, a kEGYelem által az Igazság felismerésével?

Ami és aki Isten, az túl van a szavakon, a gondolatokon, a gondolkodáson, a képeken, a képzeteken és a képzelgésen, az emberi érzelmeken és érzéseken, bár ezek is, Őbenne, Őáltala létezhetnek. *Istenben van a világ, s minden és mindenki benne van Istenben, még ha nem is így érzem és érzékelem ezt.* Mert **Isten** VALÓ IGAZsága, minden elmeszerű valóságot meghaladó EGYetlensége, **az emberi tudatban, szívben és lélekben a Lélek által nyilvánul meg,** a Lét tiszta, makulátlan, gondolatoktól mentes: **Örökké-VALÓság ÉRZÉSe**ként és érzésében. Az Őtőle való különvalóság, különállóság, elkülönültség csak bűnös tévképzet, ami azonban fájdalmas valósággá dagad az „*én a test és az eleme, a gondolkodás és a gondolkodó vagyok*” képzeteiben. Isten VALÓ, IGAZ, ÖRÖK lényege EGY az emberi létezésünk MAGvával, ami a figyelmünk befelé, saját tudatunk középpontja felé történő irányítása által tapasztalható meg, amikor is ez a belső figyelem eltűnik, EGYbeolvad annak forrásával, Ő-MAGunkkal: Istennel.

A figyelem, a tudat, a lét, a lélek és az élet örök Forrása: Isten. Nem található a valóság tárgyaiban, bár azok is általa és benne léteznek. Ő az az örökkévaló Lét, Lélek és Tudat időtlen, nem az emberi elme, képzetek és érzelmek által létező, hanem azok forrását jelentő: EGYetlen *Alanya*. A születetlen és halhatatlan üdvösség, boldogság, örök JELEN-VALÓ időtlensége, a Végtelen és EGY, aki véges szavakkal végesíthetetlen, megnevezhetetlen, mert a „**Vagyok aki vagyok**” teljessége.

5. Isten országa

Légy ura az elmédnek! – tanítja sok mágikus, mentalista, vagy önmagát spirituálisnak valló irányzat. Ez a felismerés, kezdetben tényleg fontos, mert az az emberi lény, aki nem ura saját elméjének, azaz a gondolatainak, képzeletének, érzelmeinek, (pontosabban nem Isten uralja és tölti be érzéseit, gondolatait) az tudtán kívül teljesen ki van szolgáltatva a saját ösztönlényének, mely saját ösztönvilága által van mozgatva. Az ember mindaddig ösztönlényként működik, míg valamilyen módon meg nem adatik annak a felismerése, hogy egyrészt az ösztönvilág (testiség) mindnyájunknak a létező, tudattalanul irányító, meghatározó része, ám ameddig ez határoz meg minket saját elménken belül, addig valójában a ló rángatja a lovaszt, kihasználva azt saját önző céljaira, és nem a lovas uralja a lovat, hogy amaz csak eszköze legyen az utazásban, s a célba jutásban. Az elme és a szív, azaz a gondolkodás és az érzés uralása esszenciális fontosságú a szellemi-lelki törekvő számára, ám ameddig ennek felismerése megragad az emberi egó szintjén, addig az elme és a szív uralására tett kísérletek, próbálkozások, módszerek is pusztán az egó-én által lesznek vezérelve, egész pontosan az egó-én próbál majd meg uralkodni, az egó-én egy része felett (ösztönvilág, vágyvilág) mely próbálkozás, még ha eredményekkel is jár esetlegesen, ezen eredmények csak részlegesek lesznek. Ám ami az eredmények részlegességénél is nagyobb gondot okoz a későbbiekben, eme törekvések által, az az emberi *egó-én* (hamis én) és az ezen belüli úgynevezett „*spirituális egó*” megerősödése, megkeményedése, megszilárdulása, amely minden olyan út mellékterméke, amikor is az egó-én próbál uralmat nyerni az egó-én egyes részei felett.

Az egó-én magában foglalja a tudattalannak nevezett részét az emberi elmének és pszichének, ami az ösztönvilág, vágyvilág, a gondolkodás és az érzelmek birodalmát jelenti elsősorban, mint az emberi személyiségünket meghatározó mozgatórugókat, melyek ha nincsenek egy magasabb rendű – az *egó-ént* valóságosan és minden aspektusában átlátni, irányítani, érteni képes – erő, értelem, tudat és lelkiesség uralma alatt, akkor saját emberségünk van alárendelve saját ösztönlényünknek. A valódi problémáink gyökere tehát itt keresendő, nevezetesen amikor az emberi *egó-én* elszakad saját forrásától, amit/akit nevezhetünk bátran **Istennek** (másként *EGYetlen-ÉNnek*) akkor saját résszerű, saját önző, ösztön és vágyvilágunk mozgatórugói által vagyunk irányítva. Mivel ezen állapotunkban nincs tudomásunk minderről, úgy éljük mindezt át, mint a létezés egyetlen valós és igaz állapotát, magyarán nem látjuk meg saját ösztön- és vágyvilágunk árnyai által irányított életünk öntörvényűségét, önző és korlátolt önközpontúságát, és a saját tudat és lélekközéppontunktól (Isten) való elszakadtságunkat, mely következtében a résszerűvé vált emberi tudatosságunkba zuhanva, Istentől és embertársainktól egyaránt különvalóként, különálló létezőként tapasztaljuk, érezzük és érzékeljük mind magunkat, mind a világot.

De miért gond az, ha az ember a saját vágyait próbálja megvalósítani, ameddig az nincs mások kárára, főleg akkor, ha időközben valamilyen úton és módon megpróbál uralmat nyerni saját elméje, egó-énje felett? A saját forrásáról leszakad emberi egó-én – azaz emberi tudat, lélek és szellem – az Istentől való elkülönültség tudatállapotát a létezés egyedüli valóságaként átélve, nem rendelkezik tudomással arról, hogy ő egy önmaga **részségénél**, **résszerűségénél** mérhetetlenül nagyobb, pontosabban a legnagyobb **EGÉSZ**, azaz **Isten** része, így képtelen meglátni, átlátni, érteni, megérteni, és elsősorban is meg- és átérezni az ő valódi, *természetén túli természetét*, mely természet legelső sorban is nem anyagi jellegű, nem résszerű, nem Istentől és az Istenben létező teremtettség valóság tökéletes **EGÉSZSÉGÉTŐL** való elszakadtság, hanem ezek hiányában **Istenben teljes**. Az emberi lény eredendő, valós és igaz állapota: az Istennel való **EGYSÉG**, amely legelső sorban is a Lélek és a Tudat által létező, és folyamatos **isteni JELEN-VALÓság a lélek által**

tapasztalható létnek és létezésnek. Ez az emberi lény igaz, Istenben tiszta, fénylő, áttetsző, világos és eredendően tökéletes valósága, amiben Istenben az ember a tökéletességben és a tökéletességre volt és van teremtve. Ez az amiről az emberi lélek – amely egy szikra az Isten Lelkéből és Lelkében – elfeledkezik, amikor saját egó-énjével, azaz az „én a test és az elme vagyok” képzetével és lélekállapotával azonosul, és forr egybe. Ez a téves azonosulás lassan, fokozatosan megy végbe, a születésünk utáni években, mivel kezdetben az egészen kis gyermek, még nem azonosul azzal a testtel és elmével, amit születésekor ölt fel, igaz és Istenből való lényegére: **a lélekre.** „**Legyetek olyanok, mint az egészen kis gyermekek**” mondotta Jézus Krisztus. (Az egészen kis gyermekeknél megfigyelhető, hogy még nem is érzik magukénak a saját testüket, csak lassan ismerkednek meg vele, és sokáig egyes gyermekek önmagukról egyes szám harmadik személyben beszélnek, például: „Pistike elment az apukájával a játszótérre”. Ezt a pszichológia személyiségfejlődésnek nevezi, azonban ez maga ama tudati-lelki, elszakadási folyamat, amely során *az emberi lélek egyre inkább elveszti egységét, együttvalóságát saját forrásával Istennel*, és egyre jobban megszilárdul az elkülönültség, az emberi egó-én személyességének, különvalóságának és különállóságának a hamis érzeteiben. Ez a folyamat a hamis-én születése, mely nem összekeverendő az egó-énnel. Az emberi lény ugyanis a testet és az elmét Istentől kapja, amely által a lélek testet ölthet, ezért az emberi test és elme önmagában, azaz az Isten szerint elképzelt és megteremtett állapotában tiszta és tökéletes. A hamis-egó nem azonos tehát az emberi testtel és elmével, hanem a hamis-egó az emberi tudaton belül létrejövő ama tévhitet, tévképzetet, téves azonosulást jelenti, ami által az emberi lélek és tudat, azaz az Istenből származó örökkévaló Lélek, önmagát azonosítja az emberi testtel és elmével. A hamis-egó az emberi tudatban, az emberi lélek számára megjelenő és átélhető olyan tudati, azaz mentális és lelki valóság, amely valójában **egy tévképzet. Ez a tévképzet az, amikor az eredendően Istennel EGYlényegű emberi lélek, önmagát azonosítja saját „ruhájával” azaz az emberi testtel és elmével, érzelmvilággal, gondolkodással, képzelettel.** Teljesen leegyszerűsítve, az anyagi valóságra, abban egy szemléletes példával élve: **a hamis-egó az a tévképzet, amikor az ember azonosul a saját ruhájával.)**

Az emberi lélek tehát Istenből származik, és egylényegű Istennel. A bibliai teremtés mozzanatában, Isten a saját lelkét lehelte az emberbe, egész pontosan az Úr egy hús-vér emberi testet elevenített meg a saját Lelkével. **A bibliai teremtéstörténetben tehát egyértelműen le van írva – implicite módon – hogy az emberi lélek, Istenből való, Őtől nem különböző.** Az emberi lélek tehát eredendően EGY és EGY-LÉNYegű Isten Lelkével. Az édenkertben az ember eredendő állapota az Istennel való teljes EGYség volt, ugyanis a teremtmény, azaz az emberi lény Isten Lelkéből VALÓ, Ővele azonos lelke a paradicsomi állapotban, kezdetben nem különült el saját Teremtőjétől, Istentől. Ennek szimbóluma csak később válik érthetővé, **az úgynevezett bűnbeesés, azaz az Isten Lelkétől való elkülönülés**, az Istennel való EGYség megtagadása által létrejövő elkülönültség állapotában. Ez a hamis egó (hamis én) születése. Ebben az állapotban döbrent rá ugyanis az első emberpár, a teremtmény saját meztelenségére, amely a léleknek mindaddig természetes, örömteli és nem szégyenteljes állapota volt, ameddig tudatilag és lelkileg az ember EGYsÉGben volt az isteni kEGYelem üdvözítő állapotában: Istennel. Az édenkerti történet nagyon fontos üzenetet hordoz tehát:

1.) **Az emberi valóságot – az emberi testet és elmét, tudatot és tudatosságot megelevenítő, annak valóságot adó LÉLEK azonos Isten Lelkével.** Isten a saját lelkét lehelte az emberbe, de mi is akkor az ember? Mert Isten Lelke nélkül az a „ruha” amit emberként, embernek tapasztalunk mint lélek, tulajdonképpen nem is lehet élő, nem is lehet eleven, nem is elevenedhet meg, nem is élhet és létezhet! **Az emberi lény valódi MAGva nem más, mint az Istenből való lélek**, Isten Tudata, azaz Lelke és Szelleme, ami valójában minden teremtett valóság létrehozója és

megelevenítője. Az emberi lény tehát Isten Lelke nélkül nem is létezhetne, az amit emberi testnek és elmének nevezünk, az pusztán a formát öltése Isten Lelkének. *Az emberi lélek eredendően tehát nincs és nem is lehet elkülönülve Isten Lelkétől, azonban a testet öltés (az inkarnáció) által, emberként végbemegy az Istentől való elkülönülés tudati és lelki állapotának a megszilárdulása, így az emberi lélek – ami nem más mint Isten Lelke – azonosul egy testtel és egy elmével, lassan öntudatlanul elszakad saját forrásától, Istentől.* Ez a paradicsomi **bűnbeesés**, aminek lényege **az, hogy az emberi lélek belezuhan saját egó-énjébe** (személyiség), **létrehozván így a hamis-egót** (hamis-én), ami nem más, mint az „én az egyéni, emberi test és az elme vagyok” képze, amely egyben az Istentől és a teremtett világ egészétől való elkülönültség hamis, megtévesztő képze. Ez a nemtudás létrejött, a hamis-én tehát maga a bűnbeesés, a bűn és a bűnhődés is egyben, mert ez az a tévképzet, ami az emberi lelket saját forrásától, Istentől elszakítja, és megszilárdítja azt az „én a test és az elme vagyok” hamis képzetében.

2.) De akkor mi és ki is tulajdonképpen az ember? *Ki vagyok én?* Valós-e az én emberségem, és a test-elme jelenség mi is tulajdonképpen? ***Az emberi lény Isten örök létének, boldogságának a formát öltött Tudata, Lelke és Szelleme.*** A forma – az emberi test és elme – a mulandóság, az örök változás, az úgynevezett természet világában jelenik meg, mint annak szerves része. Ez a részünk megszületik, fennáll, majd megszűnik az emberi testtel egyetemben. Azonban AZ, AKI megeleveníti ezt, Isten Lelke és Szelleme, aki felette áll mindennek, pusztán csak formát ölt ebben, az emberi lény esetében is. (Mert Isten Lelke, a megelevenítő Élet, nem csak az emberi lényben van jelen, hanem más élőlényekben is, hisz minden élő Ő elevenít meg.) Az örökké változóban így van jelen és így jelenik meg, az örökké változatlan, azaz Isten Lelke és Szelleme. Isten ezért az EGYedüli VALÓ, és az EGYedüli Létező, az EGYedüli Igazság, aki által minden és mindenki létezhet, akiben és aki által minden létező világ és valóság van. Rajta kívül nincs senki és semmi, és a semmi és a minden, a véges és a végtelen és a létezés minden általunk megtapasztalható és megtapasztalhatatlan képze is Őbenne van, létezik és létezhet. Az emberi lélek és szellem EGYlényegű Istennel. De akkor miért mond ellent ennek a tapasztalati valóság, miért nem érzékeljük, miért nem vagyunk tudatosak erre, miért nem vagyunk tudatosak Őrá és Őbenne? Helyreállítható-e valamilyen módon az eredendő EGYség, a paradicsomi állapot, amiben a maga tiszta, romlatlan, boldog, Istenben és Istennel teljes, Ős Emberként léteztünk mi, emberré vált isteni lelkek? (itt az Ős Ember nem a mai tudományoskodó meghatározások által értendő, hanem az ősi, archetipikus, romlatlan, tökéletes, paradicsomi ádami és évai állapot, amely az emberi tudat, lélek és szellem eredendő EGYsége Istennel.)

3.) ***Az emberi lény eredendő, Istennel EGYsÉGben lévő tudati és lelki állapota, a „bűnbeesés” előtti igaz, üdvös állapota visszaállítható.*** Jézus Krisztus tanítása és isteni tanúságtétele erről szól, ám az is tisztán és világosan kitűnik belőle, hogy erre ember, a maga erejéből (mágia, spirituális utak és technikák, ösvények alkalmazása által) nem képes. Önmegváltás nincs, ám van a kiapadhatatlan kEGYelem, ami által Isten visszaállíthatja a mi eredendő, romlatlan, Ővele EGYsÉGben lévő állapotunkat, és ez az üdvözülés, ami Isten által, az Ő kEGYelméből lehetséges, amennyiben követjük azt az utat, amit Ő a számunkra, a mi üdvösségünk érdekében megmutat. **Jézus Krisztus tanítása, élete, megdicsőülése ezért adatott nekünk, hogy az emberi lélek, visszajuthasson általa abba az eredendő tökéletességbe, és üdvösségbe**, melyből kiűztünk az emberi hamis-egóval (Sátán) való azonosulásunk következtében, mely az Istennel való EGYsÉG és dics-Őség megtagadásának az aktusa, maga a bűnbeesés, melyet mindnyájan megtapasztalunk embernek születve, *gyermeki állapotunk elvesztésével*. Az emberi testben mindezeket Isten kEGYelméből és Lelke által felismerve, *a saját belső valóságunkkal való, megtisztító, isteni szembesülések (metanoia) és a Lélektől való újjászületés által azonban, az Istenből való emberi*

lélek újra eljuthat a saját forrásával, az EGYetlen VALÓ Istennel való EGYsÉGre, Krisztus lelke által. Mert Jézus Krisztus tanításának lényege az, hogy mi, eltévedt emberi lelek, tékozló fiúk is újra megtapasztalhassuk, és élhessük az egyedül üdvözítő VALÓt és Igazságot: Istent, akiről Krisztus ezt nyilatkoztatta ki: „ÉN ÉS AZ ATYA EGY VAGYUNK”. Ez az üdvösség, ami embernek lehetetlen, ám Istennek lehetséges. Ez az amit mindennél jobban kell kívánni, vágyani, hogy létrejöhessen Isten kEGYelméből az Út, az Igazság és az Élet mestere, azaz Krisztus által és az Ő segítségével. Ez maga az üdvösség, minden emberi lélek eredendő, romlatlan, Istenben teljes boldogsága. Ez „az Isten országa, amely tibennetek van.”

6. A krisztusi SZER-tan magva és lényege

A krisztusi tanítás sarokköve, örök, múlhatatlan és mállhatatlan alapzata a szeretet törvénye, és nem a félelemből fakadó kényszer, még akkor sem, ha a kárhozat – mint lélek és tudatállapot – valós, még ha nem is abban az értelemben, amint azzal a vallások riogatják az embereket a kereszténységben. Mert van-e bármilyen erkölcsi rangja, értéke, múlhatatlan érdeme azon cselekedeteknek, amelyek alapja nem az Isten és embertársaink iránti valós, istenből forrásozó krisztusi szeretet?

Az az emberi lény, aki Isten kEGYelme által, Jézus Krisztus szabadító lelke és szelleme, vére (tudata) és tanítása által megérti, átérzi a saját emberi hamisságaival, tévhiteivel, tévképzeteivel, érzelmeivel, gondolataival stb. (hamis-egó) való szembesülésben azt a lemeztelenítő igazságot, hogy az emberi lény, önmagában és önmagától nem képes a valódi, isteni, krisztusi szeretetre, annak fel fog tárulni az az igazság is, hogy csak a megüresedés, az Istennek való teljes és tökéletes önátadás által tölthet be bennünket az a valódi, érdek nélküli, isteni szeretet, amely Jézus Krisztusban egész földi életében jelen volt, és ami most és mindörökké jelen van, az isteni JELEN-VALÓságban. Amint Jézus Krisztus EGY az Atyával, úgy az Ő tanításának végső, legbensőbb magva és lényege az, hogy mi, emberi lelkek és tudatok is, Jézus Krisztus által eljuthassunk, a kEGYelem útján az Atyával való örök üdvösségre és EGYsÉGre.

Az önátadás csak a kEGYelem és Isten Lelke által lehetséges, mely nem emberi érdem, ami által bárki is dicsekedhetne. Isten, Krisztus dicsőséges, szeretetteljes uralma ez az emberi tudatban és elmében, lélekben és szívben az emberi én felett, mert az emberi egó-én, önmaga felett valós uralmat semmiképp sem nyerhet. Az Isten országa, a Mennyek országa nem kényszer, hanem az emberi lény eredendő, Istenben és Krisztusban teljes, isteni üdvösség állapota. A valódi EGYsÉG ez Jézus Krisztus által az Atyával, mely az üdvösség örökkévaló tapasztalása, élése, és a lélek üdvösséggént való élete, ragyogása, az EGY Isten végtelen szeretetének és boldogságának a vég nélküli áradása bennünk, s a mi vég nélküli, szabad, teljes isteni boldogsággént való létünk, életünk és áradásunk Őáltala, Ővele és Őbenne.

7. Trágyadombi történet

A valódi „felemelkedés” kezdete az, amikor meglátom a trágyadombot a saját szívemben és lelkemben: Krisztus makulátlan, tiszta, valódi egó-énemmel szembesítő tükrében. Ez az, amit a jelenkor ezoterikusnak mondott „spirituális útjai” két lábbal igyekeznek elkerülni. Meditálj, de csak azért, hogy addig sem találkozz a fertővel, ami belülről emészt meg. Jógázz, de csak azért, hogy nehogyszembesülj azzal, mi van a szíved mélyén, milyen érzések és érzelmek lakják azt, melyek beteggé teszik a lelked és a tested. „Minden energia” harsogja milliónyi irányzat, csak azt nem mutatja meg, hogy az az energia, azaz **erő** amit különböző mágikus, mentalista módszerekkel használ, nem más mint Isten teremte **erő** erejéből, az egó-én hamis képzetének a táplálására megcsapolt, lopott erő, mely nem hogy nem szolgálja a lélek valódi üdvösségét, de épp ellenkezőleg, a hamis, démoni erők számára nyit ajtókat meg, melyek még jobban a szakadék mélyére rántják, a hamis-én illúzióvilágában, önmagam képzelt nagyságától megrészegült lelkem.

Istenkáromlás ez, csak posztmodern kori álspiritualitásba csomagolva, szaloncukor a hamis-egómnak, hogy még hájasabbra dagadjon tőle ama tévképzetem, hogy a „juhok aklába” a hátsó kapun át betörve: önmagam erejéből megistenülhetek. A „spirituális ébredők” berkeiben, lelkesen folyik az általunk „alvóknak” tartott embertársaink lebirkázása. De nem azzal a szándékkal, hogy emeljük őket, hanem hogy magunkat föléjük helyezve, magunkat egó-énként „felemelkedettnek”, „megvilágosodottnak” érezhessük. **„Vak vezet világtalant, s mindketten gödörbe esnek”**. Amikor a felfuvalkodott egó-énem a mestere, a még hatalmasabbra dagadt „hamis-énemnek”: akkor menthetetlenné válok, mert önmagam tettem meg önmagam mesterének, de az üdvözítő *tudást* – még ha Isten bölcsességéből származik is – nem a hamis énemtől való megszabadulásra próbálom használni, hanem annak rejtett felpumpálására, emberi énem mások fölé helyezésére, öntömjénzésre, önmegváltásra, és hamis öndicsőítésre.

„Aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.” A hamis énem hiába zeng hozsannát önmagam hamis szabadulásáról, mert azon szabadulás, mely nem Isten **KEGYelméből** történik, az pusztán csak egy még mélyebb, még ingoványosabb illúzióvilág születését és uralmát jelenti: az emberi énem feletti hamis-énemben, amely lehúz a mélybe, megfojtja a lelkem és a szellemem. Krisztus szelíd, ám minden emberi szembesítésnél őszintébb, kristálytiszta tükrébe belepillantva darabokra hullik, minden képzetem, minden önámításom, minden önmagamnak és másoknak kitalált hazugságom, mellyel eme hamis illúzió-világot építettem magamban fel, Isten erejét használva, magam, és mások megtévesztésére. Ó, mily fájdalmas ez a látvány, ó mily borzalmas undorral tölti el a lelkem annak felismerése, hogy nincs valósága a hamis-én istenségének, önmegváltásomnak, és önmegváltó utaimnak, módszereimnek, mesterkedéseimnek. Azonban hamisságuk akad bőven, s ez a büszkeségem, a kevélységem, a felfuvalkodottságom, a hamisságom, a lenézésem, a bűjtatott irigységeim, a hatalomsóvárságom cifra, spirituális, ezoterikus és egyéb hangzatos köntösökbe való bújása, melynek lélek- és szellemrothasztó bűzétől fuldoklik, haldoklik a szívem és a lelkem.

Ez az a pont, ahol már csak az Isten segíthet, de minél nagyobb a „befektetésem” a kárhozat utaiába és ösvényeibe, annál nagyobb kataklizma kell bekövetkezzen az életemben, hogy a porba zuhanhasson a saját hamis-énem, s vele minden képzetem hamissága, nyilvánvalóvá válhasson a számomra. A valóban Istenre szomjazó lélek számára ezért ajándék minden katasztrófa, minden világi örültség és apokaliptikus történés, helyzet, mert ez az ami által a hamis-énem képzetvilága szembesülhet azzal, hogy *ki vagyok én valójában, az Isten makulátlan tükrébe beletekintve, és ki is az a valaki, akinek eddig képzeltem magam, a hamis-énem irreális, virtuális, elme-buborék*

valóságában. Eme buborék hatalmasat durranva robban szét, Krisztus igazságának szabadító világosságában és fényességében. Meztelenre vetközteti a lelket, és alámeríti az Ő minden hamisságot feloldó, leoldó, megtisztító vizében az igazságnak és az életnek, mely víz öntözi, táplálja és megeleveníti, a tévhiteim burkai alatt halára aszott, csillapíthatatlan szomjúságban égő lelkem.

Ó szent Víz, mosd tisztára a szívem, tisztíts ki a lelkemből minden szemetet, és add a Te szent Tüzed, hogy lánggra lobbantva szívem, elhamvadhasson minden hamisságom, és a te szent Szeled kifújja belőlem minden hamvát, hamuját, pernyéjét az én életpusztító bűneimnek, melyek ennyi időn át, számomra láthatatlan módon pusztították a szívem és a lelkem, a tudatom s az elmém mérgezve meg, az önmegváltás utainak és módjainak hamis ideáival. Áraszd ki rám a Te Tudatod, add nekem a tested és véred, mert ím az enyémtől már megelégytem. Ki megláthatta a fertőt, mit patyolatnak képzelt, ki megláthatta a bűnt mit erényként dicsőített, ki meglátta a romlást, mit épségként tisztelt: ím leborul előtted, Életnek Szent Mestere, Jézus Krisztus, Te az egyetlen ki az Atyával EGY, imádat, hódolat, tisztelet és szeretet csak téged illet, az Atyával EGYetemben, ki megnyilvánította Ő-MAGát benned, hogy miMAGunk általad, a te szembesítő, megtisztító, feltámasztó, új életet adó örök, igaz, szent erődben: senki el ne vesszen, ki tekintetét Terád emelte, s hallja, hiszi és cselekszi a Te örök ígédet, amit Mennyei Atyánk adott ajkaidra, hogy táplálhass minket vele.

Az örök élet igéi ezek, amiért feláldoztad magad az EGY és EGYetlen igazságért, hogy eme Örök Igazság ma is élő és ható, megszabadító és megváltó ÉLET legyen, a halál völgyében bolyongó lelkeknek, a méltatlanoknak, kik magukat nagynak képzelték, mint én magam is tettem. Ím, megvallom minden embertársamnak tévelygésem, mert szabadulásom Jézus Krisztus és az Atya dicsősége, nem az én érdemem. Mert Jézus Krisztus örök, élő és ható, kiapadhatatlan az Ő kEGYelme, és mindenkit képes megszabadítani a hamis-én, az emberi hamisság buborékvilágából, aki megelégtelt a saját önámításának keserű gyümölcseit, a romlást, a rothadást, a lélek égető aszályának belső poklát, melyben a szív tudatlanul szenved, a tudás illúziójának, mérgezett vizű óceánjában, miközben azt képelem, hogy Isten örök, tisztító, éltető, tápláló Lelkének vizében élek, s az Ő szent, megelevenítő, örök életet adó Lelkének tüzeiben melegszen, abban soha meg nem égve, megelégytetve Krisztus és az Atya örök SZERében, boldogságában, üdvösségében és dicsőségében.

Ím, halljátok hát testvéreim, az alázat szavait, melyek Isten dicsőségéről zengenek himnusz, mert míg meg nem tudott alázkodni emberségem, rejtve maradt számomra az igazi JÓ, a Jézus Krisztus, Isten, Atyánk EGYetlen, VALÓ teljessége! Megvallom hát mindenkinek, százszor és ezerszer, hogy *nincs szabadulás az elme által az elmétől az elmében, nincs önmegváltás*, ám sajnós nagyon is valós, az elme minden erre irányuló képzelete, melyben *saját önmegváltásom hamis nirvánáját, számádhiját és mennyországát képelem igaznak*, holott eme ténylegesen létező, örökkéVALÓ túl van minden KÉPzeten. Megvallom hát mindenkinek százszor és ezerszer, hogy ma és mindörökkön-örökké ÉL AZ ISTEN, és JÉZUS KRISZTUS, aki igaz megváltó, mert hozzá kiáltva képes, és egyedül képes megváltani minket attól a képzetvilágtól, amit mindaddig valóságnak hiszek, amíg nem találkozom: a VALÓ és üdvözítő Igazsággal, SZERetettel, Boldogsággal, Élettel, Léttel és Teljességgel. **Áldott az Isten és az Ővele EGY Jézus Krisztus mindörökre!**

8. Az igazi szerencse

– Magának nagy szerencséje volt – mondta szigorú tekintettel az orvos, a motorbalesetet szenvedett, többszörös borda, kéz és lábtöréssel, agyrázkódással és zúzódásokkal kórházba szállított, az intenzíven fekvő betegének.

– Doktor úr, én már nem hiszek a szerencsében – mondta sugárzó derűvel az arcán a fiatalember. Míg maguk az életemért küzdöttek, Isten elragadta a lelkemet, és megmutatta nekem, hogy az életem minden egyes eseménye mögött az Ő keze, az Ő kegyelme és szeretete volt jelen. Önök azt hiszik, hogy az orvostudomány, és a sok éves tapasztalat, no meg az úgynevezett szerencse miatt fekszem most itt ezen az ágyon.

– Na ne mondja, hát hogyan lehetne ez másképp? – kérdezte az orvos megütközött arccal, mint aki még soha sem hallott ilyen szavakat. – Ha a mentősök és mi nem vagyunk, magát már az alagsorban rendezik a halottszállítók!

– Doktor úr, amikor önnek sikerül egy páciensét megmenteni, azt a szerencsének tulajdonítja, vagy a tudásának?

– Mindkettőnek – nevetett az orvos.

– De ha a kezei között hal meg, akkor a tudás ugyanannyi volt, pusztán csak a szerencse nem volt meg?

– Igen, ez egyértelmű – mondta fölényes mosollyal az orvos.

– Szóval akkor a változó, a gyógyítás képletében ön szerint a szerencse?

– Úgy tűnik, hisz nem vagyok mindenható, és még egyelőre a tudományunk sem. De mire akar kilyukadni?

– Arra, hogy akkor én az élő SZERencsével találkoztam, amíg a baleset után testen kívüli élményben volt részem. Láttam a baleset helyszínén a testem, a mentősöket amint az ellátással és az újraélesztéssel foglalkoztak, aztán hirtelen sokkal feljebb emelkedtem, a Föld eltűnt alattam, majd egyszer csak megláttam egy hófehér ruhába öltözött, ragyogó, sugárzó arcú férfit, de egy teljesen más világban, egy angyali világban. Bár nem mutatkozott nekem be, azonnal tudtam, amint ránéztem – és ezt nem a fizikai szemeimmel tettem, mert mindeközben a testem nem volt működőképes – hogy akit látok az Jézus Krisztus. Tudnia kell rólam, hogy nem vagyok vallásos ember, soha sem kedveltem a vallást, bár amit hallottam Jézusról, az mindig érdeklődéssel töltött el, nem utasítottam el a lehetőségét soha annak, hogy talán majd egyszer megismerkedem azzal, hogy ki is volt ő valójában. Sajnos a legtöbb vallásos ismerősöm, egyáltalán nem győzött meg semmiről sem velem kapcsolatban, így nem is foglalkoztam vele. Azonban amikor a tudatom, a lelkem elhagyta a testem a baleset után, és találkozott Ővele, olyan volt, mintha mindig is ismertem volna Őt.

Ilyen tiszta, meleg, szeretetteljes, együttérző tekintetet, soha nem tapasztaltam életemben, mint amit akkor, abban a pillanatban. Mintha mindent tudott volna rólam, mintha olvasnia sem kellett volna bennem. Semmit sem mondott nekem szavakkal, csak nézett rám szelíden, mégis úgy éreztem, egyszerre mindent megértettem, az egész életemmel kapcsolatban, a létezésemmel, a lélek természetével kapcsolatban, és arról, hogy mindaz, amit az életemben szerencsének neveztem, az sohasem létezett. Az igazi SZER, azaz rend és rendező erő azonban igen, és ez Isten keze, aki ott van minden eseményében a történéseknek, és láthatatlan módon szövi a sorsunk fonalait, a mi

lelkünk javára. Ebben a semmihez sem fogható tapasztalásban megértettem, hogy életem minden pillanata, eddig sem volt a szerencsének köszönhető, hanem minden és mindenki csupán eszköz volt az Ő kezében, hogy az életem így alakulhasson, s hogy ezen baleset által végre megismerhessem az igazi Jót, aminek és akinek ellentéte nincsen, csak hiánya, s ez a hiány az, ami a szenvedésünk oka a földi életünkben.

Pontosabban az, hogy elutasítjuk a tökéletes Jót, Istent, és mindent a saját egónk érdekéért tekintünk, még a saját szerencsénket is megpróbáljuk önön dicsőségünként beállítani. Nézze doktor úr, én nem vagyok egy vallásos ember, de most magam is csodálkozom azon, hogyan és miket beszélek, s azon is, hogy maga hallgatja ezt, pedig már rég tovább kellett volna lépjen, a betegeihez. Higgye el nekem, szerencse nincs, s maguk orvosok, bár minden elismerésem a munkájuk iránt, igazából eszközök Isten kezében. Ezért van az, hogy hiába minden tudásuk, erőfeszítésük, ha nincs a történetben Isten akaratából az, hogy valaki életben maradjon, akkor ön azt mondja, nem volt szerencsém. Pedig nem a szerencsével volt baj, hanem Isten ennyit engedett meg, és nem többet. Akkor annak a léleknek távoznia kellett.

Ilyenkor sok ember csalódik az orvosokban, pedig sok esetben minden embertől telhetőt megtettek. Mert amíg a testemen kívül voltam, Jézus Krisztus által érthettem meg, hogy az egész emberi létezés kegyelem, és nem szerencse kérdése, a mi választásunk pusztán annyi, hogy megismerjük-e a kegyelem által Istent, és elfogadjuk-e, hogy az életünk eddig sem a külső körülményektől függött valójában, hanem Isten akaratától, s hogy az Ő akarata ellenére sem megrövidíteni, sem meghosszabbítani sem tudtuk volna azt. Tudom, erről sokan azt gondolják örültség, s hogy akkor leugrok a tizedikről, lássuk mi lesz. Jézus Krisztus azt is megmutatta nekem azonban, hogy még az is amit istenkísértésnek nevez a vallás, sincs Isten tudtán kívül. Pusztán annyi történik, ha valaki túléli a tizedikről való lezuhanást, azt gondolja: szerencsém volt, hűha, micsoda szerencsés fickó vagyok én. Mert a valóban Istenben bízó embernek, bizonyosan nincs szüksége istenkísértő cselekedetekre, hiszen annak megmutatja Isten, hogy az istenkísértés is, valójában az emberi egó felfuvalkodottságából ered, s ha „szerencsénk” van, attól az még felfuvalkodottabb lesz.

Szóval ezeket a gondolatokat át kellett adjam önnek, kérem ne tekintse ezt hittérítésnek, mert még számomra is meglepő, hogy az én számból hangzottak el ezek. Tudja, én is elvégeztem két egyetemet, materialista, realista beállítottságú embernek neveltek, de valahol mindig nyílt voltam a lélek ügyeire. Azonban amit nemrég tapasztalhattam, az higgye el, nem a haldokló agyam terméke volt... semmihez sem fogható az amit átéltem. Kívánom, hogy minél több ember megértse, hogy Ő valójában a Lélek, Istenből van, az Ő szeretetéből és akaratából létezőnk mind, és Jézus Krisztus ténylegesen létezik, és az Ő megszabadító igazsága megismerhető. Nekem szavak nélkül adta át mindezt... Végül vissza kellett térnem a testembe, és hát miután felébredtem, jött ön...és a többi már történelem.

– Hát kedves uram, több mint 30 éve dolgozom a baleseti sebészetben, s az intenzíven rengeteg emberrel találkoztam, de amit ma elmondott nekem, az több mint elgondolkodtató... miközben hallgattam önt, el kell mondjam, hogy olyan volt, mintha szinte éreztem volna volna mindazt, amit átadni igyekszik nekem. Mindenképpen elgondolkodtató, mert bár az elmémnel nem teljesen áll össze mindaz, amit elmondott, de valahol érzem azt, hogy igazat mond. Köszönöm, hogy megosztotta ezt velem, mert meg kell mondjam, engem is foglalkoztat egy ideje, az emberi tudat és lélek kérdése. Több páciensem is beszámolt hasonló élményekről az elmúlt évtizedekben, de sokáig teljesen elutasítottam azokat, a haldokló agyuk termékének tartva mindazt. Egy ideje azonban már egyre inkább megmagyarázhatatlan, hogy sokan, akik hasonló átélésben részesültek, bár más-más

módon de hasonló tapasztalásokról számoltak be. Persze ahányan, annyiféleképpen, olyanok is voltak, akik a nagy semmit, a félelmetes sötétséget tapasztalták csak meg, de minden esetre, egy ideje már nem kielégítő számomra az a materialista megközelítés, amiben és amire minket is neveltek. Úgy érzem, minden ilyen eset egy üzenet... a „szerencsétől”, aminek én eddig ezt neveztem. Azonban amit ön elmondott ma, az olyan volt, mint egy megrázó felismerés... most még nem tudnám összefoglalni a lényegét, de már egyre jobban sejtem, hogy mi is az, amit én eddig szerencsének neveztem.

– Higgye el doktor úr, nekem meglepőbb ez mint önnek, hisz amint mondta is, ön már hallott hasonlót, de ezt én magam éltem meg, pár órával ezelőtt, és amikor az imént ezt elmondtam, az olyan volt, mintha nem is az emberi énem szólt volna, hanem az a Lélek, akinek a Forrásával találkozhattam a balesetem során. Tanúság ez, a leghatalmasabb tanúság az életemben, hogy Jézus Krisztus él, és Isten a valódi ura a történelemnek. A dolgok nem véletlenül történnek, hiába gondoljuk azt pusztán sokszor csak a szerencse művének!

9. A Szabadító

Az Igazság soha sem volt, és sohasem lesz nép-SZERŰ. Mert az Istentől származó igazság mindig az, ami az én saját romlott, korrupt, elbukott emberi természetemre mutat rá, ám azt megvilágítva, azzal szembesítve, nekem tükröt tartva képes, és csak és kizárólag Ő képes: megváltani engem a saját hamisságaim bábeltornyának önpusztító illúziójától.

A VALÓ Igazság: Isten. Megismerni Istent annyit tesz, mint az örökkéVALÓ igazságot választani a hamisság gazsága helyet, mint megismerni a VALÓ, Istenben romlatlannak megálmodott, Ővele EGYLényegű Ő-MAGunk, ama délibáb helyett, amelyet addig saját valóságomként egyedül igaznak, üdvösnek és valódinak hittem.

A megváltás csak Isten által lehetséges, mert a hamisságot szétoszlatni csak a tündöklő, ragyogó, isteni Világosság Fénye képes, aki Jézus Krisztusként ismert minden őszinte igazságkeresőnek, s kinek örökön élő JELEN-VALÓja, Szent Lelke és Szelleme, most és mindörökön-örökké itt van velünk, hogy senki el ne vesszen, aki hittel emeli tekintetét: az Ő teljes tökéletességére.

10. EGY mondat az örök SZER-ELEMről

Kik a Krisztusban lemondtak a test önző, önmagáért, önmagában való gerjedelmeiről a Lélek tiszta, makulátlan, örök örömének a javára, azok múlhatatlan ajándékot kapnak: Isten örökké-VALÓ SZERét az Ő-VALÓ Mennyei országában, hol szívük örökre EGYbeforr egymással AZ EGY MÁsainak, Isten SZERelmének örök, szüntelen, kiapadhatatlan, MAGasztos, Ő-MAGunkban, Ő-MAGától és Ő-MAGában gyönyörűsÉGes, Teljes-EGének kiapadhatatlan, örök Boldogságában.

11. Mi az élet értelme?

Nem tudom, Isten tudja. Mi az én életem értelme? Ezt nekem kell tudnom, és éreznem. Élni Krisztus által, Krisztussal és Krisztusban Istenért és mindenkiért. Tenni azt másokkal, amit velem szeretném, hogy mások tegyenek, és nem tenni másokkal olyat, amit velem sem szeretném, hogy mások tegyenek. Semmivé és senkivé válni Őbenne, egyre kisebbé, jelentéktelenebbé válni emberi énemben, hogy szívemben egyre több és több hely jusson Őneki, a VALÓ cselekvőnek, az EGYetlennek, mígnem teljesen és véglegesen fel nem oldódhatok a kEGYelem SZERelme által Őbenne. Magamnak semmivé, másokért mindenné válni: Istenben, az Ő dicsŐsEGére.

12. Szikra a TŰZ-benn

Inkább gondoljam én magam bűnösnek, s istentelennek, hogy törekedhessem ezáltal is, még jobban a Tökéletes ÉGre, s kívánjam minden LéleKzetemben Istent, s az Ő éltető vizét lelkemnek, mintsem KÉPzeljem magam üdvözültnek, miközben magam tévesen megítélve ülök a kárhozat langyos vizében, ama meggyőződésemben, hogy Krisztussal telt meg a lelkem.

A legnagyobb szabadság, amikor már nem én ítélem önMAGam meg, hanem a Lélek Ismerete által nyilvánítja ki számomra Isten: EGY lehetek-e Ővele én, s vágyom-e, hogy eme én, végleg feloldódhasson Őbenne, az Ő dicsŐségére és dicsŐségében. Hogy Krisztusban és Krisztussal EGYetemben szikra lehessen minden szívben, az Ő lángoló, örök SZERelmének a tüzeiben.

„Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggerjedett? De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom, míglen az elvégeztetik. Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom néktek; sőt inkább meg hasonlást. Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, a kik meg hasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. Meg hasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen.” /Károli 1908/

„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon! Keresztséggel kell megkereszteltetnem. Mennyire várom, hogy ez beteljesedjék! Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Mondom nektek, nem azt, hanem szakadást. Ezentúl, ha öten lesznek egy házban, megoszlanak egymás között: három kettő ellen, és kettő három ellen. Szembekerül apa a fiával és fiú az apjával, anya a lányával és lány az anyjával, anyós a menyével és meny az anyósával.” /Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás/

Lk 12,49-53

13. Gondolatok a reinkarnációról – az Örömhír fényében

Sokakat foglalkoztat a reinkarnáció tana, amely legvulgárisabb, nyugatra került verziója szerint, az ember, mint individuum, számtalan élet előzményét magában hordozva születik meg a földi létezésben, majd a jelen élet befejezése után, újabb és újabb megtestesülések várnak még rá. Ezzel kapcsolatban nagyon sok változat létezik, például a gombamód szaporodó, különböző, magukat „ezoterikusnak” mondó iskolák szerint, a következő életet az individuum maga tervezi meg, és ennek következtében fog újabb és újabb megtestesülésekben részt venni. Ezek a legextrémebb, legkifordultabb verziói a keleti tanoknak, melyek már a karmikus következményeket (reinkarnációs kauzalitás) sem veszik figyelembe, hogy minden egyes étellel az emberi lény létrehoz egy olyan ok-okozati hálót, amely igenis meghatározó a következő életek szempontjából. A *karma törvénye*, a legrégebbi, legősibb keleti tradíciókban – úgy mint a védikus, ind-hindu, buddhista stb. – még korántsem ilyen engedékeny, mint a legtöbb, jelenkori „ezoterikus” tévtanításban, hanem Isten igazságosságát hivatott biztosítani, a reinkarnációs láncolatban. Ezen tanok szerint, tehát a megelőző életekben elkövetett tetteink, halálunk után Isten mérlegére helyeződnek, és ezek következményeképpen ölthetünk csak testet egy újabb életben, létformában és létezésben, így a jó és a rossz cselekedeteink mindenképpen elnyerik jutalmukat és/vagy büntetésüket, a következő testet öltésben. A megtestesülések végtelennek tűnő láncolatát, a *megszabadulás*, az *üdvösség*, a *felébredés* elérése által szakíthatja meg a lélek, és kerülhet vissza újra a karma törvénye alól, a teljes, és Istennel EGYségben VALÓ Örök, szabad, kondicionálatlan LÉTbe és üdvösségbe. Ennek elérésére sok út és módszer ismert keleten, igen változók és változatosak az elképzelések, azonban az ezek gyökerében található ősi tradíciók, nem kifejezetten engedékenyek, hanem igen szigorú feltételeket szabnak az üdvösségre. Magyarán, a reinkarnáció gyökerét képező, védikus, ind-hindu, buddhista spirituális tradíció minél közelebb esik időben az úgynevezett kinyilatkoztatáshoz, annál inkább ismeri, és teszi feltételül az üdvösség eléréséhez, vagyis a karmikus körforgásból való megszabaduláshoz: a kegyelmet, és a karmikus következményekkel való egyéni szembesülést, Isten által. Sajnálatos módon, ma már keleten is egyre jobban elhalványodott ezen tudás, nyugatra pedig ennek csak az egyre jobban felhígított, egyre engedékenyebb, egyre liberálisabb végül egyre egocentrikusabb, perszonalisztikusabb, vulgárisabb és populárisabb verziója jutottak csak el. Így a nyugati ember lényegében a reinkarnáció keleti tanaival kapcsolatban IS, eleve csak torz, hamis tanításokat ismerhet.

De mi köze mindezeknek a Jézus Krisztus által eme létezésbe hozott üdvtörténethez, amelyben sem explicite sem implicite nem szerepel a reinkarnáció tana? **A fentiek** – minden esetleges látszat ellenére – **nem a reinkarnációs tanok védelmében, vagy cáfolatára íródtak**, csak és kizárólag *a tisztánlátás végett*. Ezen írás lényegi fonala, egy keresztény berkekben igen kényes témáról szóló *gondolatkísérlet*, így azoknak semmiképp sem ajánlott a végigolvasása, akiket bármilyen részlete megbotránkoztat esetleg. Azonban a Lélek egy feladattal bízott meg eme sorok megírását illetően, és ez az, hogy általam rávilágíthasson arra a központi kérdésre, hogy **miért nem jelenthet megoldást az üdvösség szempontjából a számunkra az sem, ha létezne is reinkarnáció?** Mert ezen írás elsősorban a krisztusi tanításból közelíti meg a reinkarnáció kérdését, és nem a keleti spirituális nézetek tagadására vagy megerősítésére hivatott, pláne nem a mai ezoterikus káosz hitelesítésére. (Tisztában vagyok ugyanakkor azzal is, hogy léteznek olyan, az újszövetségi írásokat alapul vevő megközelítések is, amelyek igazolva látják a reinkarnáció tanát, pontosan bizonyos evangéliumi részletek fényében.) Akinek tehát sikerült idáig eljutnia, hogy legalább egy gondolatkísérlet erejéig megengedi ama felvetést, hogy **mi van akkor, hogy ha tényleg létezik a reinkarnáció lehetősége, és ez mit változtatna a krisztusi tanítások lényegén**, akkor azok számára

már előre megválaszolhatom a kérdést igen röviden: **semmit sem változtatna!** Hogyhogy? – hőkölné meg most akár bármelyik oldalon álló ember is. Miért nem változtatna a krisztusi tanításon az sem, ha mégis létezne a reinkarnáció lehetősége? A válasz nagyon egyszerű: **az üdvösség elsősorban Isten kegyelmi adománya, és ezzel párhuzamosan az isteni törvény betöltése, a krisztusi tanítás megcselekvése által érhető el az emberi lélek számára. Ez emberi erőből nem lehetséges.** Ha létezik is a reinkarnáció, és az az isteni méltányosság és igazságosság által vezérelt, akkor egy-egy élet végén minden lélek megmértetettik a maga érdemei szerint. Aki a saját életének a cselekedetei – karmája – következtében „negatív mérleggel zár” azaz a lelke a kárhozat állapotába kerül, az a következő életében sem mentesülhet ezen élet vagy életek következményeitől, pusztán csak egy újabb lehetőséget kaphat azok kiegyenlítésére. Azonban – és itt jön a lényeg – *ha valaki egy újabb testet öltésben nem tud semmit sem, hogy minek a következménye a jelenlegi élete, és hogy mit is kellene neki törlesztenie, hogy végül megtisztulhasson a lelke, és Isten kegyelme által elérhessen az üdvösségre, akkor egy újabb élet is csupán csak a sötétben való tapogatózás lehet, ha csak Isten, az illető minden érdemétől függetlenül meg nem adja a belátás kegyelmét valakinek, amely által – a krisztusi tanítás lényege szerint – a szembesülés, a bűnbánat és az Igazság Lelke általi újjászületés útjára lépve, Isten elvezetheti végül őt az üdvösségre.*

Tehát **a krisztusi tanítás lényege szempontjából teljesen mindegy, hogy létezik-e reinkarnáció vagy sem, mivel a feladat ugyanaz marad, az üdvösség elérése érdekében.** *De ha létezik reinkarnáció, és a krisztusi tan ismeretében ennek lehetőségét arra használom fel, hogy halogassam a saját megtérésem, akkor viszont a reinkarnáció lehetősége nem hogy nem segítene rajtam, hanem még inkább csak arra ösztönözné, hogy megmaradjak a bűneimben, és Istent kísértsem, egyfajta „ej, ráérünk arra még” patópáli mentalitással, a saját megtérésem és újjászületésem illetőleg. Tulajdonképpen a reinkarnáció – mint lehetőség – akkor jöhetne képbe, azon lelkek számára jelenthet újabb ugródeszkát, lehetőséget az üdvösség elérésére, akik nem ismerhették meg a krisztusi Örömhírt, az Evangéliumot, és a SZERetet-törvényt sem. Bár ezen lelkek között is lehetnek krisztusi lelkek, (**„Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor.”**) akik a törvényt a szívükben hordozva, eljuthatnak az üdvösségre, ám mégis a legtöbbünknek, talán nagyobb esélye lenne a kárhozatra, és/vagy az üdvösség el nemérésre. Nem csoda tehát, hogy a reinkarnáció tanítása olyan hagyományokból származik, ahol – annak születésekor – vélhetően nem volt ismert a krisztusi Örömhír, amelynek fényében **az üdvösség elérésére egyetlen élet is elég**, ha pedig megismertem az Örömhírt, de figyelmen kívül hagytam, vagy elutasítottam azt, akkor végső soron a lelkem önmagam ítélt meg, és már csak Isten keGYeleme menthet meg engem attól, hogy a lelkem kárt szenvedjen, elkárhozzon a jelenlegi életem következményeképpen.*

A fentiekből tehát a következő következtetések származnak: **a krisztusi tanítás szempontjából nem csak hogy nincs szükség a reinkarnáció lehetőségére, de a reinkarnáció lehetősége csak az Örömhír megvalósításának az elodázására, és annak hatástalanítására adna lehetőséget** nekünk, azaz a saját lelkünk földi kárhozatában való megmaradásra, a bűneinkben való megátalkodásra, és az üdvösség kegyelmének az eltaszítására. **Mit nyernénk tehát azzal, ha mégis létezne reinkarnáció,** mert mondjuk – egyes feltételezések szerint – azt az újszövetségi írások kanonizációjakor egyesek kivették volna az írásokból? **A válasz EGYszerű: még nagyobb csábítást arra, hogy az első halálban maradjunk.** Tehát kijelenthetjük, hogy a reinkarnáció a spirituális „patópálkodás”, és az isteni kegyelem elutasítása szempontjából adhat csak „lehetőséget” arra, hogy továbbra is felmentést találhassunk a magunk számára a valódi megtérés, a bűnbánat, az Isten keGYelme általi és keGYelmében való krisztusi *Út, Igazság és Élet* örök, EGYedül üdvözítő

törvénye alól, amely által az Istenben megigazult lélek visszatérhet Őbelé, és elmerülhet Ő-MAGa romlatlan, eredendő, örök Boldogságában és Üdvösségében.

„**Krisztus szeretete sürget minket**”. Minek lenne hát szükségünk a reinkarnáció lehetőségére, még akkor is, ha netalántán mégis lehetséges lenne Isten által mindez? Hisz a lélek üdvössége szempontjából, és a krisztusi Örömhír világosságában mindez teljesen hiábavaló, felesleges és értelmetlen, mert a kárhozat – mint karmikus következmény – a reinkarnáció által sem lenne elkerülhető Isten igazságossága (karma) miatt, pusztán a kárhozatunk hosszabbodna meg egy újabb lehetséges élet által, az abban jelenlévő okozat és tudatlanság következtében. Ha valaki pedig csak azért szeretné, hogy a reinkarnáció mégiscsak lehetséges legyen, mert fél attól, hogy jelenlegi élete folyományaként szüksége lesz egy újabb élet általi vezeklésre, törlesztésre, nos annak mindennél nagyobb szüksége van, MOST, az isteni JELEN-VALÓságban az őszinte, szívből jövő megtérésre, Istenhez való fordulásra, mert **Jézus Krisztusban megadatott számunkra a bűneink mindenestől való eltörlése és eme állapotban való megtartása az embernek, amennyiben őszinte lélekkel Istenhez kiáltunk**, és a Krisztusban kinyilvánított üdvösség mércéjét és tanát tesszük a szívünk, a lelkünk, az elménk és a tudatunk, életünk és cselekedeteink középpontjába, szüntelenül az Isten KEGYelmét kérve.

Mi van ennél nagyszerűbb Örömhír mintsem, hogy Jézus Krisztust szívből követve, emberi szívünket és elménket szakadatlanul az Atyának megüresítve, nincs és nem is lehet már szükségünk újabb inkarnációkra az üdvösség eléréséhez, mivel Krisztusban és Krisztus által mindez ITT és MOST, mindörökkön-örökké lehetséges!

14. Vakságom története

„Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.” Jn. 9, 41.

Mily dicsőséges az Örömhír szerint való története, a vak meggyógyításának! Amikor a Lélek a Lélek által átérzi ezt, s a tudat a Szellem által felfogja mindezt, egyszerre *sír és örvend* a szív, és a lélek.

Sírok mert – én ki magam mindeddig látónak hittem, s a történetbéli farizeusok közül valóként, öntudatlanul is mindent elkövettem, hogy Krisztus örömhírét hárítsam, akadályozzam, míg magamat másoknál feljebbvalónak képzeltem – Isten kEGYelméből rádöbbenhettem, hogy a valódi vak, mint farizeus én vagyok a fenti történetben. Ebben a felismerésben azonban már ott van Krisztus dicsőséges öröme, mert Isten az Ő szavai által, megérintette a szívem, hogy megérezhessem és megérthessem: mi is a VALÓ látás, és annak lényege. Nem a született vakság a bűn, hisz Jézus Krisztus a kereszten függve is így imádkozott: **„Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.”** (Lk 23,34) A vakság látásnak való vélelése, a tudatlanságom tudásként való élése a bűn, melynek zsoldja a halál, ama első halál, melyben úgy ragad belé a lelkem, hogy mindeközben azt hiszem: élek. Bár láttam a halál kultúráját magam körül, s lassan felfogtam, hogy amit életnek hittem mindeddig, az a halál dicsőítése, mégis míg hiányzott belőlem annak felismerése, hogy én is egy vagyok azok közül, aki saját vakságát látásnak hitte: bűnöm megmaradt, s én megmaradtam bűneimben, a halál völgyében. *„És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek.”*

Örvendek hát, mert Isten kEGYelméből, szabadulásomra ismerhettem a Krisztus hibátlan tükrében. Ó, bár csak én lehetnék ama vak a történetben! – sóhajt a lélek bennem, hisz benne **nyilvánvalókká lettek az Isten dolgai**, hogy a valódi látás csak Jézus Krisztus gyógyító keze által lehetséges, mely a bűnöktől megtisztult lélek, örökké Istenre fordított figyelmében táruhat fel: **„Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.”** A valódi látás csak a Krisztus vére (szent isteni tudata) által megtisztult szív által, azaz a Szent Lélek által lehetséges. Mindaddig vak vagyok, míg csak a test lámpását, a szememet használom arra, hogy meglátni próbáljam, a világban lévő összefüggések mögötti igaz VALÓ, nyilvánvaló dolgait. A bibliai vak boldog volt, mert Krisztus érintésében végül felismerhette, hogy Jézus Krisztus az Élő Isten Fia, hitt neki, hitt benne és imádhatta Őt. Isten dolga nyilvánvalóvá vált Krisztus által az ő emberi szívében, lelkében, elméjében és tudatában. De eme kegyelmi felismerésben magam is boldoggá lehettem a Jézus Krisztus szabadító kegyelmében, mert saját vakságomra ismerve Istenhez kiálthattam: *„ó Uram, könyörgöm nyisd meg az én szemeimet a Te látásodra, a Te imádásodra és a Te szeretettedre!”* Engedd, hogy megismerhessük az Igazságot, az EGYetlen IGAZ VALÓt, mely EGYedül szabaddá tehet bennünket!

János Evangélioma 9. rész

1. És a mint eltávozték, látá egy embert, a ki születésétől fogva vak vala.
2. És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?
3. Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká

legyenek benne az Isten dolgai.

4. Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

5. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

6. Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire,

7. És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.

8. A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki itt szokott ülni és koldulni?

9. Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt monda, hogy: Én vagyok az.

10. Mondának azért néki: Mimódon nyiltak meg a te szemeid?

11. Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készít és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.

12. Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom.

13. Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

14. Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.

15. Szintén a farizeusok is megkérdezik azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nekik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és látok.

16. Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlítás lőn közöttük.

17. Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.

18. Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása,

19. És megkérdezik azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?

20. Felelének nekik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

21. De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról.

22. Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

23. Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.

24. Másodszor is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

25. Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

26. Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet?

27. Felele nekik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?

28. Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

29. Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.

30. Felele az ember és monda nekik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.

31. Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

32. Öröktől fogva nem hallaté, hogy vakon születtnék szemeit valaki megnyitotta volna.

33. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.

34. Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt.

35. Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában?

36. Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

37. Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az.

38. Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá Őt.

39. És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek.

40. És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é?

41. Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

15. Mikor lesz vége?

Világunk jelenlegi helyzetét szemlélve, sokan felteszik a kérdést: „Mikor lesz vége?” A válasz erre az, hogy akkor, ha elkezded megismerni az igazságot végre. **„Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”** – mondotta Jézus Krisztus. Azonban milyen igazságot is kellene megismerni nekünk ahhoz, hogy valóban szabaddá váljunk, és mit is jelent a valódi szabadság?

Ameddig az emberi igazságok, nézőpontok, vélemények közös halmazát gondoljuk megismerhető igazságnak önmagunkról és a világról, addig a krisztusi mondást nincs hogy megértsük. Ebben az egyetlen krisztusi kijelentésben ugyanis minden emberileg megismerhető individuális vagy kollektív „igazságnál”, mérhetetlenül magasabb rendű, leginkább egy teljesen más vonatkozású és jelentésű Igazság az, amit meg kellene ismernünk ahhoz, hogy először is fogalmat alkothassunk arról, a minden emberi fogalmakon túlmutató VALÓRÓL, amit abszolút értelemben szabadságnak nevezhetünk, s ami és aki nem más, mint MAGa Isten, AZ Abszolútum, magyarul a Teljesség, a Teljes ÉG. Ameddig tehát nem vagyunk hajlandók a tárgyi, érzékszervi valóság dolgain túlmutató Igazság, azaz Isten szívben és lélekben való megismerésére, addig nincs hogy véget érjen a világunkban tapasztalható nyomorúság, szenvedés, erőszak, hazugság, életellenesség, a halál kultúrájának az imádata, az Ördög imádata.

A „Mikor lesz vége?” kérdésre a világban nincs válasz, mivel az emberiség jelentős része mindig kívül keresi a választ, nem belül, önMAGunkban, és mindezt csak tetézi az a mérhetetlen sötétség és tudatlanság, ami bennünk uralkodik, a világ, a valóság, az ember, a természet, és legfőképpen Isten dolgaival kapcsolatban. Az emberiség túlnyomó többsége nem érez késztetést a valódi, kizárólag csakis Isten tükre által lehetséges önvizsgálatra, és az okokat többnyire csak és kizárólag az úgynevezett „külső világban” véli felfedezni, megtalálni, és a megoldásokat is ott keresi, onnan várja. Az emberiség ősi, valós, isteni igazságon alapuló hagyományai azonban még őrzik az ős bűn fogalmát, ami nem más, mintsem az emberi tudat és lélek Isten ellen való lázadása, az Istentől való elszakadásunk és ebből fakadó különállásunk, melynek legsúlyosabb következménye az, hogy elvesztettük az Istennel való, kezdeti, eredendő EGYsÉGünket, mert csak és kizárólag a mi emberi elménkre és akaratunkra akartunk támaszkodni, elutasítva az *istengyermeki rangunkat*, s a vele járó mindennemű előnyöket, amelyek egy teljes, harmonikus, isteni, mindennemű általunk ismert problémáktól mentes, igaz és szabad, halhatatlan és üdvös, Isten teljességében boldog létezést jelentettek. Az **ős bűn** tulajdonképpen az emberi szabad akarat téves meg tapasztalási vágyának az eredménye, amikor is az emberi tudat, elme, lélek és szív leszakította magát Istentől, így megszakítva a közvetlen kapcsolatot saját forrásunkkal, saját Teremtőnkkel, Atyánkkal, elindultunk a hamis én, az önző, minden hamis dicsőséget magának akaró, *emberi egó-énünk* önpusztító világtapasztalásának az útján, magunkkal rántva mindent és mindenkit, amivel és akivel kapcsolatba kerülhattünk az emberi történelem során.

Téves elgondolás az, hogy egy újabb „Aranykorhoz” kell eljutnunk, ami által mindnyájan „automatikusan” visszanyerjük majd az eredendő üdvösséget, mert ezek csak emberi elképzelések, a „rossznak”, a tévesnek egy kevésbé rossz, egy kevésbé téves változatai csupán. Mi emberi lények valójában ahhoz, hogy kiszabadulhassunk a lázadás következményeként, saját magunk által felépített szellemi és lelki börtönünkből, nem az úgynevezett aranykorig kell visszajutnunk, hanem magához az **Aranyhoz**, az örök **Arányhoz**, azaz **Istenhez**. Azonban Istenhez csak úgy tudunk visszajutni, ha legelőször is meglátjuk, belátjuk, beismerjük saját kárhozatunk, kárhozottságunk, bűnösségünk, mely elsősorban nem más, mintsem az Isten ellen való lázadásunk maga, és ennek minden következménye. Ameddig azonban az emberi, individuális elménk minden eszközzel azon

van, hogy feloldozzon minket a saját ős-bűnünk alól, ameddig pusztán arra keresünk megoldásokat, utakat, módszereket, hogy miként kozmetikázhassuk el a rothadást saját lelkünkben, addig elodázzuk a valódi felismerést Isten tükre által, amit minden emberi lény megkaphat, amennyiben képes szelíd és alázatos szívvel, elsősorban lélekben odafordulni saját Forrásához, saját *Teremt-Őjéhez*, saját Atyánkhoz: Istenhez. Csak és kizárólagosan Ő az a tökéletes tükör, akiben megláthatjuk **igaz valÓNkat**, és akiben összetörhet bennünk a *magunkról* alkotott, hamis képzeink halálban tartó építménye, mely úgy telepszik rá a mi Istentől kapott, végső soron pedig Istennel EGY emberi lelkünkre, hogy agyonnyomja, megnyomorítja, megrothasztja, és a földi kárhozát poklába taszítja azt anélkül, hogy erről tudomásunk lenne.

Ameddig tagadom azt, hogy létezik az ős-bűn, és ezt én is elkövettem, elkövetem és fenntartom magamban mindaddig, ameddig őszinte belátással a szívemben oda nem fordulok, tékozló fiúként a mi Atyánkhoz, Istenhez, addig Isten sem segíthet rajtam, mert viselnem kell a szabad akaratom, minden hamis gondolatom, képzetem, cselekedetem, érzésem és érzelmem következményeit. Ez a világ nem Isten nekünk szánt tökéletes elképzelése az életről és a létről, hanem az Istentől elszakadt, a kettősségek és kétségek világába belezuhan, bele RÉSZ-EGült tárgyi, tárgyasító, individuális emberi elme és tudat tévelygései a következménye. Isten erejét használjuk ahhoz, hogy a saját poklunkat felépítve, azt isteni világnak hazudjuk, beleragasztva ezzel önmagunkat és embertársainkat az istentelenség illúzió-világának a bugyraiba. Az emberi faj eme hamis képzetek, gondolatok, érzelmek hipnózisát képzei valóságnak, és meggyőződéssel vallja, hogy ezt a tévedést kell egyre tökéletesebbé tegyük, az ős-bűnt és annak következményeit kell tovább „fejlesztenie” a tudományos-technikai civilizáció csúcsaira. *A bűnt szeretnénk tökéletesíteni, önmagunkban és önmagunkból a világunkba kivetítve.* „Mikor lesz vége?” – soha, ha rajtunk embereken múlna, akkor soha. Legfeljebb akkor, ha ezzel az irányultságunkkal sikerül teljesen elpusztítanunk mindent, ami még visszavezethetne minket tudatilag és lelkileg önMAGunk Forrásához: Istenhez.

Az örömhír azonban az, hogy aminek kezdete van, annak vége is szükséges legyen, a tér és az idő, Istenben meghatározott világában. Minden korszak elkezdődött és véget is ért, azonban ha csupán erre vár, a szabadulásra vágyó emberi tudat, akkor az ő szabadságának pillanata soha sem jöhet el. A legfontosabb, a szabadulásunk érdekében megtehető legelső lépéseink egyike az, hogy kilépünk végre a bűn és annak minden következményének a tagadásának az állapotából. Ehhez szükséges az Ő-VALÓNk felé, Isten felé való fordulás tudatban és lélekben, ami a valódi fordulóponthoz lehet az Igazság megismerésének az útján, a VALÓ, Istenben és Isten által megismerhető szabadság, üdvösség és boldogság fel- és megismerésében. **„Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”** De milyen úton is lehetséges mindez?

„ÉN VAGYOK az Út, az Igazság és az Élet” – mondotta Jézus Krisztus. Ha az Atyához, azaz a mi köz-ŐS Forrásunkhoz, Istenhez vágyunk, és mindennél jobban vágyunk visszajutni, akkor meg kell ismerkedjünk az Úttal, ami és aki Jézus Krisztus MAGa, és MAGunk Isten, így megláthatjuk az **abszolút Igazságot**, azaz **Istent**, aki által eljuthatunk a VALÓ, Igaz, örök életre, az örök létre, a lét, és a tudat örök boldogságára és üdvösségére, Őáltala, Ővele és Őbenne. Ehhez szükséges a belátás kEGYelme, a szív szelíd puhasága Isten Igazságának a befogadására, hogy az Igazság Vize tisztára moshassa szívünket és elménket, hogy a lelkünk és a tudatunk, az Igazság megismerése, befogadása és megcselekvése által egyre jobban elmerülhessen a Lélek VALÓságában, Istenben, és az Ő kEGYelme által EGYek lehessünk Ővele, teljesen és tökéletesen átadva az emberi énünket, emberi elménket, szívünket, a lelkünket és a tudatunkat Isten kezébe. Ez az emberi hamis-én megfeszítése, az *emberi hamis-én* mozdulatlan tétel Isten által és Istenben, hogy többé már ne a lázadó, Istentől elszakadt, bűnbe és tudatlanságba révedt *hamis-énem* legyen a cselekvő, hanem az EGY és

EGYedüli VALÓ, MAGa és MAGunk teljes tökéletessége: Isten cselekedjen a teremtés dicsőségére, annak felfényesedésére és annak üdvösségére, boldogságára mindenkoron, mindÉNkiben és mindŐnkben.

*„Mikor lesz vége ennek az örületnek ami elborította a világunkat?” Ez már itt és most, Isten örök, változatlan, üdvös és tökéletes JELEN-VALÓságának a megismerése által lehetséges, a fentiek tükrében. **A boldogság üdvösség Istenben.** Álljanak itt az üdvösség örök ígéretei az embernek, amelyek Lélekben VALÓ megismerése által az emberi tudat és lélek visszajuthat önön, Istenben eredendően tökéletes valóságába, és a lét örökké-VALÓ dicsŐségére.*

*„**Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.***

Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.

Boldogok, a kik éheznek és szomjúhozók az igazságot: mert ők megelégtetnek.

Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok, a kiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.

Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.”

16. Túlélés vagy Üdvösség?

A materialista, tárgyi tudatú embert már évszázadok óta hiteti, a magát „tudományosnak” mondó propaganda azzal a ténytörvényszerűségnek beállított hamis nézettel, hogy a Földön az ember minden áron a túlélésre kell törekedjen, mivel az életnek ez az egyedüli, és legmagasabb rendű célja. Ez felületesen vizsgálva ma már tömegek számára maga a szintisza igazság, melyet sajnálatos módon sok, magát vallásosnak, „spirituálisnak”, vagy szelleminek mondó ember is elfogad, vagy legalábbis el nem vitat. A közbeszédben minduntalan hivatkozunk az úgynevezett „túlélési stratégiákra”, azonban csak igen kevés embert érdekel manapság az, amit ennek analógiájára a krisztusi, a szűk ösvényen Isten felé törekvő ember így nevezhetne: „*üdvösségi stratégia*”.

A túlélésre fókuszáló emberi tudat és lélek sajnos egy ordas hazugság csapdájába kerülve, nem veszi észre, hogy önellentmondásért küzd ezen a földi játszótéren, mivel valójában *nincs túlélés*, hiszen minden ami testből vétetett, a föld porába tér meg. Magyarán, a fizikai test halála elkerülhetetlen, így az, amit a materialista tudatformába zárult emberi tudat „túlélésnek” nevez, az egy hazugság, nem létező délibáb, mert az életet egyetlen élőlény sem élte túl akként, amiként a materialista tudat, önmagát képzei. Mondjuk ki nyíltan, a materialista ember számára az élet valójában túlélhetetlen. Marad tehát a *túlélési verseny* illuzórikus hazugsága, ami a nyilvánvaló, elodázhatalan pusztulását a fizikai létezésnek, a testnek, igyekszik minden erejével elodáztatni. Eme elodáztatás a folyamatos versengésben, az egymás letaposásában, az egymással folytatott kíméletlen harcban és küzdelemben, és az élet kíméletlen pusztításában csúcspontba ér, amikor is az úgynevezett túlélésért való küzdelemben, már semmi sem szent, semmi sem érintetlen, vagy ha mégis, mindaz csak az emberi önzés szalagkorlátja mögé szorított egyéni, önző érdekek erőszakkal, fegyverrel, joggal, emberi törvénnyel védett kis, mesterséges rezervátuma a féktelen egoizmusnak a lélek haláltáborában: a földi nihilben és seolban.

Az ellélektelenedett, *szcientifikus techno-materializmus* embere, nem csak Istent tagadta már réges-régen meg, de önön életcéljául csak és kizárólag materialista vágyakat képes megjelölni, a túlélésért folytatott versenyt, pedig legelső helyre téve, annak mindent alárendelve, önmagát felhatalmazva érzi, minden és mindenki gátlástalan elpusztítására eme gyalázatos, istentelen törekvés nevében, melynek legfőbb, antikrisztusi léttörvényét „az erősebb kutya párosodik” elvben jelöli meg, többnyire a humanizmus emberpusztító gondolatisága mögé rejtve. Ennek az ideológiai alapját a tudomány oldaláról a mai napig a darwini evolúcióelmélet, a filozófia oldaláról pedig a dialektikus materializmus szolgáltatja, természetesen korról-korra, avagy kórról kórra, számtalan hangzatos lözungban újracsomagolva. Olyannyira agyonpropagáltak már ezen elvek, hogy gyakorlatilag lehetetlen nem megfertőződni ezekkel különböző módokon, utakon, a társadalommérnöki ténykedéseknek köszönhetően, amely az oktatás-kondicionálás, a kultúra, a tudomány, a filozófia és újabban már bizonyos magukat vallásosnak, vagy „spirituálisnak” mondó, antikrisztusi lelkületet hirdető utak is harsogva hirdetnek. De mi is a legfőbb probléma a túlélési ösztönből levezetett emberi magatartás materialista, technokrata, áltudományos és álfilozofikus szentesítésével?

Amikor embertömegek jutnak el oda, hogy önmagukat pusztán egy emberi testként és emberi agyként tekintik, és sokak kifejezetten tagadják nemcsak azt, hogy ők tulajdonképpen Istenből származó lelkek, hanem már annak a lehetőségét is, hogy legalább – önmagukat testként tekintve esetlegesen rendelkeznek egy úgynevezett emberi lélekkel – akkor a szellemi és lelki sötétség olyan fokozatát érzük el, ami már önmagában antikrisztusi, mivel ez az istentagadás társadalmilag tömegek számára elfogadott olyan konvenciója, amely felhatalmazza önmagát arra, hogy az élet

Forrásától elszakadva, minden magasabb rendű szempontot kiiktasson, nevetségessé tegyen, ráadásul mindezt a „szent ráció”, ész-istennő nevében. Nem arról van szó, hogy például magukat ateistáknak mondó emberek, automatikusan erkölcstelenebbek lennének emiatt, magukat vallásosnak vagy spirituálisnak mondó embertársaiknál, mert sokszor ennek a fordítottja igaz, hanem arról, hogy amikor a túlélési ösztön válik legmagasabb rendű „szentséggé” az emberi létezésben, akkor az emberi lények tömegei zuhannak tudatilag és lelkiileg az állati tudatosság alá, minderről persze mit sem sejtve, mert amíg egy civilizációról és kultúráról például egy kataklizma le nem rántja az istentelenség humanista álarcát, mindaddig még azt is képzelhetjük, hogy eme önpusztító világ embere, képes a másik tiszteletére, a békés együttélésre stb. A jóléti társadalmak létrehozták azt a szellemi és lelki kábítószer, ami elhitette emberek tömegével, hogy a túlélési ösztönt, Isten helyére tevő tömegek képesek a probléma mentes együttélésre, ám ez a látszat csak addig tarthat, amíg eme elképzelés erőforrásai ki nem merülnek, mert utána pont az emberekbe sulykolt túlélési eszme, ösztön és mánia lesz az, ami az embert embernek immár nem csak farkasává, de brutális, lelketlen elpusztítójává fogja tenni.

Mi emberek – tisztelet ama kevés kivételeknek – a huszonegyedik század elejére, mivel tömegesen megtagadtuk emberi önvalónkat, azaz az Istentől kapott lelkünket, a szó szoros és átvitt értelmében is immár elsősorban nem szellemi fogyatékkal élőkkel váltunk, hanem **lelki fogyatékosok** lettünk. Az az emberi lény ugyanis, aki számára már legjobb esetben is az ember csak pszichével rendelkezik, mely a test halála után megsemmisül a testtel, de lélekkel nem rendelkezik, az mégis hogyan juthatna el arra a felismerésre, hogy még az a kijelentés is hamis, rossz megközelítés eredménye, hogy ő egy test, aki rendelkezik, és minden kétséget kizáróan rendelkezik egy lélekkel? Mert a legmagasabb rendű igazság ezzel kapcsolatban az, amit maga Jézus Krisztus nyilatkoztatott ki, hogy **„a test semmit sem használ, a Lélek az ami megelevenít”**. Mekkora káromlás ez az istentelenség mocsarába süllyedt emberi tudatnak és léleknek, aki azt képzei önmagáról, hogy a test az, ami megelevenít, és a lélek semmit sem használ... mert az vagy van, vagy nincs, de a hús, a csont az tapintható valóság, aminek a túlélése elsődleges, sőt mindenek felett való „szentség”... és itt most elnézést kérek az arra érzékeny lelkektől, hogy ebben a pejoratív kontextusban egyáltalán fel mertem használni a szent minőségjelzőt, aminek EGYetlen jogos tulajdonosa nem lehet más, mint Isten.

Az egyik legelterjedtebb kérdések egyike a mai korban: „van-e túlélési stratégiánk?” Az egyszerű embertől kezdve, az agyonképzett értelmiségiig, tudósig vagy vallásipari szakemberig, tömegesen használjuk eme lealacsonyító fogalmi rendet. Holott az igazán lényeges kérdés, ami minden emberi lény számára a legfontosabb, és mindennél előrébb való kellene legyen az így hangozhatna: **„van-e üdvösségi stratégiánk?”** Mert mit használ ha mindent megnyerünk magunknak a túlélés délibábos, vérgőzös versenyének érdekében – amibe minden test így is, úgy is belehal – ám a lelkünk akkor is kárt szenved, ha nem hiszünk abban, hogy nem csak hogy létezik az, hanem *mi tulajdonképpen a lélek vagyunk, aki rendelkezik tudattal és testtel!* Még egyszer, érdemes ízeletgetni ezt, az isteni perspektíváját az emberi létnek: én a lélek vagyok, Isten lelkéből származom, és én, az isteni eredetű lélek vagyok az, aki megeleveníti a testet és a tudatot, Isten erejéből, akaratából és szándékából, és nem az emberi létezés hozott létre, termelt ki önmagából engem. Mennyivel magasztosabb, mennyivel istenibb ez a megközelítés? De miért is lényeges, és mindennél lényegesebb ez? Azért, mert eme valóságot megismerve, nekem, emberi lényként elsősorban nem túlélési stratégiára van szükségem, hanem Istenben és Istennel való EGYüttélési, EGYütt létezési „stratégiára”, pontosabban Igazságra, Isten Igazságára amely nem csak hogy megeleveníthet engem, de annak megismerése által, az Ő törvényeit élve elvezethet engem, minket, bennünket az örök életre, melyben többé fel sem merülhet a „túlélési stratégia” torz, istentelenségünkéből fakadó,

fájdalmas fogalmi köre és emberi valósága. Csakis az Istenben tiszta Lét és Élet VALÓsága.

„**Keressétek először az Isten országát, és az Ő Igazságát, és ezek mind megadatnak nektek.**”-mondotta Jézus Krisztus, és eme felbecsülhetetlen minőségű, örök igazság ama Ige is, ami élet és lélek is EGYben ama ember számára, akiben feltárulkozhat ennek valódi jelentése és jelentősége. Csak eme egyetlen mondatról könyveket lehetne írni, de Isten Lelke által felesleges, mert Ő képes ennek a valódi, belső MAGvának, értelmének és lényegének a mi emberi szívünkben és elménkben való feltárására. A fentiek szempontjából azonban eme mondásban félreérthetatlenné van téve, hogy az ember legelső soron, és mindenek felett lélek, aki Isten országára hivatott, az örök létre és dicsőségre, amelyre csak és kizárólag Isten Igazságának a *megismerése és megcselekvése* által juthatunk el, mert egyedül Isten Igazsága az, ami valóban, és örök életre megeleveníthet bennünket. A földi létezésben, ha eme törekvésünket tesszük mindenek elé és fölé, akkor mindent meg fogunk kapni a mi Mennyei Atyánktól, ami eme törekvésünket támogatni szükséges, természetesen tehát nem anyagi javakban való dúskálás és bővölködés a lényeg, hanem az anyagi javakhoz való, egyéni sors függvényében való olyan hozzáférés, amely eme törekvésünket hivatott szolgálni, és nem az önző, önérdékű anyagi vágyainkat kiteljesíteni. Leegyszerűsítve ez annyit tesz, hogy aki Isten országára törekszik, az nem fogja nélkülözni az alapvető, az élet fenntartásához nélkülözhetetlen anyagi javakat, Isten ugyanis biztosítani fogja azt annak, ameddig a fizikai test fenntartása eme életében szükséges.

Eme elmélkedés központi kérdése tehát az: **van-e üdvösségi stratégiánk?** Ha igen, miben áll ez? Mert ma sok ember mondja magát vallásosnak, „spirituálisnak”, ezoterikus tanokat követőnek, ám mindnyájunknak csak EGY lehet a VALÓ, igaz, tökéletes mérce: Isten igazsága, amely az alapja nem csak a mulandó, változó földi életnek, de az örök életnek is, és elsősorban is annak. Mert a jelenlegi korban, a „halál kultúrája” azért virágozhat, mert sokan hisszük azt, hogy megismertük az igazságot, ám a fát gyümölcséről megismerve látszik, hogy többnyire tömegesen félre vagyunk vezetve a vallások, az úgynevezett „spiritualitás”, ezotéria, new age és még sorolhatnánk, azaz a megtévesztés szellemi mérgeivel. Természetesen mindenki a saját hazugságát tartja igazságnak, s sokan kérdezhetnék most megütközve, ezen gondolatokat hallván, hogy ugyan már mitől kizárólagos birtokosa Jézus Krisztus ama örök és abszolút Igazságnak, amely az örök életre vezethet bennünket? Nem-e vagyok én magam megtévesztve, s élek-e én magam tévhitekben? Hisz minden út Istenhez vezet – mondja a manapság divatos egyik legfélreérthetőbb, legmegvezetőbb közhelyek egyike. Hogyan különböztethető meg tehát az igazság attól, ami csak igazságnak látszik, mert bár jobbik esetben ténylegesen az Igazságra, azaz Isten kinyilatkoztatására épül, ám lényegében megvizsgálva mindaz pusztán az Igazság elsikkasztása, félremagyarázása, különböző hamis körítésekbe, emberi tanokba, dogmákba, rendszerekbe, elképzelésekbe való belekeverése, ezáltal pedig hatástalanná való tétele, végső soron pedig annak meghamisítása, vagy önmagából történő kiforgatása.

„**A fát a gyümölcséről ismeritek meg**” – mondotta Jézus Krisztus. Ez a legfontosabb igazság, amivel maga Az Igazság, avagy az Isten örökkévaló ígéje maga, az Isten Igazságát kutatók és megismerni vágyók számára, mindenkoron felismerhető lehet. Magyarán, a jó fa jó termést, beteg fa beteg termést hoz. A jó termés alap feltétele az Igazság, az Isten valóságából fakadó ige, és ennek hiánya, avagy eltorzítása az, ami nem az irgalmasság, nem a szeretet, nem a békesség, nem az áldozatkészség, nem a tökéletességre, azaz az Istennel való EGYsÉGre való jutás gyümölcseit termi, hanem ezek ellentéte, vagy hiányképpen, ezek karikatúráit. Az Isten országa ködös elmélet mindaddig, amíg azt a tisztátalan gondolataimtól és érzelmeimtől elhomályosított, beszennyezett emberi elmém és szívem próbálja megérteni és megérezni, megismerni az én legbenső szobámban,

lényegemben. A legfontosabb „stratégia az üdvösségre” tehát saját tökéletlenségem belátását, meglátását kell magában hordozza. Mindaddig, ameddig ugyanis Isten kEGYelme által képtelen vagyok annak felismerésére, hogy az én tükröm piszkos, szennyes, és emiatt nem vagyok képes az Istentől kiáradó Igazság és Élet eredendő tisztaságának, szentségének és tökéletességének a befogadására és visszatükrözésére, mindaddig önön szennyeződéseimet, hibáimat, vétkeimet és bűneimet önmagamtól elhárítva, azokat a külső világ valóságában fogom csak felfedezni, elítélni és üldözni. Ez olyan, mint amikor a mozivásznon megjelenő, számomra felháborító, idegesítő, gyűlöletes képet megpróbálom leönteni festékkel, amely a vászonra vetülő képet nem fogja tudni megváltoztatni, pusztán a változás illúzióját hozza csak létre. Ezért nélkülözhetetlen az üdvösség felé vezető ösvényen, az Isten megtisztító kEGYelme általi szembesülés, a saját tudati-lelki szennyeződéseimmel, amelyek bepiszkítják látásom, az elmém és legfőképp a szívem látását, amivel megláthatnám Istent.

Van-e üdvösségi stratégiánk? Vagy csak túlélési stratégiánk van, amely az utolsó óráinkban nem menthet meg minket? Az EGYetlen megmentő és megszabadító, megváltó stratégia Isten Igazságának a megismerése. Mi lehet sürgetőbb ennél annak a léleknek, aki Isten kEGYelme által önmagát, emberi lényként végre lélekként ismerte fel, és megértette, átérezte annak súlyát, hogy mit is jelent a lélek szomjúságából fakadó fájdalmas szenvedésünk, és eme szenvedés miként érhet véget, az emberi lélek csillapíthatatlan szomjának a megelégtítése által. Krisztus ide vonatkozó szavait idézem:

„Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom!, te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.”

„de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”

„Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” (János 4,10.14; 7,37)

„És ezt mondta nekem: „Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.” (Jelenések könyve 21,6.)

17. A szív fényessége

Miért nem értheti meg az ember pusztán az értelmével Jézus Krisztus tanítását, üzenetét, az EGYedül üdvözítő örömhírt? Túl azon, hogy a tanítás VALÓdi MAGvának a megértése csak Isten Lelke által lehetséges, *a legnagyobb probléma a saját szívünk állapota*. Milyen összefüggésben van a szívünk, az abban uralkodó vágyak, érzelmek, érzések világa a megértéssel? Sokkal egyszerűbb, sem mint azt gondolnánk. Az elme, még ha sok esetben képes is lényegi összefüggések meglátására, azok változást mindaddig nem idézhetnek elő bennünk, sem a valódi megértés, sem a valódi befogadás és megtérés, sem a tanítás megvalósításának tekintetében mindaddig, míg a szívünkben uralkodó sötétség, megtámadva érzi magát az Igazság Fénye által.

A szívünkben sokszor oly sok az ellenszenv, a gonoszság, az elutasítás mindazon Igazság felé, amely EGYedül tisztára moshat bennünket, hogy hiába halljuk az Igazságot, mert az olyan gyökeres változásra kényszerítene bennünket, hogy automatikusan ellenállást vált ki belőlünk, a szívünkben. Bármilyen, ami rámutat az én helytelen gondolkodásomra, cselekvésemre, életvitelemre, viselkedésemre, viszonyulásomra emberteásaimhoz, a környezetemhez és nem utolsósorban Istenhez, az mindaddig ellenállást, elutasítást, ellenszenvet, dühöt szül az én szívemben, ameddig találva érzem magam általa, és sürgetve a cselekvésre. Tehát az Igazság elutasításának legfőbb oka, magának a szívemnek és a lelkemnek a katasztrofális, Istent elutasító, nyomorúságos állapotában található meg. Mert mindaddig, amíg a lelkem nem tisztul meg, kezdetben legalább annyira, hogy az Igazság fényének első sugarait ne utasítsam el zsigerileg, addig semmi esélyem sincs az Igazság, azaz Isten VALÓságának a befogadására a szívembe.

De megtisztíthatom-e a saját magam szívét azoktól a zsigeri indulatoktól, romboló érzésektől, hamis érzelmektől, melyek elutasítják az Igazság Fényét énbennem? Nem, ez nem lehetséges, és bárki aki azt állítja, hogy saját magán ebben a tekintetben segíthet, vagy netán más valaki őrajta segíthetne emberi megfontolások, módszerek által, az még nem ismerte meg az Igazság természetét. *Csak Isten tisztíthatja meg az emberi szívet mindazon sötétségtől, amely a legnagyobb akadálya az Igazság befogadásának*, amely aztán fokozatosan átformálhatja emberségem, egyre inkább átadva a helyet a szívemben és az elmémben Istennek, és az Ő VALÓ Igazságának, és az abban kiteljesedő isteni létezésnek. **Jézus Krisztus tanítása olyan egyszerű, amikor a szív megéri annak látására: emberek, engedjétek, hogy a szívetek szelídre és alázatosra formálhassa, a megtisztító Igazság elfogadása, és az újjászült Szent Lélek befogadása által, a Mennyei Atyánk, Isten.** Nem szükséges semmi több tudása mindehhez, csak őszinte belátás, ami annak a felismeréséből fakad, hogy minden szenvedésünk az Isten tökéletes világa ellen való lázadásunk, az Igazság ellen való fordulásunk következménye. Nem Isten büntet minket, hanem szenvedésünk a saját tudatlanságunkból fakadó Igazság- és Életellenes vétkeink következménye.

Ezért halott a lelkünk, a szívünk mindaddig, míg Isten újjá nem szüli bennünk azt, az Igazság Lelke által, ezért vak a mi szellemünk, mert **amíg nem tiszta a szívünk, nem láthatjuk meg Istent**. Ha nem láthatjuk meg Istent, az Ő Igazságában, EGYedül-VALÓ féltő SZERetetének boldog üdvösségében, akkor vakok, bénák, sánták, leprások, vérfolyásosak, egyszóval betegek, de még inkább betegségeinkben élő halottak vagyunk. A tetszhalál állapotát képzeljük az élet fényességének, mert nem értjük meg, mit is jelent, az újjászületés Isten Lelkétől, Isten Szívében. Nincs hogy megértse az emberi gondolatokkal szennyezett elme Isten Igazságát, mert azt a maga teljességében és gyönyörűségében, csak a szív és a lélek érezheti át, és a **szív értelme** foghatja csak fel. Ó, mily elmondhatatlan gyönyörűség az a léleknek, mily határtalan boldogság a szívnek, mily magasztos és teljes üdvösség az valódi, Istennel EGY lényegünknek: az Ős, Istenben fénylő és

tökéletes embernek, akit Isten az Ő képmására és önön tökéltességének a teljes hasonlatosságára teremtett.

Miért akarnánk hát tovább ragaszkodni a mi tökéletlen elképzeléseinkhez Istenről, a világról és az emberről, amikor **Jézus Krisztus bemutatta nekünk a tökéletes embert, az Ő Isten-emberségében?** Miért akarnánk tovább ragaszkodni a lázadásunkban megrontott, sátáni és antikrisztusi valóságunkhoz, ami a megtagadása, a kigúnyolása, és a leköpdösése Isten fénylő, Igazságtól és Élettől teljes, SZERetében létező, tökéletes EGYsÉgének, amiben visszajuthatunk, az Ő kEGYelme által abba a ragyogó, romolhatatlan, Igazságtól, Isten Lelkének világosságától és örök SZERetetétől szikrázó, tökéletes VALÓságba, a Mennyeek országába, amit Isten a számunkra készített? Meddig fetrengünk még a disznók vályúja előtt, mosléként könyörögve, amikor meghívást kaptunk a Menyegzőre?

Jézus Krisztus, kérünk könyörülj rajtunk vakokon, bénákon, süketeken, leprásokon, bélpoklosokon, megszállottakon és mindennemű tisztátalanságokkal gyötört szívű embereken! Kérünk gyógyíts meg bennünket, hogy láthassunk, hallhassunk Téged, és szívünkben tisztává válhassunk a Te dicsőséged meglátására, az Új Földön és a mennyei Jeruzsálemben, Isten országának és a Mennyeek országának örökké-VALÓ, isteni SZERben teljes üdvösségére! Ámen.

18. Elveszett, és megtaláltatott!

Az anyagi világ, és az úgynevezett „fogyasztói társadalom” abban az illúzióban tartja az embert, hogy a földi „Mennyek országa” a mindennapi élvezetek megszerzéséből fenntartott örömök, végtelen láncolata kell hogy legyen. Az érzékszervi élvezetek elsődleges szerepet kapnak ebben az elképzelésben, s ha még esetlegesen felmerülnek lelki, vagy szellemi síkon megszerezhető örömforrások is ebben a keretrendszerben, azok többnyire csak az anyagi síkhoz kapcsolódó kiterjesztései a testi élvezetek, emberi erőfeszítések által elérhető paradicsomának. A materializmus, az „*én a test és az elme vagyok*” képzeteibe zuhant emberi tapasztalások gyűjtőfogalmaként, mára már megfertőzte az úgynevezett lelki és szellemi valóságokat is, úgy mint a vallást, a „spiritualitást”, a filozófiát és még sorolhatnánk, mi mindent. Ez a létállapot a teljes, Istenből való kizuhantság, az isteni Igazság tagadásának szélsőséges megtapasztalásához vezette az emberiséget, egyéni és közösségi szinten egyaránt.

Eme kijelentés súlyosságát emberi erőből felfogni, még csak nem is lehetséges, mert csak Isten tökéletes tükrében megpillantva önmagunk állapotát, válhatunk képessé az Ő kegyelme által, hogy akár csak részlegesen is megsejthessük, megérezhessük és felfoghassuk, hogy miért is vesz minket körül olyan világ, amilyen. Sajnálatos módon a vallások, az úgynevezett „spiritualitás”, a modern kori „ezotéria”, new-age és egyéb hitetű, tévútra vezető szellemi irányzatok tevékenykedésének az eredményeképpen, ma már az Isten, mint VALÓSÁG lassan teljesen torz, önmaga jelentéséből kiforgatott, abban eltorzított, megcsúfolt, relatív fogalmi halmazként létezik, az emberi tudatokban. Ebből fakad az, hogy *világunkat egyre inkább uralma alá vonja a vallásosság*, mert a materializmus, a tudományosság, a technika, a különféle izmusok ugyanúgy rendelkeznek kultusszal, mint az előbb említett, Istenhez kötött, ám többnyire azzal semmilyen lényegi kapcsolatban nem álló vallási, spirituális megnyilvánulásai az emberi szellemnek.

Minden látszat ellenére tehát, amint haladunk előre a jelenkori történelemben, a vallásosságtól nem hogy nem volt képes megszabadulni az emberi szellem, de minden megtévesztő látszat ellenére, csak még inkább belezuhan eme Istentől elszakító szakadékába a létezésnek. Mert Istent a vallások, a „spiritualitás”, az ezotéria, a new-age és egyéb, magukat szelleminek mondó irányzatok is ugyanúgy csak felhasználják, az emberi hamis-én féktelen és végtelen, önző, ön és környezetpusztító, istentelen vágyainak a megvalósítására, amint teszik azt a materializmus, a tudományosság, a technika, és a különféle izmusok nevében embertömegek. *Az Istentől elszakadt, alázuhan, önmaga lényegével meghasonlott, így a lelki és szellemi halál állapotába jutott emberiség egyetlen kapaszkodója tehát a vallásos attitűd maradt, amolyan posztmodern istenpótlékként.* Eme istenpótlékok olykor már meg sem nevezik Istent, hanem Istent csak önMAGa egy-egy attribútumával azonosítják, úgy mint erő, energia, tudat, tudatosság stb. néven. Ez már önmagában Isten leegyszerűsítése, így annak VALÓ EGÉSZÉnek a tudatos, vagy leginkább tudattalan megtagadása. Isten ugyanis MINDEN ami érzékelhető, és az is ami nem, és SEMMI SEM aminek és amiként azt leegyszerűsíttem. Mert bár Istenben van minden létezés és létező, Isten MAGa az Igazság is EGYben, akiben semmi és semmilyen hamisság sem létezik és létezhet. Az emberi elme és tapasztalás által megismerhető részigazságok, még csak tükrözni sem képesek azt az EGY és oszthatatlan VALÓt, ami az Igazság MAGa, amely nem más mint Isten.

AZ Igazság túl van a kettősségek világán, a kettősségek világa mégis eme Igazság által létezhet, még akkor is, ha ebben a kettősségben mi emberek, képtelenek vagyunk az Istentől való elszakadtságunk állapotába zuhanva érezni és érteni, az Igazság örök életet adó jelentőségét, fontosságát, örökkéVALÓSágát. Isten nem fér bele a vallásokba, a spirituális elképzelésekbe, a

materializmus, a tudományosság, a technika, a különféle izmusok szellemi börtönébe. Bár mindegyikük tartalmazhat igazságdarabkákat, igazságmorzsákat Őbelőle, ám emberi elmével és erővel ezen szilánkok soha sem rakhatóak össze úgy, hogy azokból az örökké EGY és oszthatatlan, önMAGában teljes és önMAGával azonos Igazság a maga teljességében megismerhető, felfogható és befogadható legyen. *Isten Igazságára akkor válhat képessé az ember, ha teljesen és tökéletesen meghal minden emberi valóságnak, elképzelésnek, igazságnak, valóságnak és képzeletnek Isten által és Istenben.* Ez az, ami botrány az emberi hamisságok világát valóságnak képzelő emberi énünknek, ám ez az egyedüli **Út**, ami az **Igazság** megismerése által, a hamis látszatok életnek képzelt valóságából, a VALÓ, Istenben örök és teljes **Életre** vezethet bennünket. Ennek az igazságnak az átéréséhez és megértéséhez csak és EGYedül Isten képes elvezetni a mi emberségünk.

Az emberi okoskodás, bölcsesség, és igazság nem alkalmas erre. ***Isten és ember között a legnagyobb akadályt az képezi, hogy mi a hamisságok világát képzeljük valóságnak, és azt gondoljuk, hogy AZ IGAZSÁG ebből a hamisságból ismerhető meg, vagy ami még ennél is rosszabb, hogy olyan, hogy IGAZSÁG nem is létezik és létezhet, csak az emberi részigazságok kusza, végeláthatatlan, zavaros, halálba rántó örvénye.*** A jelen korszak egyik tömegjelensége az, hogy ezzel párhuzamosan sokak elhitték azt, hogy nem csak hogy mulandó testek, de ezen mulandó testként azonosítva önmagukat, nem rendelkeznek semmiféle lélekkel, amely nem pusztul el, a halálba hulló testtel. Ez alatt már csak az önmagát biorobotként azonosító, immár semmiféle lélektudattal nem rendelkező ember létezik, amely már inkább vágyik egy gép-testre, mintsem az Isten Igazságára, amely megszabadíthat minket a halál életnek képzelésének fájdalmas következményeitől, és a lélek végeláthatatlan kínjaitól, szenvedéseitől. Mert *hiába képzelet az önmagáról egy emberi lény, hogy ő nem rendelkezik lélekkel, vagy ő nem eleve a testet öltött lélek, ettől még az, és előbb utóbb a fizikai test halálakor legkésőbb, de mindenképp szembesülni fog ezzel.*

Az emberi lélek ugyanis nem pusztul el a fizikai testtel, azonban minden, amit emberként tettünk, átértünk, megteremtettünk, és ezek következményeit továbbvisszük benne, mint önmagunk MAGVában, mely Isten Lelkéből származó. Ezért van, és igen nagy tétje van az emberi létezésben általunk létrejött és megtapasztalt gondolatainknak, érzelmeinknek, cselekedeteinknek, képzeleteinknek, mert ezek azok, amelyek által a mi valódi, Istennel azonos lényegünk felemelkedhet, avagy alázuhanhat, Istenbe visszakerülhet vagy belőle kizuhanhat, saját választásaink következtében. Ezért **mindennél nagyobb jelentősége van AZ IGAZSÁG megismerésének, ami és aki maga Isten**, és aki a saját lelkünkben, a **lelkiismeretünk** szava által képes bármikor kinyilvánítani önmagunknak mindazt, ami által az Ő kegyelmében képessé válhatunk a megismerésre. Emberi lényként nem szabadna semmi sem fontosabb legyen a számunkra, mintsem az Igazság megismerésének a törekvése, amely Isten megismerésének a vágyából fakad, az emberi lélekben. Azonban *aki az emberi valóságok halmazát, és annak megismerését képzelet Isten megismerésének, az tévedésben él, és eme tévedés miatt nem fog vágyani Isten, és az Ő Igazságának a megismerésére.*

Az emberi igazságok halmazát önmagunk istenévé tevő emberként, ugyanis az emberi értelmet, ész-istennőt emeljük magunk felé, elfedve magunkat ezáltal a valódi Fénytől és Világosságtól, aki maga Isten, és a Sátánt, a megtévesztés atyját, Lucifert, a hamis fényhozót kezdjük imádni és isteníteni, bálványozni, az emberi hamis-ének gyülekezetében, tudás, tudományosság, technika stb. néven. *Lucifer, nem fény-hozó, hanem én-hozó*, vagyis az emberi énünk hamisságai által hitet, vezet és félrevezet bennünket. „Vak vezet világtalant, s mindketten gödörbe esnek”. Minderre már csak a

pont a i-re a hamis, félelemelvű emberi tekintélytisztelet, amiben a hazugságok jól belebetonozódhatnak az emberi elmékbe, és generációk mérgeződhetnek meg, ugyanazon tévhitek, féligazságok, vagy durva, életellenes hazugságok által.

Ki az, aki ebben élve, mindezt igaznak képzelve szembesülni szeretne hát azzal, hogy az *emberi történelem egésze, maga az Istentől való elszakadtság következtében ránk szakadt tévelygések sorozata*, végeláthatatlan sora az istentelenségnek, az erőszaknak, az embernek az ember feletti hatalmaskodásának, a gyűlölködésnek, az emberölésnek, a paráznaságnak, az isteni erő meglopásának, az önzésnek, és a halálnak magának, amit emberi lényként életnek képzelünk. Bár igaz az is, hogy az emberi történelemben Isten kinyilvánította az Igazságot is, mert egyébként még ez az istentagadó, istentelen világ sem létezhetne, de sajnos csak igen kevesen voltunk képesek ennek megismerésére törekedni, és ennek alárendelve élni az életünket, mely alól eme sorok írója sem volt sajnálatos módon kivétel. Ám sohasem késő élni az isteni kEGYelemmel, és Isten felé fordítani a szívünket és a lelkünket, hogy Isten útjára lépve, Jézus Krisztus tanítását megismerve, Isten kEGYelme által visszaindulhassunk az atyai házba, amint azt a tékozló fiú is tette:

„Monda pedig: Egy embernek vala két fia; És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükségét látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! Az atyja pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövé, közelgetett a házhoz, hallá a zenét és tánczot. És előszólítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az? Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza. Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelé őt. Ő pedig felevén, monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtlől fogva szolgállok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak. Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot. Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.”

19. Az utolsó napon (szavak önmagamhoz a Tükörben)

Az utolsó napon rohadtul nem fog számítani, hogy a házad előtt nyírtad-e a fűvet, hogy mit gondolt rólad a szomszédod, hogy mekkora házad volt, és mennyibe került az új autód.

Az utolsó napon rohadtul nem fog számítani, hogy mekkora összeg van a bankbetéteden, hogy mások fejére taposva meddig másztál a ranglétrán, hogy hány ember rajongott érted, vagy irigyelt, hogy miben és mennyire voltál sikeres.

Az utolsó napon rohadtul nem fog számítani, hogy kinek vagy kije, hogy mennyit vettél el az élettől és másoktól, hogy mivel dicsekedhetsz, és hány diplomád van a szekrényben.

AZON a napon – hiszed vagy sem – mindnyájan megállunk majd AZ IGAZSÁG színe előtt, a lelkiismeret valódi, tiszta tükrebe tekintve. Az utolsó pillanatban csak EGY fog számítani: milyen múlhatatlan kincset gyűjtöttél a szívedben. A vesék és a szívek vizsgálója Isten, a lelked kincseit vizsgálja majd meg.

Az utolsó napon csak egy dolog számít majd: ha megmérettetsz, elégnek találtatsz-e eme kincsekkel, igaz VALÓNkban, a SZER RENDjében. Az utolsó napon már egyetlen hazugság, egyetlen trükk, csel, semmilyen önámítás, mágia, hókuszpókusz, vajákosság sem segíthet majd, amivel sikeres voltál az életben. AZON a napon senki sem kérdi majd, mire vitted az életben, talán már kérdés sem lesz, mert önmagad vizsgálod majd meg az IGAZSÁG tökéletes tükrebe tekintve: **gyűjtöttem-e kincset, mit a moly nem emészt, a rozsdá nem rág meg, és rabló el nem rabolhat tőlem?**

Az utolsó napon nem az fog számítani, hogy mit szereztem, hanem az hogy mit szerettem, a mulandó világ hamisságát, a széles utat, mely a pokolba vezet, vagy az Örökké-VALÓ igazság szűk ösvényét, mely az örök életre visz és Isten országába emel. Emlékezz ember, ami porból vétetett a porba tér meg, de **te nem a test vagy, hanem az örökkévaló lélek**, akinek tudnia és éreznie kell, hogy a múlhatatlan kincsed, a te Istentől kapott lelked, és szíved, A KI VAGY, Isten EGYetlenségében.

Mivel akarsz belépni a *mennyegzőre*? Magadat és másokat áltathatod, becsaphatod, megtévesztheted hamis gondolatokkal, vágyakkal és érzésekkel, de az Istentől származó lelket, aki valójában vagy, az utolsó órádban már nem. **Mikor majd lehull a test leple, mi marad majd a léleknek?** Mibe kapaszkodsz majd, mikor e föld kincseit már nem ölelheted magadhoz a testeddel?

Ezért kérlek MOST gondolkozz el, állj meg egy pillanatra, és érezz. *Ne a félelem, ne a szorongás, ne a haláltól való borzongás és iszonyat legyen az, ami az utolsó órádban a kezdet fogja, hanem Isten, aki majd mosolyogva tekint a te igaz kincseidre, amit elébe viszel majd a te szívedben.* Nem a te érdemed lesz, de a te választásod, a te döntésed, hogy miként élted le az életed. Mert minden érdem az Övé, minden VALÓ kincs Őbelőle származik, és Őbenne él örök Életet.

Válaszd hát ITT és MOST az Utat, mely az Igazság szívbeli ismeretében az örök Életre vezet. A valódi SZERt választani soha sem kényszer, hanem a tökéletesség, a szépség, a boldogság vonzása

ez, ami maga Isten. A mi VALÓ LÉNY-EGünk, A KI VAN, aki vagyok az Istennel EGY, örökkéVALÓ létezésben, A SZER Istenben örök RENDjében. Az EGYetlen JÓt választani nem kényszer, hanem lehetőség, mely EGYedül megtarthat bennünket, ***a mi igaz valónkat: a lelkünket.***

20. Út, Igazság, Élet

Az egész emberi történelem miként alakulhatott úgy, hogy mindig és mindenkoron a törtető, az agresszív, a másokat uralni, a másokat leuralni, a másokat kizsákmányolni, kifosztani és rabszolgasorban tartani akaró lelkelet kerekedett felül és határozta meg és határozza meg mind a mai napig az emberi történelem folyását. Hogyan lehetséges ez, és miért ismétlődik újra és újra meg a történelemben ez a mintázat? Mert tulajdonképpen nem a történelem ismétli önmagát, hanem az a szellemi és lelki mintázat, ami az emberi lelkek fölött minden korban különböző eszközökkel képes uralmat nyerni és ebből fakad az, hogy mindenkoron csak igen kevés ember képes eljutni a megszabaduláshoz, a teljes szellemi és lelki szabadság eléréséhez.

Könyvtárnyi anyagokat írtak már erről gondolkodók, hogy mi az oka ennek, azonban csak igen kevesen látták meg eddig a történelemben azt az egyszerű tényt, hogy maga az egész történelem és az abban lévő történések végtelen sora, nem más, mint az úgynevezett hamis én, a hamis egó színjátéka, annak megnyilvánulása. Abban a történetben, abban a színdarabban, amiben mindnyájan meg vagyunk tévesztve, a mi igaz, múlhatatlan, belső valóságunkat illetőleg, mindnyájan a hamis én oltárán mutatunk be áldozatokat. A hamis én oltárán bemutatott áldozatok sora nevezhető úgy is, hogy történelem. A tört-én eleme, az elemeire *tört én*.

Törvényszerű hogy amikor a testtel és az emberi elmével azonosulunk, akkor egy szerepet játszunk és ennek a szerepnek megfelelően cselekszünk, érzünk, gondolkodunk, követünk olyan társadalmi, spirituális és egyéb mintákat, olyan eszméket, olyan elveket, olyan társadalmi szokásokat, beidegződéseket, megdönthetetlennek hitt szabályokat, melyek arra szolgálnak, hogy a valódi belső Isteni meggyőződést nélkülöző emberi ének, valamilyen formában képesek legyenek együttműködni társadalom néven. Nagyon kényes dolog az, amikor a hamis ének vetélkedésében, mivel mindenki, mind-én-ki, én is, magamat helyezem az első helyre mindig és mindenkoron, és ez alól csak igen kevesek azok, akik kivételt képeznek. Ők nevezhetők valójában szabad és megszabadult, *üdvözült, felébredett lelkeknek* és szellemeknek. Tehát mindazok, akik ebben a játszmában részt vesznek, mindazok akik ebben részt veszünk, törvényszerűen alá vagyunk rendelve azoknak a szabályoknak, azoknak a törvényeknek, magának a *törvénynek*, amely csak egyre bonyolultabb és bonyolultabb módon fogja irányítani az életünket és bezár minket a létezés, egy igen alacsony szintjének a börtönébe.

Miért látom azt, hogy a jelenlegi emberi létezés igencsak alacsony szinten működik? Azért, mert nélkülözi a *valódi ÉN* ismeretét, de még inkább az *Ő(n)* ismeretét, azaz Isten-VALÓNk ismeretét. Mivel nem tudjuk hogy kik vagyunk, ezért tévelygésben élünk, és az emberi történelem eme tévelygések láncolata és sorozata. Ebből a láncolatból ugyanazzal a gondolkodással, ugyanazzal az attitűddel, ugyanazzal a lelkelettel, ugyanazzal a szellemiséggel, ami okozza ezt, kilábalni nem lehetséges. Ezért buktak el mindig és mindenkoron az úgynevezett világjobbító törekvések, és valamikor, legalábbis a keleti ember még tudta azt, hogy megjavítani annyi, mint tönkretenni. Valamikor a keleti szemléletben például, nagyon jól tudták, hogy a szart nem lehet megreformálni, mert hiába adunk új alakot neki, attól még ugyanolyan bűdös lesz. Ez egy nagyon vulgáris, de nagyon szemléletes példa, mert a reformok mániájába fulladt emberiség, ami mindig a reformokat teszi a megváltó helyébe, a valódi megváltó, a valódi megszabadító helyébe, vagyis az igaz, romlatlan, fényes, dicsőséges, *krisztusi lelkelet és lélek minőség, szellemiség* helyébe, mindig és minden korban megtéveszti az embert, azzal az ígérettel, hogy majd ha kicsit átalakítjuk a társadalmat, vagyis a külső világot – mert mindenkoron mi a külső világban leljük meg a belső

romlottságunk okát – nos, ha sikerül, ezt a külső világot megreformálnunk, akkor majd beköszönt a Kánaán.

Az Istennel való egységből kizuhant emberi tudat és lélek ösztönösen és minduntalan keresi az egységet az igaz VALÓjával, Istennel. Az egész emberi történelem láncolata, bármilyen durván is hangozzék, valamilyen módon ennek a törekvésnek a tükröződése, csak ez a törekvés mivel kívülré irányul, a tudat közÉPpontunkból kifelé irányul, ezért óhatatlanul újra és újra torz, életellenes, emberellenes és istentelen szellemi mintázatot vesz fel.

Miért törvényszerű ez? Azért, mivel nem következik be a *krisztusi tanítás*ban talán az egyik legmagasabb pozícióba helyezhető elv, örök igazság, és ez a szembesülés. A szembesülés a saját lelkünk és a saját szellemünk állapotaival. Mi mindig az árnyékot próbáljuk kergetni, vagyis azt, ami a lelkünkben, ami szívünkben, ami elménkben fakad, ennek a kivetülését próbáljuk átalakítani, megreformálni, de nem vesszük észre hogy miből fakad ez, és hogy a külső világ folyamatos, kényszeres megreformálgatásával, szinte már mániákus, folyamatos átalakításával nem érhetünk célt.

Egész egyszerűen mi emberek – legalábbis ahogy eme személy látja – az emberiségünk nagy része, mind a mai napig képtelen annak a felismerésére, hogyha az árnyékot meg akarjuk szüntetni, akkor a legegyszerűbb, ha *eltávolítjuk a fényforrás elől azt a valamit, ami az árnyékot képezte*. Ez egy nagyon érdekes hasonlat, ugyanis *az árnyék maga a hamis én kivetülése*, az ami képezi ezt, az a bennünk lévő rengeteg hamisság, tévképzet. A szívünkben lévő hamis, életellenes, emberellenes, istentelen érzések, melyek paradox módon mégis az élet, Isten ragyogása által jön létre, csak sajnos ezt a fényt arra használja fel, hogy meghamisítsa azt, ami az életnek és a létezésnek a valódi lényege és árnyékot képezzen belőle. Olyan árnyékot, amivel aztán azonosulunk és egy olyan különös árnyjátékot hoz létre a hamis egóknak a földi gyülekezete, ami aztán az emberi történelem különböző legbrutálisabb megnyilvánulásait is képes előidézni.

Mivel ez *a hamis én maga a hazugság, maga a megtévesztés, maga az istentelenség, az Istentől való elválasztottságnak, elkülönültségnek a tudati és lelkiállapota*, ezért ez az állapot semmiféle a külső világban végbemenő emberi cselekvés és idea által nem számolható fel. Ezért találok jó hasonlatnak az árnyék hasonlatot, mert ebben még ott van az a paradoxon is, hogy minél inkább távolodunk a fényforrástól, az árnyék is annál hosszabb lesz, annál inkább megnövekszik.

Tehát itt egy kettős belső lelki és szellemi mozzanat megy végbe az Istentől való eltávolodásunk során, és az egyik az, hogy létrehozuk ezt az árnyjátékot, amit mi emberi társadalomnak, történelemnek nevezünk, de ezen belül nem állunk le ezzel, hanem, mivel még inkább a saját magunk által faragott és magunk fölé is emelt, sőt, Isten fölé helyezett szabály és törvényrendszerünkben olyan módon bonyolódunk el, hogy a végén már kiutat sem látunk, ezért az Istentől való eltávolodottságunkban az árnyék még nagyobbra dagad még nagyobbra nő és a végén már beleszédülünk, belezuhanunk ebbe az árnyjátékba, és az árnyékokat hisszük valóságnak.

Platónnak van egy remek barlang hasonlata, ami már szinte klasszikusnak számít bizonyos szellemi körökbe, amiben nagyon hasonlóan ehhez a gondolatmenethez, szemlélteti azt, hogy az ember, aki soha életében nem fordult még a nappal szembe, nem ment ki a világosságra, az az árnyjátékot képzei az egyes egyedüli és megdönthetetlen, mindenek fölött álló valóságnak, és haragszik azon embertársaira, akik megpróbálják felhívni az ő figyelmét ama egyszerű tényre, hogy mindaz amit ők valóságnak hisznek, az pusztán egy hamisítványa az igazinak, az egyetlennek, a múlhatatlannak, és bár paradox módon az egyetlen igaz VALÓ, Ő-VALÓnk, Isten fénye által létezhet, mégis ez a fény rejtve marad előttünk és nem tud feltárulkozni bennünk, mivel az emberi

hamis ének cselekvése lehetetlenné teszi ezt.

Ezért kínos, és az emberi egó számára, az én gyarló emberi egóm számára igen megalázó annak a felismerése, hogy nincs önmegváltás. Nem létezik és soha nem is létezett ilyen, mivel mindazon emberi cselekvések, melyek a hamis én, a hamis egó által és abban születnek, azok eleve a hamisságból merítenek, és a hamisságból, a hamisság által, a hamisság nem számolható bennünk fel.

Csak egy magasabb erő segíthet rajtunk, csak az az erő, aki ismeri a fény valóságát, aki ismeri a fény igazságát, az egyetlen igazságot, és benne az igazság és a valóság nincs szétválasztva. Mert az emberi világban, mind a valóság, mind az igazság fogalma teljesen relatív. Szoktam volt mondani azt, hogy mindenkinek igaza van a maga módján, hiszen az a nézőpont amiből a hamis én, az emberi egó a világot, a történelmet, és nem utolsó sorban önmagát szemléli, valamilyen fokon, valamilyen módon igaz, abból a szempontból amiként én, mint a hamisság, önmagam tekintem. De ez az igazság relatív és mivel relatív és nem abszolút, ezért végső sorban nem igazság, csak egyfajta belső valóság igazságnak képzelése.

A valóság pedig ismét egy kényes téma, mert mit is nevezhetünk valóságnak az emberi létezésben? Hol van annak a forrása, hogy tudjuk megragadni ezt? Talán a legegyszerűbb és legcélrátörőbb megközelítés ilyen szempontból az, hogy *a valóság az emberi lény számára az, amit az ő saját tudatában és a saját lelkében, a saját elméjében megtapasztalni képes,* de ez a valami, amit én valóságnak nevezek, ez pusztán a nagybetűs valóságnak, ami nem más mint maga Isten egy része, egy szelete. Ezért, ha ezt a részt, ami az én emberségemen belül megtapasztalható, megjelenik, azonosítom az egésszel, megpróbálom rávetíteni arra, akkor nem mást csinálok, mint az árnyék hasonlattal élve a saját árnyékomat próbálom a fény helyébe tenni, behelyettesíteni a fényt vele, és ezt az árnyjátékot képzelni a valóság egészének.

Tehát nem az a probléma az emberi létezésben, hogy létezik ez az árnyjáték, mert végső soron ez is Istenben van, Isten által létezhet, de mint megtapasztalás egyértelműen egy Istenen kívüli, egy „istentelen”, egy az Ő-VALÓtól, ÉN-VALÓntól elszakadt állapot, és ez az állapot emberi erőfeszítések által nem számolható fel.

Bár az egész emberi történelem a boldogságra, a boldogság visszaszerzésére, a paradicsomból való kizuhantságunk állapotának a felszámolására irányul, mégis amint láthatjuk, az emberi erőfeszítések által ez teljességgel sikertelen. Azon személyek, akik a történelemben eljutottak arra, amit a spiritualitás üdvösségnek, éberségnek, felébredettségnek nevez, azon emberek nem a saját erejükből jutottak el erre, pusztán a mai kor hamis, tévelygő álspiritualitása – mert ezt valódi spiritualitásnak nem lehet nevezni – eme ember és életellenes szellemiség próbál csak úgy beállítani, hogy ez emberi érdem, tehát hogyha egyeseknek tényleg sikerült eljutni az üdvösségre, a felébredésre, akkor nekünk is sikerülhet különböző emberi utak és erőfeszítések által.

Ez a valami, ez az elképzelés Istent valamilyennek és valamiféleképpen úgy képzelem el, hogy Isten mintha egy fix pont lenne, amihez én, az emberi egó meghatározhat egy ugyancsak fix utat, de mivel Isten az emberi elme, emberi tudat által meghatározhatatlan és felfoghatatlan amikor a hamis énnel azonosul, ezért *nem létezik megváltó út, amit az emberi elme hozott létre vagy hoz létre ilyen tekintetben.*

Ezért láthatjuk hogy az úgynevezett spirituális ösvények összességében milyen gyümölcsöket teremnek, és itt most senki felett nem szeretnék ítélni, mivel legelőször én magam lennék méltó leginkább az ítéletre. Tehát megkérek mindenkit, aki olvassa ezt és esetleg

megbotránkoztatják eme őszinte szavak, hogy legelőször is gondolja át azt, hogy *bármit mondok, bármiről beszélek, tulajdonképpen önmagamról beszélek*. Én, mint emberi személy mindig benne vagyok a történetbe. Én, amikor az emberiségről beszélek, mindig része vagyok az emberiségnek. Amikor a romlottságról beszélek, valamilyen fokon most is sajnos része vagyok ennek a romlottságnak és amikor a romlás és a romlottság forrását próbálom fejtegetni, akkor tudatában vagyok annak, hogy ez itt én bennem is lakozik, mivel *Isten kegyelméből sikerült meglássam azt, hogy merre van ennek az úgynevezett árnyék énnek, a hamis énnek a forrása*. Hogyan és miként jön létre, miként képes valóságot öltetni és miként képes ez a hamis valóság eltakarni azt, ami az Isteni, ami valódi, romlatlan, örök fényességünk, ami lelkünk Krisztusban tiszta ősállapota, és hogy eme állapot mivel a hamis én által meghamisítódik, eme állapot miként válik aztán alapértelmezett valósággá a mi lelkünkben, a mi szívünkben, a mi tudatunkban és a mi elménkben.

Tehát *hogyan változtassuk meg a világot, amennyiben mi magunk nem ismerjük fel, hogy ennek az emberi személynek, ennek a beszélőnek van a legégetőbb szüksége a változásra?* Hogyan változtassuk meg a világot, amikor másokat akarunk megváltoztatni, másokat teszünk felelőssé a mi saját nyomorúságunkért és képtelenek vagyunk a belátás, a beismerés csírájára is, hogy eme okozati viszonyt visszavezessük annak forrásába, azaz a mi saját szívünkbe és lelkünkbe, a mi saját tudatunkba és emberi elménkbe?

Jézus Krisztus nem a világot akarta megváltoztatni, nem volt szándékában megváltoztatni a világot, ő nem a világgal harcolt, ki is jelentette, hogy az én országom nem e világból való. Ha az Ő-VALÓ, azaz Isten országa eleve létező, a lét tökéletes romlatlan állapota, a tiszta és örökké áradó boldogság és üdvösség, akkor az nyilvánvaló hogy nem valami és valakik, nem a hamis ének tökéletlen és az igazság és a valóság forrásától elszakadt cselekvései által jön létre. Ez teljesen egyértelmű, ezt mindenki beláthatja, ha megkapja hozzá az Isteni kegyelmet, az Isteni látást.

Tehát ameddig mi a világ valóságát próbáljuk megváltoztatni vagy legalább abban reménykedünk, hogy majd a világ valósága ott kívül megváltozik és majd valamikor ideális körülmények jönnek létre, amikor végre a külső világban elhárítódnak azon akadályok, amelyeket legalábbis most az én boldogságom, az én Istennel való egységem akadályaként élek meg, nos, ameddig ebben reménykedek, addig hazudok magamnak. Folyamatosan, gátlástalanul hazudok magamnak, kábítom magam, az én igaz lényem, és ebben a hazugságban vélem felfedezni az én igazi reményem.

Ezért lehetetlen a változás emberi erőből, mert ez az árnyék én, a hamis egó, a hamis én elhiteti velem, hogy a világot kell megváltanom vagy legalábbis a világot kell jobbá tegyem vagy legalábbis a világban kell elháruljanak olyan akadályok, ami miatt én most boldogtalan vagyok és a figyelmemet, az Istentől kapott figyelmemet nem az én szívembe, nem az én tudatom középpontja felé kell irányítanom, nem a lelkiismeretre kell koncentrálnom, hogy a lélek megismerése által feltárhasson bennem és előttem és számomra az *igaz és örök tervrajza az életnek, a lét örök természete*, mert ezek egymástól soha sincsenek elkülönülve és Jézus Krisztus ezt nagyon nagyon egyszerűen és zseniálisan és tökéletesen fogalmazta meg, azt mondta hogy **„Én vagyok az út, az igazság és az élet”**.

Tehát az *igazság*, és az *élet*, és az *út* egy olyan hármasság, amely igazából és a maga fenségességében csakis Istenben tárulkozhat fel a mi számunkra, csak az Ő kegyelme által érthetjük meg, sejthetjük meg, hogy mi köze van az útnak az igazsághoz, az igazságnak az élethez, és az életnek az úthoz, mert *ez a háromszög, ez a három pont, ez a három örök Isteni pont ami egy háromszöget alkot, ez állandóan, szüntelenül és szakadatlanul áramlik Istenben* és amikor a mi lelkünk az Ő kegyelméből visszatér Őbelé, a benne való létezésbe meggyökeresedik Ő általa, akkor

mi ennek az örök áramlásnak válunk újra a részeseivé, amiként a létezés maga a létben létrejött és Istenben a maga dicsőségében és fényességében, úgymond elvont képzelve.

Ez, amit mi most tapasztalunk, élet, valóság néven ezen a bolygón, ez pusztán egy árnyjáték, a hamis egók árnyjátéka, amely meghamisítja ezt az örök Isteni valóságot a lélek számára, mert **Isten valósága** teljesen függetlenül létezik attól hogy én mit képzelek róla. Az Isteni tökéletesség, a Lélek örök üdvössége és boldogsága teljesen függetlenül létezik és mindig is létezni fog, mert időtlen attól, amit én róla képzelek vagy nem képzelek, amit én róla feltételezek vagy nem feltételezek, amit róla elképzelni vagy elképzelni sem tudok. Mert a mi VALÓ lényegünk, Isten, nem azért és nem azért létezik és nem akként és nem olyannak létezik, van, amiként a mi emberi elménk, a mi árnyjáték világunk azt képzelet, vagy annak homályos képzeletét valóságként, valósággá gondolja.

Senki nem juthat az Atyához csak az út, az igazság és az élet felismerése, megismerése és Isten kegyelméből történő át- és megélése, élése által. Mert az igazság maga az út, ami az életre vezet és az élet maga az igazság, ami az egyetlen út által felismerhető a létezésben, és ez **az egyetlen út a hamis egó halála**. Jézus Krisztus a kereszten bemutatta számunkra mit jelent az, amikor a lélek teljes uralmat gyakorol a hamis én, az árny-én felett. **A Jézus test a kereszten maga a megfeszített egó-én. Ez a legnagyobb misztériuma a Krisztusi tanításnak.** Bár Krisztus már életében teljes és tökéletes uralommal rendelkezett az ő mennyei Atyjának való önátadásban és önátadás által az emberi énje felett, a tanítás, a tan beteljesedése és az Isteni igazság mindenek fölé való felemeltetése volt a kereszthalál, amikor az egó, a hamis én, vagyis a test megfeszítettetett a kereszten. A keresztre való feszítés azt jelenti, hogy nem tudsz többé mozogni, és nem csak hogy nem tudsz többé mozogni és megmozdulni – vagyis az emberi egót, az emberi hamis ént már nem tudod többé semmiféle cselekvésre használni – de azt is jelenti, hogy a kereszten ez elpusztul, meghal, megszűnik létezni. Ez az ami félelmetes a mi emberi egónk számára, mert emberi szempontból tekintve a kereszthalál minden aspektusa iszonyatos és borzalmas.

Tehát ami emberi szempontból tragikus, minden erőnkkel elkerülendő, az a lélek szempontjából maga a megdicsőülés. Az út igazsága ami visszavezet minket az árnyéktországból az örök fényességbe, a hamisságból az egyetlen, minden nézőpontoktól megszabadult és mentes igazságba, Istenbe. Mert **Istenben az igazság és a valóság EGY**, és egyetlen egymástól elszakíthatatlan EGY-SÉGet képez, és ez a valóság és ez az igazság azonos az örökléttel, az örök boldogsággal, Istennel. Ezért botrány a keresztt, ezért nem tudja a mi emberi hamis énünk felfogni sem, megérteni sem, elfogadni sem a kereszt valódi jelentését, mert önmagam halálát látom benne, mint hamis egó, mint hamis én, mint ama lélek, aki azonosult a testtel és az emberi elmével. Az én számomra a kereszt maga a botrány, a borzalom, az iszonyat, az undor, amitől minden erőmmel igyekszem elfordítani a tekintetemet és ezáltal megfosztom önmagam az igazság lehetőségétől, ama felismerés lehetőségétől, hogy az én lelkemnek a szenvedése miként érhet véget. **A szenvedés Isten kegyelme által érhet véget, amikor megadom magam Istennek, az Ő igazságának, az Ő valóságának, az Ő országának, a Mennyei országának.** A hamis ént azonban én emberi erőből sem felszámolni, sem átadni nem tudom Istennek. Mégis, a lelkemben irányulhat vágy erre, és ha ez a vágy már megszületett bennem Isten kegyelme által, akkor ez a vágy Istenben egyre inkább megerősödhet, amiként ez Isten kegyelme által öntözve egyre inkább ez a kis növény megerősödik és fejlődik és istenivé lesz, úgy egyre inkább vissza tudunk térni a FÉNY forrásához, magához a FÉNYhez, ami Isten, az örök világossághoz, a világ világossága által, Krisztus által, és ilyen módon ebben az önátadásban, ebben a misztikus cselekedetben, amit Isten lelke hajt végre bennünk emberekben, ami emberi énünk keresztre feszítése által visszajuthatunk az örök üdvösségbe.

Ezért értelmetlen arról beszélni, hogy a hamisság hogyan számolhatná fel a hamisságot, a sötétséget

miként szüntethetné meg a sötétséget, a téves és torz ideák tárháza hogyan számolhatná fel azt a káoszt amit Ő maga teremtett, és hogy emögött, eme teremtető nem kívül keresendő, hanem itt bennem, mert ez az én hamis énem, aki és ami akkor dicsőülhet meg igazán, ha megfeszítetik, és minő botrány kimondani ezt, hogy Isten legnagyobb kegyelme az, ha megengedi nekünk a keresztet. Ha megengedi nekünk a keresztet a szó igaz tartalmában és igaz belső jelentésében, ami nem más, mint ami **hamis énünk halála**. Mert ez az a halál, ami **Isten kezébe a valódi élet kezdete**. Nem valaminek a vége, amiként azt mi emberként gondoljuk. Más szempontból igenis, valaminek a vége, mert a mi emberi tévelygésünknek a vége, ami egyes egyedül Isten kegyelme által, Isten kegyelméből történhet meg, köszönhet ránk, és amiben a mi emberségünk, a mi lelkünk, a mi valódi igaz Istenből származó valóságunk pusztán annyiban működhet közre, ha még egyáltalán használhatjuk ezt a fogalmat, hogy *megpróbáljuk azt a vágyat, amit Isten, az Ő tökéletessége, a mi Ő-VALÓnk, a mi egyetlen igaz lényegünk irányába felkeltett, megpróbáljuk ezt az emberi figyelemmel ötvözve mindennek fölé helyezni a mi életünkbe. A vágy és a figyelem, amely Isten-VALÓnkra irányul, az egyetlen igaz út, ami a Krisztusban a Krisztus által az Atyához visszavezethet bennünket.*

21. Jézus Krisztus és Ramana Maharshi

Egy levélváltást adnék itt közre, amely Jézus Krisztus és Ramana Maharshi kapcsán igyekszik pár lényegi kérdésre rávilágítani. Természetesen csak részleges, emberi megismerés és tudás van ebben is jelen, de talán gondolatébresztő lehet azok számára, akiket hasonló kérdések foglalkoztatnak e tekintetben.

Kedves Andrea!

A levelében feltett kérdéseire létezik egy nagyon rövid válasz, és egy terjedelmesebb. A rövid válasz a következő: **a leghitelesebb választ maga Jézus Krisztus, Isten tudná megadni Önnek minden kérdésre, s akkor nem lenne szükség az én gyarló emberi személyemre, okfejtésemre.** Amit tehát most leírok, azt kérem, ne kezelje abszolút igazságként, mert olyat emberi személyként nincs hatalmam kinyilvánítani, pusztán olyan megértésként, amit – legjobb reményem szerint – Istentől kaphattam, eddigi utam során.

„Ami a kérdésem lenne, hogy mint Ramana Maharsi csak úgy minden bűn megbocsátása nélkül feloldódott a Valóban. Sőt, voltak olyan emberek akik a közellétében is feloldódtak.”

Ramana Maharshi kizárt, hogy az Abszolútumba, a VALÓba bűnökkel terhelt lélekkel és tudattal feloldódhatott volna. Életrajzában köztudott, hogy miután ifjúkorában halálközeli élményben megtapasztalta Isten KEGYelmét, miután elhagyta szülővárosát és Tiruvannalaiba ment, ott éveket töltött elvonultságban, elmélyülve az Önvalóban, Ő-VALÓnkban, Istenben, és egyre szilárdabb belső bizonyosságra jutott, ami az Út része volt, ami által a Igazságot egyre mélyebben, egyre magasztosabb módon, Ő-MAGAként fel és megismerhette. Azonban aki Az Igazságot felismeri, az meglátja azt is, hogy mi is a bűn, mi a legnagyobb bűn, és mit jelent annak következménye? A legfőbb bűn, hogy nem imádjuk Istent Önvalónkként, mert a májá fátyla eltakarja az igazságot előlünk a tekintetben, amit maga Jézus Krisztus így nyilvánított ki: **„Én és az Atya EGY vagyunk.”** Ebből a nemtudásból ered minden emberi tévelygés, bűn és véték, ami megmérgezi a tudatunk és a szívünk, és ezáltal egymástól elkülönült, egymással versengő, egymás kárára élő entitásokká válunk mi emberek.

Kizárt, hogy Maharshi nem ismerte fel, hogy mi a bűn, mert – bár nem ilyen terminusokkal – de egész tanítása arról szól, hogy a bűn, **a legnagyobb bűn, az Istentől való elszakadtságunk** hogyan számolható fel. Aki nem tisztul meg, az nem mehet be a Mennyeek országába. Továbbá meg kell különböztetni azt, amikor például valaki szammadhiban megtapasztalja a legfelsőbb tudatállapotot, és azt a személyt, aki Isten KEGYelméből véglegesen megállapodik, feloldódik benne. Maharshinak is megvolt a maga Útja, ami által Isten KEGYelme megadta neki azon felismeréseket, és végső megszilárdulást Őbenne, amiről sokan azt gondolják, hogy az csak „úgy”, ne adj’ Isten Maharshi saját, önerejéből bekövetkezett. Az Atyával, a VALÓval, a Teljességgel, az Abszolútummal – nevezzük bárhogyan is a legvégső LÉNY-Egünket – nem egyesülhet egyetlen tudat és lélek sem, aki nem tisztult meg. Maharshi egész élete ennek a tanúbizonysága volt, tiszta egyszerűségben élt, krisztusi, másokat szolgáló lelkületben, a csennel tanított és szavakkal azok számára, akik a csennjét nem foghatták fel. A Csenn maga a VALÓ.

„Ő sosem beszélt a lélekről, csak a tudatról. De még Jézusról sem. “Az vagyok”. Jézus Krisztus pedig azt mondja, hogy én vagyok az igazság, az út és az élet. Ramanánál ez

nem így történt. Segítene nekem ezt megérteni?”

A tudat és a lélek valójában szétválaszthatatlan, Istenben a Tudat és a Lélek nincs elkülönülve, mivel nem harcol egymással, amint azt a kettősségek világában tapasztaljuk emberként. Ezért sok keleti megközelítés nem nevezi meg a lelket, és ezért is van, hogy a Bibliában bizonyos helyeken (fordítás függő) szó van a pnemumáról, azaz a szellemről, ami viszont az Igazság, a Bölcsesség, tehát az értelem, az elme és a tudat birodalma. Azonban a keleti felfogásokban a Tudat az, ami mindent egyesít magában, ami megismerhető, de sokan beszélnek a szívről IS, hogy minden a Szívből ered, és abba tér meg, tehát a létezés középpontja valójában a szív. Sajnos minél több tanítás van, az Igazság annál jobban szétdarabolódik, annál inkább ki van téve egyéni megértések általi torzulásoknak, és jelen esetben sincs máshogy. Maharshi beszél a **figyelemről**, a figyelem azonban maga a Lélek. Mert a tudatnak a középpontja ilyen értelemben a lélek, aki minden tudattartalom átÉLésére képes, mert a „*Lélek ami megelevenít, a test nem használ semmit sem*”-ahogy Krisztus mondja.

Implicite módon Maharshi nem beszélt Jézus Krisztusról, mivel ő – nagyon úgy tűnik – benne volt Krisztusban. „**ÉN VAGYOK az út, az igazság és az élet, senki sem juthat az Atyához, hanemha ÉNáltalam**”. Ez a kijelentés látszólag összeegyeztethetetlen Maharshi, és minden keleti felébredett valóságával. Azonban Jézus Krisztus mondott ilyet is: „**Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol [és] egy pásztor.**” Hogy lehetséges ez? Hát talán úgy, hogy a Krisztus nem pusztán annyi, amire a keresztény szemlélet kondicionálja az embert, kizárólagosságokban gondolkodva. A végső megértést – hangsúlyozom – én nem adhatom meg Önnek, ehhez kérnie kell Isten Igazságát, hogy megérthesse, és átérezhesse. Azonban nézzük csak eme három kijelentést együttesen:

1.) „**ÉN és az Atya EGY VAGYUNK.**”

2.) „**ÉN VAGYOK az út, az igazság és az élet, senki sem juthat az Atyához, hanemha ÉNáltalam**”.

3.) „**Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol [és] egy pásztor.**”

Az első kijelentés félreérthetlenné teszi, hogy Jézus Krisztus EGY a VALÓval, az Abszolútummal, azaz az Atyával. Az Atya akaratát cselekszi, benne és általa az Igazságban él. Ehhez kellene minden emberi lénynak eljutni Isten kEGYelme által, felismerve a második kijelentést, ami azonban látszólag önellentmondás a mi esetünkben a téren, hogy a világ más tájain, akik nem követik Jézus Krisztus tanait, mégis miként juthatnának az Atyához? Hát úgy, hogy az Út az Igazság és az Élet, maga az Atya, Krisztus azonban maga az Atya megnyilvánulása (hisz Ővele EGY), és az Atyához azonban nem Jézus személye viszi közel az embereket, hanem az, ami Jézus Krisztusban Útként és Igazságként ki lett nyilvánítva az Atya által. Ez csak a Lélek által, Isten Szelleme által válhat nyilvánvalóvá az emberben, ezért kell újjászületnünk, ha úgy tetszik „felébrednünk, megVALÓsulnunk” Istenben, a kEGYelem által, tehát semmiképp sem saját erőfeszítés eredményeképpen.

Az ÉN VAGYOK felismerése tehát az Út, ami az Atyához vezet, Jézus Krisztus által. Azonban ennek a felismerésére Isten kEGYelméből úgy is eljuthatnak lelkek, tudatok, hogy nem ismerik Jézus Krisztus tanítását. Az Abszolútum, az Atya, a VALÓ ugyanis EGY. Nincs két végső igazság, ami felismerhető, ám eme igazság sok formában képes megnyilvánítani önmagát a kettősség világában, az emberi valóságokban. „Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból

valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és leszen egy akol [és] egy pásztor.” Hogyan lehetnének más juhok is, amelyek Krisztusban vannak, anélkül, hogy Krisztusként megnevezik Őt? Hát úgy, amint az volt Maharshi esetében. A kulcs ugyanis nem Jézus személye, hanem a **krisztusság** maga, annak felismerése, hogy csak a Krisztus által juthatunk el az Atyához, azaz az eredendő EGYsÉGünkhöz Istennel, az A KI VAGYOK, az AZ VAGYOK állapotába. Krisztus EGY és EGYetemes, teljesen mindegy, hogy ki hogy nevezi ezt, vagy megnevezi-e ezt. Nem mellesleg Maharshi beszélt Jézus Krisztusról, amikor különböző kérdéseket tettek fel neki a hozzá látogatók, és igen elgondolkodtatóak az ő válaszai is.

Szeretném tisztázni, hogy például a Mester jelenlétében (Mester csak az Önvaló, a Krisztus lehet, azaz az Atya formát öltése) amint a Biblia is írja az Evangéliumokban, sokan megtapasztalhatják az üdvösség lélek és tudatállapotát, de ez azonban nem mindenkinél lesz tartós, sokaknál, amint már nincsenek lélekben a Mesterrel, ez elmúlik. Maharshi esetében ez állandósult állapot volt, mert ő kEGYelmet kapott Istenben, azaz isten-tudatára ébredt. Tudni kell ugyanis, hogy az Abszolútumot senki sem valósíthatja meg, mert az Abszolútum az, ami a kEGYelem által „megVALÓsít bennünket, individuális lelkeket, azaz lehántja rólunk a bűnt, a májja fátylát, megtisztítva és Istenbe emelve bennünket, amennyiben méltóvá válik erre a szív és a lélek. Maharshi és más tanítók is – akiket én hitelesnek tartok – mind beszélnek a kEGYelemről. A „Guru kEGYelme” az nem egy személy kegyelme, hanem Isten kEGYelme, aki a tanítóban, a Guruban megjelenik. Jézus Krisztussal kapcsolatba annyit, hogy Ő Isten tökéletes megjelenése volt a történelemben, és most is az, bár fizikai testben jelenleg nincs jelen közöttünk, de a benne kinyilvánított abszolút Igazság, ami által például megérthetjük azt, hogy miként lehetnek Krisztusnak más juhok is, csak az **Isten Lelke (Élet) és Szelleme (Igazság)** általa kapott megértésekben válhat nyilvánvalóvá a mi tudatunkban és lelkünkben. Rengeteg krisztusi lelkületű ember élt ezen a földön, aki soha sem hallotta Jézus Krisztus nevét, mégis, nagy valószínűséggel már mind élvezik, az ő társaságát, a Mennyegek országában. Sajnos a vallások az Igazságot szétarabolták, és egymás ellenében használják fel, egymásnak uszítva ezáltal az embereket. Ezért tátonganak hatalmas szakadékok ember és ember, ember és Isten között.

Nemrég készítettem egy [kivonat](#) egy könyvből, amiben Maharshi beszél Jézus Krisztusról. (Természetesen ezeket a kijelentéseket sem szabad Lélek, Istentől kapott megértés nélkül értelmezni) Ebben a levelemben igyekeztem a lényegi dolgokat összefoglalni, azonban mindenképpen arra biztatnám, hogy kérjen megértést Istentől a fenti dolgokkal kapcsolatban, mert az Igazságot mindannyiunknak a MAGunk Szívében kell felismernünk. A Szív fénye MAGa, MAGunk Isten. Azonban amíg eme Fényt elfedik az elménk tévhitei, és az érzések, érzelmek szennyeződései, vagyis a bűneink, addig nincs hogy meglássuk a VALÓt. A bűn fogalma Maharshi esetében azért nem volt jelen, mert őt bizonyosan megtisztította a belső felismerései és átélései által Isten. Kizárt dolog, hogy bűntől szennyezett lélek, szív, elme és tudat eljuthasson Istenhez, a vele VALÓ EGYsÉGbe.

22. Az egyén útja az EGYedülVALÓ-ÉNhez

Nem mindenkinek kell megjárni a poklot ahhoz, hogy megtalálhassa a szíve mélyén ott élő, örökkéVALÓ és EGYetlen igaz Istent. A saját útjára kell ráleljen mindenki Istenben, mert bár EGY az Út, az Igazság és az Élet, de Őbenne minden léleknek egyéni, egyedi, személyre szabott út vezet az üdvösségre.

Nem szabad két-s-ÉGbe esni, ha úgy érezzük, még nem találtunk rá erre. Csendben kell maradnunk, hogy végre megszólalhasson bennünk Isten, hogy a belső úton, a katarzis megtörténhessen. Az Isten felé vezető úton nincs verseny, senki sem mércéje senkinek sem, csak az isteni tökéletesség, Tökéletes ÉG, az isteni SZER, ami csak és kizárólag a saját lelkünk és tudatunk mélyén tárulhat fel, tárhatja Ő-MAGát fel, és válhat mindennél előbb VALÓssággá: a Szívünkben.

A kEGYelem rendelkezésünkre áll mindannyiunknak, csak meg kell lássuk azt, a saját lelkünk mélyén, a saját létezésünk gyökerében.

ÖSTEN – ŐSTEN – ISTEN

(A legMAGasztosabb titok)

ŐS-te(é)n-MAGunk

IS-te(é)n-MAGod

ŐS-TE-én

Is-TE-én

TEISén

én-IS-TE: Ő-MAGunk

(Theosz : Te-Ó-Szó – IGE)n

én TE és Ő: MAGunk A KI VAGYunk

A KI VAGYOK

23. Ítélet helyett

Akinek a szabadság nem fontosabb a saját testi életénél is, az könnyen rávehető arra, hogy saját rabságát szabadságnak képzelje, s az ő szabadságért IS kiáltókat ellenségeinek higgye. A világtörténelemben a legbrutálisabb gyilkosságokat, tömegmészárlásokat, emberkínzásokat mindig a többség javára hivatkozva hajtották végre olyan „közös emberi érdekekre” vagy „isteni akaratra” hivatkozó emberek, akik a gondolkodás és a cselekvés, Istentől kapott emberi szabadságát átadták az erőszakos, gyilkos, ember és életpusztító erők kezébe.

A szabadságunk ellenségei – első sorban – nem magunkon kívül keresendőek, hanem saját szenvedéstől, betegségtől, halától való, ösztönös félelmeink gyökerében, abban – a jelen korban paranoid módon felfokozódott életféltésben – aminek nevében a legtöbben képesek vagyunk lemondani saját, maradék szabadságunk illúziójáról is. Tesszük ezt azért, hogy mentsük a menthetetlent: az elkerülhetetlen pusztulásra ítélt emberi testet. De mit ér, ha egy ember alatti létezésben vegetálunk, a halált, az életellenességet, az embertelenséget életnek képzelve? Mit ér a létezés szabadság nélkül, s miért is kellene az élet támogassa, eme minden nemességtől, emelkedettségtől, igazságtól, és isteniségtől megfosztott létezését, az önmaga alá bukott emberiségnek? Mit ér, ha a lelkünk megbetegszik, megsérül, tönkremegy a „túlélés” nevében, mikor a fizikai testben való létezést, testként még senki sem élte túl?

A legnagyobb hazugságok egyike, a „túlélésért” folytatott küzdelem, amellyel motiválni lehet minden aljasságunk, embertelenségünk, életellenességünk, gyilkosságunk. Így válik „tudományosan megalapozott” társadalmi normává az embernek az emberen, az életen elkövetett minden embertelensége, s magasztaltatik fel a fondorlat, a cselvetés, az erőszak, a kegyetlenkedés, az állatias ösztönvilág a „szent túlélés” hamis bálványa nevében. Ezzel párhuzamosan a porba hullik, megtapostatik minden nemességre, emelkedettségre, magasztosságra, ember feletti valóságra, embert nemesítő isteni ideára mutató szépség, jóság, igazság, mely a Lét Forrásából árad ki mindÖnkre, s amely az egyetlen VALÓ lehetőségünk. Nem a TÚL-élésre, hanem egy olyan ÉLETre, amelyben az emberi lélek és szellem maga is teremő valósággá nemesedhetne, saját Forrásunk, Isten-MAGunk megismerésében.

Aki a testéért feláldozza saját lelkét és szellemét, az önMAGa felett mond ítéletet. Aki a testért feláldozza az utolsó morzsáját is az Istentől kapott szabadságra való vágynak és törekvésnek, az önMAGával hasonlik meg. Mert a VALÓ szabadságot senki és semmi sem adhatja számunkra meg. A VALÓ szabadság IstenMAGunk önMAGunkban, önMAGunkként való felismerésében, s az ezen felismerés esszenciájában megvalósuló élet, gondolkodás, cselekvés, érzés, létezés embert meghaladó valóságként nyilvánulhat meg.

Aki felismeri saját ÉN-VALÓját önMAGa forrásaként, az örök szabadságot nyer. Ez MAGa, MAGunk a KEGYelem, ebből és ezáltal forrasozik minden, ami Isten EGYetlen, VALÓ létRENDjébe visszajuttathat bennünket. Minden más álm, minden más képzelgés, minden más a máj fátyla, mely által saját rabságom szabadságnak álmodom, saját halálom életnek képzelem. *Ki vagyok én?* Ki vagyok én, aki a hamisságot igazságnak, a halált életnek képzelem? A választ mindnyájunknak EGY-ÉN MAGunkban, Ő-VALÓNkban, ÉN-VALÓNkban elmerülve szükséges felkutatnunk.

24. KIÁLTVÁNY A LÉLEKNEK

A sátáni hatalom valódi méreginjekcióját akkor veszd fel, ha saját embertársaid újabb és újabb megkülönböztetését fogadod el, tőlük elválasztó, megosztó tényezőnek. A legújabb fekete mágia: oltott és oltatlan egymás ellen való uszítása, hergelése, az egészségesek betegekkel való alacsonyítása, és a betegek egészségesekké való hazudása által. Mások vagyunk mindnyájan, és különbözőek, egyéniségek, sokfélék és sokszínűek. Azonban egy dolog a másságok megkülönböztetése, és más dolog azok ellenségeskedés, gyűlölködés, végzetes megosztottság tárgyává való tétele.

Oszd meg és uralkodj! Embertársam, vedd végre észre, hogy akár oltott, akár oltatlan vagy, a megosztás szelleme, a megosztottság állapota nem a másik ember, és annak álláspontjának kirekesztése, gyűlöletessé tétele által számolható fel. Oltott és oltatlan egyaránt vesztes, egyaránt áldozat, egyaránt rab az „oszd meg és uralkodj” börtönében! Az egészség nevében a betegség, a tudomány nevében a tudatlanság, Isten nevében az istentelenség, a „vigyázzunk egymásra” leple alatt a gyűlölködés, a megosztás, az ember ember ellen való fordítása megy végbe. Senki ne higgye, hogy a jelenlegi állapotok, csak úgy maguktól el fognak múlni. Ébresztő, mert már most is elkéstünk, nagyon sok tekintetben. A jelenlegi világ nem csak annak láthatatlan, arctalan, személytelen, együttérzést nem ismerő ura a Sátán, vagyis saját ember- és istentelenségünk megnyilvánulásai által lett halára ítélve, hanem elsősorban az emberiség, saját magunk tudati, szellemi, lelki és érzelmi kárhozottsága miatt.

MI VAGYUNK SAJÁT MAGUNK ELLENSÉGEI, a folyamatos megosztottságunk, a gyűlölködésünk, a részvétlenségünk, az értetlenségünk, az ellenségeskedésünk, az egyéni – rejtett vagy jól ismert – hatalom és kontroll mániáink miatt, a pénzimádatunk, a pénzsóvárságunk, az isteni, örök, etikai mértéket nem ismerő, nélkülöző erkölcstelenségünk által. Elbuktunk a téves, helytelen, életellenes, embertelen, egymás iránti, és az Igazság, azaz Isten iránti közömbös magatartásunkkal, viselkedésünkkel, viszonyulásunkkal, gondolkodásunkkal, érzésvilágunkkal, létezésünkkel. *A világ jelenlegi urai, ugyan mi mást tükrözhetnének, képviselhetnének, nyilváníthatnának meg, mintsem a béka feneké alá, a pokol mélyére alázuhanat emberi tudatosságot, emberi romlottságot, gonosztságot, és minden embert nemesítő, szellemet és lelket megtisztító törekvést nélkülöző, ördögi közömbösséget?* Vegyük már észre, hogy ez már csak egy hosszú, sokaknak láthatatlan, vagy egyenesen fényesnek feltüntetett alázuhanás következménye. Eme út ma már egyre többeknek láthatóan, nyílegyenesen vezet a pokol fenekére. Abba kell hagynunk az önámítást, és nézzünk szembe a tényekkel.

A VALÓDI ELLENSÉG ITT LAPUL A SZÍVÜNKBEN. Nem az oltott és az oltatlan harca ez, egy bukott, nevetséges illúzióvilág fennmaradásának érdekében, hanem saját hamis képzeink, saját pusztító érzéseink, saját emberalattiságunk, saját ösztönvilágunk felszínre törése mindez. Aki nem akar szembenézni saját démonaival, azt saját démonai vetik, saját pokla fenekére. Saját belső világunk valóságának lelepleződése nélkül, egy szebb, jobb, nemesebb, emelkedettebb, lélekkel és szellemi fényességgel teli, isteni világ semmiképp sem köszönhet ránk, emberekre. A kulcs mindenkinek a saját szívében van elrejtve. Tudom, most sokan azt mondják: mit ér, ha megismerem önMAGam, attól a világ és a benne lévő gonoszság még nem szűnik meg. Ez igaz, de ha Isten tükrébe nézve, az Ő-VALÓ segít-s-ÉGével megláthatom, hogy **ki vagyok én valójában, s ki az a személy, aminek eddig magam képzeltem**, akkor esély nyílhat arra, hogy egy téglá kiválhasson, a hazug, embertelen, lélekgyilkos, életellenes világ, pusztuló babeltornyából, és ez a téglá Isten

kezében végre étellel telve megelevenedhessen.

Bár úgy tűnik, ez a torony egyre szilárdabb, egyre megdönthetlenebb, egyre megkerülhetlenebb valóság, ez pusztán azért lehetséges, mert mi, az őt felépítő, halott téglák éltetjük azt, az életnek képzelt halál-hitünkkel, az életerőnkkel, a tudatunkkal, a szívünkkel, így **saját magunk foglyai és fogvatartói is vagyunk egyszerre**, anélkül, hogy erről tudomásunk lenne. MinŐsÉGileg változni és változtatni csak önMAGa igaz, ember feletti VALÓját, Isten pártatlan tükre által megismerő *tudat és lélek* képes. Ehhez egy mustármagnyi hit szükségeltetik abban, hogy TE több vagy mint a test, aminek önMAGod képezed. Egy mustármagnyi hit szükséges, hogy TE az istenből VALÓ örök LÉLEK VAGY, aki nem a fájdalmas szenvedésre, hanem a múlhatatlan isteni boldogságra rendeltetett.

FOSZD MEG ÉS URALKODJ! FOSZD MEG a lelked az illúziók világához való kötődésed vágyától, és hagyd, hogy a Isten-VALÓnk, Isten-MAGunk vegye át az URALKODÁST a szívedben, a lelkedben, az elmédben és a tudatodban. Ne akarj többé MÁSokon uralkodni, hanem indulj el MAGodba befelé, Isten KEGYelmét kérve. Légy te a megelevenedett, élŐ „tÉGla” Isten kezében, aki által az EGY VALÓ, Isteni országa itt és MOST felépülhet. *Ez a világ pusztulásra ítéltetett, már a születésekor kezdve, a saját istentelen tévelygéseink következtében.* DE a TE LELKED az örök életre teremtetett! FOSZD MEG hát a bábéli tornyot szemÉJed téglájától, hogy URALKODJON RAJTAD, RAJTUNK Isten-VALÓnk, ISTEN-MAGunk! Új világ van születőben, de ahhoz a réGINEK el kell pusztulnia, annak minden fájdalmával, borzalmával és istentelen kegyetlenségével. **Önön hamisságunktól, saját, hamis-énünktől AZ Isten általi egyedi megtisztulásunk mindehhez elengedhetetlen.** Nem téglának születünk, hanem Istenben szabad, boldogságban és szeretetben élő LÉNYeknek, örök, Istenben fénylő, ragyogó, egymásért élő, egymást szeretetben és boldogságban szolgáló LELKEKNEK.

„Meggérdezttvén pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” Lk. 17, 20-21

25. Ő-IS-TE-ÉN a buboréklétben

Mi az amit valóságnak hiszek? Egy mentális és emocionális buborék, melyet magam fújtam fel, megtöltöttem mindenféle gondolattal, képzzettel, elképzeléssel, érzelemmel, önMAGamról és MÁS-OKról, és most ülök a közepében. Ülök saját világom világtalanságában, és a sötétséget világosságnak, a hamisságot igazságnak, a félelmeim bátorságnak, vakságomat látásnak hiszem. Buboréklakó vagyok, önmagam világát abszolútnak képzelem, hiszem, s úgy vélem, hogy amit az elmém velem hitet, az az egyedüli valóság, és bármi, ami kívül esik mindezen, az hamis, ellenem szóló, életemre törő, ezért harcolnom kell vele és ellene.

Buborékvilágom a tökélyre fényezem dogmákkal, axiómákkal, paradigmákkal, hitelvekkal, életről, igazságról, emberről és Istenről *álkott* KÉPzeteimmel, KÉPzelgéseimmel, KÉPtelenségeimmel, melyek által KÉPessé válok, bárkit és bármit elutasítani, félrelökni, letiporni, eltaposni, ami és aki látása, érzése nem egyezik az enyémmel. Buboréklakó vagyok, egész életem saját buborék-identitásom építésére használom fel, gondosan vigyázva arra, nehogy valaki a közelemben kerülve szétpattintsa saját buboréklétemet. Mindennél és mindenkinél nagyobb szükségem van, saját buborékságomra, ami elválaszt engem a VALÓ EGYsÉGétől, az Igazság teljességétől, amit buboréklakóként soha sem ismerhetek meg. Hajszálvékony fal az, ami elválaszt önMAGamtól, de ez csak akkor tudatosulhat bennem, amikor rádöbbenek: a buborékom fala soha sem kívül volt, mert a kívül, csak az illúzióvilág részeként tapasztalható valóság, hanem a valódi fal a tudat, az elme és a lélek, a szív közötti „*részben*” keletkezett, mely által leválasztódtam saját EGYetemességemről önMAGamban, önMAGamtól, mint örök, személy feletti VALÓtól: A KI VAGYOK, s nem aki van, a tárgyiasító, önMAGamról mindent és mindenkit leválasztó elme, KÉPz-EL-Ő erŐ által.

Saját magam váltam rabbá, fogollyá, saját önMAGamról való KÉPzeteim által, s hoztam létre azt a világot, amit valóságként szemlélek, s egyedülvalóan igaznak hiszek. A börtön építője és a börtön őre: saját szemÉJem, ki látásra KÉPtelen, bár megvan erre a MAGunkban szunnyadó KÉPességem. A MAG a földben pihen, s azt álmodja, hogy termést hoz, életre kelt. De ehhez *el kell haljak önMAGam képzeletvilágának, önmagam illuzórikus valóságának, melyet kizárólagosan igaznak és valóságnak hiszek.* Mindaddig Isten, csak egy fogalom, egy tárgyiasult gondolat lesz az elmémben. Halott „dolog”, amit saját világomban élőnek hiszek, saját képmásomra formálva róla, minden képzetet a képzeletemben. Azonban Isten lehet-e kívül én-ön-MAGunkon, vagy az objektivitás, a MAGunkon kívüliség képzele és érzete is csupán illúzió, ama májá fátyla, mely nem más, mint saját buboréklétem, saját buborékom hajszálvékony fala, melyen keresztül mindent és mindenkit szemlélek, eltorzítva, meghamisítva saját szemÉJiségem gömbfelületének, groteszk objektívlencséje által? Létezik-e Isten-MAGunk tekintetében bármilyen objektivitás, amolyan „külső” nézőpont, melyből rátekinthetünk Istenre, avagy pontosan a nézőpontok végtelen léte, azok lehetősége az, amelyekkel azonosulva örökké különválasztva maradok saját LÉNY-EGüntől, köz-ŐS, EGYetlen VALÓntól, amire a Teljesség, az EGY, az **Ő IS-TE-ÉN** szavak, fogalmak vonatkoznak, de mindaddig üres képzetek maradnak, míg ezek által, ezeken keresztül próbáljuk megértéssel, emberi érzésekkel megragadni a megragadhatatlant, ami és aki túl van mindezen fogalmakon és képzeteken?

Az emberi elme, ha meg akarja ragadni a vÉGsŐ Ig-**AZ**ságot és VALÓságot, mely nincs egymástól el-külön-ülve, akkor el kell jusson saját tárgyiasító, megosztó, elkülönítő képességeinek a felismerésére. Nem eme tulajdonságok ellen szükséges harcolnunk, hanem törekedni az Isten-

MAGunk által kapott kEGYelmi intuíciók általi ***látáson túli látás*** megerősödésére, amely a ***tisztán szellemi és lelki tudatosság*** felismerésére és átérzésére vezethet bennünket. A Végső VALÓ nem a megtagadása bárminek, hanem az illúzió illúzióként való felismerésének a képessége, az örökké VALÓ, örökké változatlan tudatMAGunk, lélekMAGunk mindennel és mindenkivel, mind-ÉN-nel és mind-ÉN-Kivel, örökkön örökké létező EGYsÉGének a felismerése, ***átélése***, a tisztán szellemi és lelki minŐsÉGű LÉT, TUDAT és BOLDOGSÁG, örökkéVALÓ, Ő-MAGunk általi, Ő-MAGunkkal és Ő-MAGunkban VALÓ élése. Az Ő és a TE visszajutása az ***EGYetelen-EGY-ÉN***be: **Isten-MAGunkba**, a **Krisztusba**, **az örök ébersÉGbe**. A bubobék falának véglege és visszavonhatatlan megszűnése, szétpattanása, szertefoszlása az ÉN-Ő-MAGunkról való illúziók TE(é)Nger-ének.

AZ Ő-ce-ÉN felismerése emberi énünkön keresztül, annak meghaladása által, amely EGYedül Isten-MAGunk kEGYelme által lehetséges. Ez pedig nem az út vége, hanem pusztán az Út végtelen, időtlen, örök, születetlen és elpusztíthatatlan VALÓjának a saját tudat- és lélek-kÖz-ÉP-PONTunkként történő újrafelismerése. Lélek és szellem által: **Ő-iS-TE-én-benn, ISTEN-benn**. Az emberi én visszatalálása és beteljesedése az EGY-ÉNben: a TELJES ÉG-benn.

26. Tanmese a tört-ÉNünk eleméről

Mikor kezdődött a szellemi deviancia az emberiség tört-ÉN-elémében?

Egy banális történettel. *Egyszer egy nagyon lusta ember, szembesült azzal, hogy már nagyon unja a tűzrakást a saját kályhájában, és jó lenne, ha végre valahára már valaki más raknak helyette tüzet. Mivel azonban senki sem akarta ezt hosszú távon vállalni helyette, úgy gondolta, erőszakhoz folyamodik, és leigáz másokat, hogy saját rabszolgájává téve őket, ne kelljen többé sohasem tüzet raknia, sem fáért mennie az erdőbe.*

Ekkor lépett be az emberiség a tört-ÉN-elembe, és eme alászállás azóta is folyamatos, a hatalmi örület pedig manapság a szellemi és lelki tébolyultság igen magas szintjére jutott. Ezzel párhuzamosan az emberiség java része fokozatosan elfogadta, és egyedüli valóságának élte meg azt a valóságot, amelyet a felette uralkodni akarók találtak ki arra, hogy azoknak örökre, minden generáció a rabszolgájuk legyen. A rabszolgák ezzel párhuzamosan egyre jobban kezdtek vágyni arra, hogy maguk is *urai legyenek másoknak*, és ez rengeteg lázadást okozott a tört-ÉN-elemben. A harc, a folyamatos háborúskodás azóta elkerülhetetlenné vált, mert a belső ellenséget, saját démonainkat kívültre helyeztük, s másokban szeretnénk üldözni, megsemmisíteni, az önmagunkkal való szembenézés, az eredend-Ő isteni SZER RENDjéhez való visszatérés helyett.

Mi a megoldás? A tört-ÉN-elemből kilépni, és eljutni végre a tört-ÉN-elem utáni korszakba, amely valójában egy és ugyanaz, mint a történelem előtti REND, amelyből alászálltunk a romlás világtalan világába, a fenti szimbolikus, és kissé groteszk, szemléltető történetben. Semmi másra nincs szükség, csak annak felismerésére, hogy ember nem uralkodhat ember felett, mert elsősorban arra hivatott, hogy saját maga felett uralkodjon végre. ***Ez a metanoia, a bűnbánat, a megtérés, a megtisztulás általi visszatérés Isten világába.*** Az önMAGunk, Isten VALÓNk által uralt emberek lehetnek csak újra testvérei EGY-MÁSnak a SZER RENDjének a Forrásában: Istenben.

27. Gyakorlati tanácsok igazságkeresőknek

1. Mindennél jobban vágyj az Igazság megismerésére, ami az Életben lett kinyilatkoztatva.
2. Semmit se higgy el, csak azért mert tekintélyek, hatalmasságok, előljárók szerint az egy egyedüli, egyetlen, kizárólagos igazság, amit megismerni lehetséges.
3. Kétkedj mindenben, amit nem magad ismertél meg, de kétkedésed egészséges szkepticizmus legyen. Amit nem ismertél meg, nem tapasztaltál meg személyesen, azt ne utasítsd el, csak tedd félre, ítélet mentesen. Csak arról mondj véleményt, amit magad tapasztalhattál meg, csak arra alapozz, amit minden kétséget kizáróan valósnak tapasztaltál, és kiállja a próbát minden élethelyzetben.
4. Törekedj a saját elméd, gondolkodásod, szellemi és lelki valóságod minél alaposabb megismerésére. Ismerd fel, hogy melyek azok a béklyók, amelyek hozzákötöznék téged a mások által igaznak mondott valósághoz, amit aztán te is kritika nélkül átveszel, annak közvetlen megismerését nélkülözve.
5. Ne szégyelld beismerni, mennyi mindent nem tudsz. Ismerd fel, hogy az ismeretek, az információk tömege, személyes megtapasztalás nélkül nem valódi tudás, hanem csak hitek tömege. Mi emberek többnyire a belénk programozott hiteink tömegét képzeljük a valóságnak, igazságnak.
6. Ismerd fel, hogy a relatív, emberi-tudati valóság minden ember számára mást jelent, az igazságnak pedig számtalan szintje, fokozata van, amit a személyes elméd megismerhet.
7. Ismerd fel, hogy az Igazság és a VALÓSÁG a részszerű emberi elmén belül nem létezik abszolút értelemben, hanem mindenki csak a részeit birtokolhatja annak, a saját egyéni elméjében.
8. Tedd fel magadnak a kérdést: létezik, és létezhet-e ABSZOLÚT VALÓSÁG, ami az emberi elmében és tudatban felismerhető mint a saját részszerűségünket maghaladó, ám azt is önMAGába foglaló Igazság és a Valóság, a Lét és az Élet Teljességének és EGYsÉGének a tükröződése?
9. Indulj el saját mulandónak tapasztalt lényed alapját képezŐ, múlhatatlan VALÓjának a felfedezésére, megtapasztalására és megismerésére. Ne csak hidd, hogy ez létezhet, hanem magad nyerd bizonyosságot a tudatodban, azaz lélekben, szívben és szellemben, értelemben.
10. Mindennél jobban vágyj a szabadságra, mert az Igazság csak a lét és a létezés, elme által kondicionálatlan valóságában tárhatja önMAGát önmagunkban fel. EGY-SZERŰen szólva: engedj el minden képzetet, előfeltevést, elképzelést arról, akit Istenként, VALÓként, saját léted Forrásaként megismerni törekszel. Ne azt akard megismerni, aminek és akinek a véges a végtelent képzelheti el, mert akkor pusztán egy újabb képzethez, elképzeléshez, elme-valósághoz juthatsz csak el.
11. *Minden nap újjá kell születned*, úgy kell a világra tekintened, amint azt újszülöttként tetted. Csak a tegnaptól szabad, a holnaptól nem terhelt elme és lélek láthatja a valóságot annak, ami, és nem annak, amiként a múlt tapasztalása által, és a jövő képzeteitől fogva tartva az számára látható, tapasztalható, átélhető lehet.
12. Bíznod kell abban, hogy létezik a téged IS magában foglaló VALÓ, a szavakkal, fogalmakkal lényegében kifejezhetetlen Teljesség, amiről bármit is képzelnénk el, túl van az egyéni elménk világán, de minden egyéni elme az Ő része, bár az Ő teljessége nem az egyéni elménk, tudataink összessége. Ez a bizalom saját létezésünk alapjában, a *lét tiszta érzésében* van belénk ültetve.

13. Érezz, de láss túl az érzelmeiden, gondolkozz, de láss túl a gondolataidon. Válg önmagává a FIGYELEMmé, aki mindezek és mindenek megfigyelésére képes, mindennemű ítélet mentesen.

14. Fedezd fel önMAGad létének, létezésének minden gondolattól, érzelemtől mentes, ön*magában* ragyogó érzését. Tedd fel *én-ő-magadnak* a kérdést: „Ki vagyok én?” „Ki vagyok én, akinek megjelenik a világ, valóság, és annak érzése a tudatomban?” Maradj csendben, mert a választ nem az elméd fogja megadni a kérdésekre, hanem a Szívedben ÉL-Ő VALÓ, minden létezés és élet forrása és oka, A KI ott lakik benned.

15. *Ne szégyelld* Istent megszólítani, bármit is képzelsz, képzeltél felőle, *ne félj* Tőle és Általa segítséget kérni a Igazság keresésében, és légy Csendben, hogy meghallhasd az Ő hangját önmagadban. Meg fogod tudni különböztetni az Ő hangját, ami a szív, a lélek tiszta ÉRZÉSe, és nem az emberi érzelmek, gondolatok kavargó masszája, ami miatt nem tapasztaljuk azt a tudatunkban, önmagunkban önMAGunkként.

16. Kérd Istent, hogy tisztítsa meg a szívedet és az elmédet, hogy ezáltal tudatod egyre inkább elmerülhessen az EGY és EGYetlen VALÓ, saját Ő-magod MAGvának a megismerésében.

17. Kérd Isten kEGYelmét, hogy az Út, az Igazság és az Élet igaz Mestere által, az „ÉN VAGYOK”, a „VAGYOK A KI VAGYOK” feltárulkozhasson a te szívedben és lelkedben, megvilágosítva a te elmédet, ragyogóvá téve a te tudatodat: Ő-ÉN-MAGunkban, Istenben.

18. Isten bölcsességét, Jézus Krisztus tanításait és vezetését ne mások kezéből vedd, hanem magod kérd Isten Lelkét, hogy Őáltala légy vezetve, az EGY VALÓ Igazság és Élet, a Lét, a Tudat örök Boldogságának az Üdvösségére: Isten minden kettősségeken túli, örök Teljességének megismerésére. Ismerd fel, hogy minden létező EGY Istenben, s hogy Isten önMAGát önMAGunkba, a mi saját tudatunkba: a Krisztusként rejtette. ÖnMAGunk teljes ismeretére pedig csak Isten vezethet bennünket, hogy végül az Ő kEGYelméből újra AZ lehessünk, aki kezdettől fogva Őáltala, Ővele és Őbenne EGY: az Örök Létben, Boldogságban és Üdvösségben.

19. Törekedj a teljes önátadásra Önvalódnak: Istennek. Add vissza szabad akaratodat, add át a tudatod, a szíved és a lelked Ő-VALÓdnak, ÉN-VALÓdnak, EGYetlen igaz Mesterednek! Kérj mindennél nagyobb bizalommal és reménnyel teljes szívvel: egy mustármagnyi hitet, hogy Isten kEGYelméből elindulhass annak a megtapasztalására, amire és A Kire ezen útmutatás irányul, de AZ túl van ezen szavak korlátain, mert a Teljességében Végtelen és EGY: A KI VAGY-OK.

28. Ima egy Új Világért

„Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek, de mostantól fogva ismeritek és látjátok.” Erre Fülöp kérte: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, s az elég lesz nekünk.” „Már oly régóta veletek vagyok – felelte Jézus –, és nem ismersz, Fülöp? Aki engem látott, az Atyát is látta. Hogy mondhatod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok s az Atya bennem? A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s a tetteket is az Atya viszi végbe, aki bennem van. Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, s az Atya bennem. Ha másképpen nem, legalább a tetteimért higgyétek. Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek, s amit a nevemben kértek, azt megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban, bármit kértek a nevemben, megteszem nektek.” Jn. 14, 7-14.

Atyánk, Úr Krisztusunk nevében kérünk Téged, hogy adj békét, világosságot, isteni értést és megértést, szeretetet mindannyiunk szívébe, hogy ezáltal eljöjjön a Te országod, meglegyen a Te akaratod, új ég és új föld teremtesen MAGodból MAGunkban, és vége lehessen a világban dúló háborgásnak, háborúnak, szellemi és lelki örületnek, beteges félelemnek, értetlenségnek, gyűlölködésnek, szellemi, lelki és fizikai harcnak, erőszaknak, tévelygésnek, az istentelenség KÓRszakának! Áldott a Te neved, EGYetlen igaz VALÓnk, kérünk hallgass meg minket. Atyánk, vétkeztünk ellened és a SZER-RENDje ellen, kérünk, tisztítsd meg a mi elménket és szívünket, hogy a Te fÉNyességed ragyoghasson bennünk, Benned és Belőled újjászületve. Legyen meg a Te akaratod, mibennünk s Tebenned! Úgy legyen!

29. Gondolatok az istenkeresésről az Istent keres-ŐK-nek

MI az istenkeresés legnagyobb akadályja?

Az istenkeresés legnagyobb akadályja, maga az istenkeresés. Ha ugyanis valamit vagy valakit keresek, akkor arról kell legyen egy konkrét képem, elképzelésem, információm, vagy ha olyas valakit vagy valamit keresek akit már eddig is ismertem, csak történetesen elveszítettem, akkor pedig konkrét megtapasztalásom, ismeretem. Keresni tehát alapvetően két okból lehet: az első esetben még rá szeretnék találni, *meg szeretnék ismerni* valamit vagy valakit, amit és akit még nem ismertem meg, pusztán csak valamiféle képem, képzetem, információm, leírásom van róla, ami alapján azt megtalálni igyekszem, vagy a második esetben pusztán egy már ismert, megismert, vagy akár birtokolt valamit és/vagy valakit szeretnék újra megtalálni. Az istenkeresés hasonló a fentiekhez, és pont ezért a legnagyobb akadály benne maga az a fajta keresés, amely az elme, azaz a gondolkodás és a képzelet által szeretne eljutni valamihez és/vagy valakihez, amiről valamiféle előzetes elgondolással, elképzeléssel, előfeltevéssel rendelkezik, mivel ez utóbbi kondicionálni fogja azt a valóságot, amihez ezen elme-tartalmak mentén eljutni lehetséges. Leegyszerűsítve: *amikor a tárgyi gondolkodásunk, az individuális elménk valamiféle elképzeléssel rendelkezik valamiről és/vagy valakiről, akkor egy ennek megfelelő valóságot próbál megtalálni, elérni.* Ezért mondhatjuk azt, hogy az istenkeresés legnagyobb akadályja, maga az istenkeresés.

Ha azonban az elme által, csak egy újabb elmevalósághoz érhetünk el, akkor ez azt is jelenti, hogy Isten, amennyiben mint Isten pusztán egy konkretizált, elérendő cél, amit úgy vélünk, hogy „megtalálhatunk” az elme által az elme valóságában, akkor legelőször is fel kell tennünk magunknak a kérdést: mit és/vagy kit nevezünk mi tulajdonképpen Istennek, amit és/vagy akit elérni igyekezünk, valamiféle törekvésben? Mert ha egy konkrét tudattartalomról beszélünk, akkor ez által csak egy eleve, az elménk által behatárolt tudati valósághoz juthatunk csak el, amivel nem az a gond, hogy tudati valóság, hanem az, hogy a saját elménk elképzelései, a saját gondolat és érzésvilágunk, vágyaink által meghatározott, azaz elme-korlátok közé szorított valóság. A véges elme, nem képes a végtelent elképzelni sem. Ha Istent az elme által keressük az elmében, akkor csak részszerű, saját elképzeléseink által behatárolt, elme-valósághoz juthatunk csak el, ami azonban minden értelemben véve, a mi saját egyedi, individuális, egó-énünk által lesz meghatározva, azaz végesítve.

Nem kevésbé fontos az előbbiekkel egyetemben az, hogy hol, merre akarjuk megtalálni amit és/vagy akit Istennek nevezünk: egy a saját individuális létezésünktől elkülönült, elkülönített, a saját tudatunktól függetlennek gondolt, átélt, megtapasztalt „objektív valóságban”, avagy egy a saját létezésünként, saját tudatunkban megtapasztalható úgynevezett „szubjektív valóságként”? Leegyszerűsítve, Istent hogyan tételezzük az elménkben, szellemi intuíciónkban, de legfőképp a saját lelkünkben megjelenő, legközvetlenebb lét-érzésben? A kívül és a belül ugyanis, ameddig egymástól elválasztott valóságként létezik, addig léteznie kell egy külső és/vagy egy belső Istennek, amit és/vagy akit elérni igyekezhetünk. A legnagyobb titka az istenkeresésnek, hogy amikor az intellektuális intuíció tisztán szellemi jellegű felismeréseiben, és a lélek tiszta érzésében nyilvánvalóvá válik egy emberi lény, egy emberi tudat számára, hogy a létezés tisztán tudati természetű valóság, akkor ebből az is következni fog az átélésben, hogy a „kívül és a belül” csak a saját elménk által létrehozott olyan illuzórikus valóság, amelyet mi magunk tartunk fenn annak érdekében, hogy a lét egységétől elkülönülve, önmagunkat mint individuális, azaz egyéni tudati azaz szellemi és lelki valóságokként lehessünk képesek átélni.

A fentiekből teljesen magától értetődő módon következik tehát, hogy Istent akkor lehet megtalálni, ha a kívül és a belül, elménk által megkülönböztetett valóságrészei, egy belső, szellemi-intuitív és lelki-érzésbeli átélésben újra EGY és EGYedülvaló tapasztalásként EGYesülnek. Ameddig ugyanis a saját elménk Istent a „kívül vagy a belül” valóságtartományaiként különbözteti meg, és önMAGunk valóságától független, önMAGunk valóságától eleve elkülönült valami és/vagy valakiként keresi, amit és/vagy akit nekem, mint emberi személynek megtalálnom szükséges, addig Istent nincs hogy megtaláljam, mert önmagam vagyok az akadálya mindennek. Ha Istent meg akarom találni önMAGamban, mint önMAGunk EGYetlen VALÓ Forrását és VALÓját, akkor legelőször is el kell tudnom engednem mindennemű el-KÉP-zelést Istenről, Istennel kapcsolatban. De nem-e paradoxon ez, hiszen ha elengedek minden előzetes elképzelést róla, akkor ugyan mit és/vagy kit találhatok meg?

A fenti paradoxon feloldása nincs az emberi elmében, bár eljuthatunk az isteni logosz és logika által ennek megsejtéséhez, az erre való ráérzéshez: az értésben és az érzésben. Isten ugyanis nem egy emberi, absztrakt tudattartalom, amit elérni lehetséges, bár minden emberi tudattartalom, gondolat, képzelet általa, vele és benne lehetséges. Isten nem a létezők összességének az összege, hanem az az EGY és Oszthatatlan VALÓ, aki és ami végtelen sokféle-KÉP-pen megnyilvánulni KÉPes: az isteni KÉPzelet, azaz az isteni *EGYetemes Elme* által. Ha el szeretnénk jutni Isten megtalálására, legelőször is tehát el kell eresztenünk minden olyan elképzelést, amit Istennek nevezünk, és el kell induljunk saját emberi személyességünk ALAKjána (formai egyediségének, különlegességének, egyéniségének, személyességének) szubsztátumát, magyarán ALAPját képező VALÓ felismerésére. „**Ki vagyok én?**” Ki vagyok én, akinek az elme és a lélek valósága megjelenik? Ki vagyok én, aki mindezt szemlélni képes? Ezek alapvető, esszenciális kérdések, de csak azok számára, akik az isteni kEGYelem által megértik, és megérik, hogy az Isten megtalálásának a kulcsa: önMAGunkba let elrejtve, Isten-MAGunk által, mivel Ő és ÉN: EGYetlen VALÓ, akiben én mint szemÉJ, Istentől elkülönült entitásként, elkülönült tudatként, tudatosságként és tapasztalati valóságként létezem. A fentiekből tehát következik egy másik fontos kérdés is:

KI az istenkeresés legnagyobb akadálya? Az én korlátolt, a lét EGYségétől el-külön-ül-Ő emberi személyem, aki Istent önMAGától elkülönült entitásként, valóságként tételezi saját elmebeli és lelki valóságából fakadóan, saját **részszerű önátéléséből** következően.

Ha a fenti gondolatok a VALÓN alapulnak, akkor emberi szinten ezekből nem-e az következik, hogy Istent megtalálni nem is lehetséges? Hiszen hogyan találhatnék meg olyas valakit és/vagy valakit, aki és ami nem konkrét, amiről nem lehet konkrét fogalmam, elKÉPzelésem? Nem-e sokszorosan összetett paradoxon-e az istenkeresés ebben a tekintetben, melynek végeredménye csakis bukás, csakis csalódás lehetséges?

Bármilyen furcsán is hangozzék, a fenti kérdésre a válasz: NEM. A fentiekből nem az következik, hogy Isten nem „található” meg, pusztán csak az, hogy Isten **EGÉSZsÉGe, Teljessége** nem ragadható meg a csupán saját **rÉS**Z-szerűsége tapasztalásába záródott, emberi tudatosság korlátai között. Ezen a ponton fontos megértenünk, hogy egy olyan problémát szeretnénk „megoldani” az elme segítségével, amely azon a síkon, amelyen azt a saját elménk előállította, nem oldható meg. Leegyszerűsítve, ha rendelkezem bármilyen koncepcióval, az istenkeresést illetően, akkor csak azt a koncepciót érhetem el, ezen logikai mátrixon belül, amit eleve meghatároztam, az „Isten” és a „keresés” fogalmi, logikai körében. Még egyszerűbben, elérni, megtalálni az emberi elme segítségével csak azt az Istent lehetséges, amit az elme önmagában, önmagának teremtetett Isten néven. Ha ez azonban igaz, akkor még reménytelenebbnek tűnhet a helyzet. Mert akkor ez azt jelentené, hogy Isten, csak mint fogalom létezhet az emberi elmén belül, tehát Istent maga az

emberi elme teremtette és tartja fogva a saját elme-börtönében?

A fenti gondolatmenetből nem az következik, hogy nem létezhet és nem is létezik egy olyan VALÓ, aki és ami nem az elme teremtménye, azaz függetlenül attól, hogy az én individuális elmém mit képzel róla. A fentiekből pusztán annyi következik, hogy az individuális elme pusztán részszerűen képes annak a VALÓnak a racionális megismerésére, amit belőle az emberi értelem megismerni és felismerni képes. Azonban attól, hogy az emberi értelem, azaz a részszerű, individuális elme pusztán a maga részszerűsége által meghatározott, egyéni megismerésre képes, ez még nem jelenti azt, hogy saját részszerűségünk nem egy olyan, eleve létező VALÓ EGYÉGÉnek a része, ami saját részszerűségünk meghaladása által ne lenne „kitágítható”, pontosabban végtelen mértékben kitágítható az eleve létező VALÓ EGYÉGére rátágítható: az isteni kEGYelem által, ami és aki a mi emberi, individuális részszerűségünket meghaladón létezik, öröktől fogva.

Az emberi tudat – azaz az emberi elme, értelem, képzelet és az emberi lélek – Istenből való, de állandóan és folyamatosan Istenben IS van, pusztán a saját el-külön-ültségünk tudati valósága az, ami elválaszt minket saját MAGunktól, azaz Istentől. A kívül és a belül Istenbe való tudati visszaolvadása: Isten megtalálása, azaz Isten önMAGaként, önMAGunkban, önMAGunknak való feltárulkozása, a mi részszerű emberi tudatunkban, amely számunkra egy minden képzeletet felülmúló lelki és szellemi megtapasztalás is EGYben. Ezért kijelenthetjük, hogy Istent akkor találhatjuk meg, ha Őáltala, az Ő kEGYelméből kifolyólag a mi emberségünk megtisztulhat az istentől való lelki és szellemi leszakítotttság tudatállapotából, amit a vallások Ős Bűnnek neveznek. Az Ős Bűn nem más, mint az Istentől való elszakadtság, az Istenből való kizuhantság lelki és szellemi állapotának valósága, melyet az emberi tudat jelenleg a kettősségek földi világában tapasztal, elsőrendűen. A legnagyobb bűn tehát az, hogy nem tudjuk „ki vagyok én?” valójában, hanem csak azt tudjuk, akinek és/vagy aminek önmagunkat saját, emberi, részszerű tudati valóságunkként KÉPzeljük, és átéljük lélekben. Minden további bűn és vétek eme tudatállapot következménye. Ezért mindnyájan a Krisztus gyilkosai, azaz az Igazság és az Élet megtagadói vagyunk addig a pontig, ameddig az isteni kEGYelem által tudatunk meg nem tisztulhat, és el nem juthat a lélek és a szellem az Istennel, azaz Ő-ÉN-MAGunk EGYetlen VALÓ Forrásával lévő EGYesülésre. Ez az „*Unio Mystica*”, az Istennel való szent EGYesülés, amely csak és kizárólag Isten kEGYelme és vezetése, megtisztító SZERe által lehetséges, és önmagában véve pusztán emberi erőfeszítés ehhez nem elégséges.

Istent akkor találhatjuk önMAGunkban önMAGunkként meg, ha már nem akarjuk keresni Őt, hanem pusztán csak engedni azt, hogy egész tudatunk, azaz lelkünk és szellemünk megtisztulhasson Őáltala minden olyan tudati szennyeződéstől, ami az érzésben és az értésben, azaz az önátélésben elválaszt tőle minket. „**Boldogok a lelki szegények, mert övék a Mennyek országa. Boldogok a tiszta szívűek, mer ők meglátják Istent.**” „**ÉN és az Atya EGY vagyunk. Senki nem juthat az Atyához, hanemha énáltalam.**” Krisztus kinyilvánította ezeket a számunkra, jelezve azt is, hogy ha nem különb a tanítvány az ő mesterénél, akkor *mindannyiunknak arra az isteni tudatra, ahhoz az isteni tudatossághoz kell eljutnunk egykoron, amelynek Ő volt az élő eleven megtestesülése, tanúbizonysága, s aki MOST és MINDÖRÖKKÉ AZ, A KI VAGYOK.* A legnagyobb titok magában a lét tiszta érzésében lett elrejtve, minden emberi lény szívében. Isten a szívek és a vesék vizsgálója, azonban a szent iratok nem hiába mondják azt, hogy „**Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.**” A lét, a tudat, az üdvösség és a boldogság: MAGunk Isten. Embernek bejutni az üdvösségre, a saját erejéből lehetetlen, azonban Istennek bármi, azaz minden lehetséges. Isten székhelye, a minden bűntől, emberi tisztátalanságtól megtisztult Szív, ahol csak akkor lakozhat az Ő fÉNyos EGE, ha teljes szívünkben, teljes elménkben és minden erőnkben

Őrá irányítjuk minden figyelmünket: azaz az emberi tudatunkat, a lelkünket. Ekkor érhet véget számunkra Isten keresése, mert ekkor **ránk talált AZ**, akinek soha sem kellett keresnie minket, mert Őáltala, Ővele és Őbenne létezik és létezhet minden élet, melynek középpontja mindig is ott van a mi szívünkben, a VAGYOK, saját kondicionálatlan létünk, létezésünk Isten kEGYelméből megtisztult érzésében, élésében.

30. Ő-én-VAL(L)Ó

Megismerni VALÓ önMAGunk annyit tesz, mint tiszta, makulátlan Létként és Tudatként felismerni **AZ EGY**edül VALÓ Ő-én-MAGunk: **IS-TEN**t.

31. A lelkebeka története – tanmese

Volt egyszer egy ember, akinek volt egy vízzel teli fazeka. Ott lakott benne az ő lelki-békája. Amíg a víz kellemesen hűvös volt, a lelkebeka békés, csendes megelégedettségben lakott őbenne, emberünk és mindenki más nagy öröme.

Egy zavaros napon, azonban valaki alányújtott a fazéknak, s a víz hevesen melegedni kezdett. A lelki-beka azonmód érzékelte eme drámai változását a körülményeknek, s mielőtt a víz forrni kezdett volna, nemes egyszerűséggel kiugrott belőle. Odaugrott emberünk elé, és azt mondta neki: Kedves gazdám, én vagyok a te lelkebekád. Míg nyugalomban volt a te vized, örömmel laktam a fazekadban, de most, hogy felfőzted azt, el kell hagyjalak téged. Ha majd lecsillapszik, visszahűl a te vized, meglásd visszatérek! Így szólt a lelkebeka, s elindult a közeli tóba, egy nyugalmas fürdőre.

Tanulság: a lelkebeka érzékeny jószág, s hogy kinél marad meg békességben (békaságban) az mindenki, saját vizének a függvénye. Itt a vége, fuss el véle, lakjon benned, **lelki béke!**

32. Senki sem juthat az Atyához, hanemha ÉNáltalam

Az önMAGunkban feltárulkozó igazság, a világban is világítani fog, és a világban világító igazság segíti, mások igaz VALÓjának, önMAGukban való feltárulkozását. A kettősség világában, ugyanis látszólag a *belül és a kívül* két, egymástól különálló valóság, a nem kettősség tudati tapasztalásában azonban, feltárulkozik a számunkra, hogy mindez ugyanAZon, EGYetlen VALÓ megnyilvánulása, kivetülése, amely minden kettősségen túli valóságként, MAGunk az ÖrökkéVALÓ Önvaló, A KI VAGYOK.

Jézus Krisztus az Önvaló megnyilvánulásaként azt az abszolút nézőpontot, azt a minden viszonylagosságtól mentes, örök, kezdet és vég nélküli VALÓt nyilvánította meg, itt a kettősségek világában, amely az EGY és EGYetlen, EGYedüli valós tapasztalás a felébredett tudat számára: „**ÉN és az Atya EGYek vagyunk.**” Ez a nem kettősség tudati valósága, aki ezt eléri, lelkiileg és szellemileg ebben végleg megállapodva meggyökerezik és megszilárdul, abban az individuális létezés már az egyetemes részeként jelenik meg, és nem a saját, individuális létezésében jelenik meg időlegesen, feltételesen az egyetemesség tudatának és lelkiállapotának a valósága. A zsidó-kereszténység sikeresen hatalmi monopóliumot csinált eme kinyilatkoztatásból, mely a krisztusi tanítás legmagasabb rendű metafizikai MAGvának tekinthető.

Ez ez az örök tanúságtétel az EGYetlen VALÓról nem más, mintsem az individuális emberi tudat eredendő, önMAGától és önMAGában fénylő, teljes és tökéletes, minden kettősség determináltságától mentes, kondicionálatlan állapota, melyet adekvát tanítások Önvalóként, ÉN-Énként, Atyaként, Átmánként neveznek. Ez a létezés örök, változatlan és önMAGában, önMAGától, önMAGa által teljes szubsztrátuma, a mely soha nem született, időtlen, örök és végtelen, és amely nincs alárendelve sem a tér sem az idő törvényeinek, mégis minden általa, vele és benne lehetséges. Az individuális létező, eképp az emberi lény az Önvaló megnyilvánulása, a legvégső felismerésben pedig nyilvánvalóvá válik, az önMAGa Forrását kutató személynek, hogy „te AZ VAGY”, azaz „ÉN és az Atya EGY vagyunk”. A teremtmény és Teremtő örök, időtlen és kezdet nélküli EGYsÉGe, a kauzalitás világába révült EGYetemes Tudat számára illúzióvá válik, és eme illúzió átveszi az uralmat fölötte(m). Ez a téves azonosulás, a májá, azaz a kozmikus illúzió, melynek hatására AZ EGY végtelen sok MÁSként tapasztalja önMAGát, de az önMAGától, azaz helyesebben önMAGunktól való el-külön-ülés, végső soron nem más mint ama varázslat, mely által létrejön a kettősség világában átékelhető mindennemű meg tapasztalása, önMAGunk örök LÉTének.

A Bibliában több helyen is el lett térítve eme abszolút igazság, méghozzá az „**ÉN és az Atya EGYek vagyunk. Senki sem juthat az Atyához, hanemha ÉNáltalam.**” - tekintélyelvű beállításával, értelmezésével. Jézus Krisztus felszabadító tanítása ugyanis több helyen is kondicionálva lett olyan tekintélyelvű feltételekkel, melyek végső soron magának a tanításnak az esszenciáját kötik gúzsba, és szállítják alá, valamiféle személyes megfelelés szintjére. Legelőször is Jézus Krisztus személye úgy van beállítva, mint az Atya „egyszülöttje”, akinek minden hatalom a kezébe adatott égen és földön, így az „utolsó ítélet” joga is. A kereszténységben ez kétségtelenül egyfajta spirituális hatalmi monopólium megalapozását képezi, egyrészt az örök kárhozattól való félelem beiktatásával, másrészt az Atyához való jutás tekintetében. Ugyanakkor az egyházi tekintélyek megkerülhetetlensége is kódolva van eme teológiai alapvetésben, mivel Isten ígéjének avatott magyarázóit, csakis a „*krisztusi papság*” lehet, amely Isten Lelkére hivatkozva végső soron bármit kimagyarázhat, érdekei szerint kondicionálhatja magát az üdvösséget.

Az evangéliumok felszabadító, hatalmas erejű krisztusi tanításai több helyen is kondicionáltak és gúzsba lettek kötve az ószövetségi, judaista, rabbinikus felfogás által, amely erőnek erejével próbált mindent az Ószövetség istenével és annak törvényével, hagyományrendszerével, spirituális-hatalmi önkényuralmával összekötni, abból eredeztetni. Az Újszövetségben rengeteg helyen tetten érhető eme szemlélet erőltetett beékelése a krisztusi tanításba, így annak csökkentve, vagy olykor egyenesen eltérítve, a tudati és lelki felszabadító erejét, lángját, fényességét. Ennek egyik legekleatásabb példája a „**Senki sem juthat az Atyához, hanemha énáltalam**” kijelentés tekintélyelvű, kondicionáló magyarázata, amely évezredekken át uralta a kereszténységet, gátolva ezzel annak metafizikai értelemben vett csúcspontjának, a szellemi és lelki meg- és felszabadulásnak, a felébredésnek, az üdvösség valódi lényegének a megértését és realizálását. De miért is életbe vágóan fontos eme kijelentés tisztázása?

A „**Senki sem juthat az Atyához, hanemha énáltalam**” kijelentés szó szerinti értelmezése ugyanis nem hagy semminemű kétséget afelől, hogy a mi mennyei Atyánkhoz, azaz az Önvalónkhoz, csakis Jézus Krisztus *személye* által juthat el mindenki, így például más szellemi utak, spirituális ösvények követői eleve ki vannak zárva a metafizikai értelemben vett felébredés, üdvösség elérésének a lehetőségéből. Ez az értelmezés tehát eleve egy olyan *spirituális monopólium* megteremtését tette lehetővé az azt magyarázó és irányító, zsidó-keresztény szellemi elit (papság) számára, amely által maga az üdvösség, a végső VALÓval elérhető EGYség elérése csakis Jézus Krisztus személyétől vált függővé. Ebben nagy szerepet játszik nem csak eme tekintélyelvű írástudói réteg materialista gondolkodásmódja és beállítottsága, de elsősorban Jézus Krisztus szavainak a valódi, belső, istenMAGunkból eredő, mindennemű, a kettősség világát meghaladó *tudati és lelki megtapasztalásának* a hiánya. Természetesen nem azt állítom, hogy a zsidó-kereszténység története alatt nem jutott el senki sem a krisztusi kinyilatkoztatás belső MAGvához saját, belső lényegének, azaz Önvalójának a megtapasztalása által, hanem azt, hogy a vallás intézményesítésével párhuzamosan, eme lényegi megtapasztalás és megtapasztalhatóság, elsősorban szellemi téren lett gátolva, olyan önkényes hatalomelvű dogmák, hittézisek és szövegértelmezések segítségével, melyek eredményeképpen a krisztusi tanítás lényege egy teljesen éntudatidegen, életidegen, személytelen, elvont szellemi térbe lett száműzve, leginkább pedig a halál utáni létezésbe transzponálva.

Mit jelenthet tehát valójában a „**Senki sem juthat az Atyához, hanemha énáltalam**” az „**Én és az Atya EGYek vagyunk.**” összefüggésében? Megérthetjük-e egyáltalán eme felszabadító, az üdvözülés lényegét tükröző, ám szavakban semmikképp sem kifejezhető MAGvát a zsidó-kereszténység narratívájában? Az első kérdésre a válasz mindenképpen túl esik az emberi személyességen. A *Krisztus, amikor önMAGára hivatkozik, valójában nem a személyéről nyilatkozik*. A zsidó-keresztény hagyomány már itt elcsúszott ama képzeletbeli szellemi banánhéjon, amikor is az egyéni üdvösséget Jézus Krisztus személyéhez és személyességéhez kötötte. Ugyanis *az a tudat, az a lélek aki felismerte saját önMAGa önazonosságát, önön Forrásával az Önvalóval, azaz az Atyával, az elérte a végső megszabadulást, a felébredést, az üdvösséget*. Ez maga az EGYetemes Tudatosság, amelyben a létező, tudatilag és lelkileg többé már nincs elkülönülve senkitől és semmitől, azaz EGY magával a Léttel, az EGYetlen VALÓval, az Atyával, az Abszolútummal, magyarul a Teljességgel, teljes-ÉGGel EGÉSZ. Eme a végső, valójában eredendően mindig is létező tudatosságot (abszolút tudatosság) felismerő individuális létező, saját testi és egyéni, emberi megnyilvánulását már nem abszolutizálja, pusztán úgy tekint saját emberségére is, mint ami és aki „egy a többi létező közül”, mely létezők – bár a kettősség világában

egymástól elkülönült tapasztalásként jelennek meg – a végső igazságból tekintve azonban nem léteznek és soha nem is létezhetnek az eredendő, megbonthatatlan EGYsÉGen, azaz az Önvalón kívül, amivel és akivel a megszabadult, felébredett, üdvözült egyéni tudatosság immár visszavonhatatlanul EGY.

Ebből a perspektívából tekintve tehát az Atyához, azaz az Önvalóhoz akkor juthatunk el, ha magunk is eljutunk abba az abszolút tudatosságba, amelynek Jézus Krisztus a megtestesülése és megnyilvánulása, tehát a „**hanemha énáltalam**” nem azt jelenti, hogy Krisztus valamiféle „ajtónálló” lenne, az Önvalónk felismerésének az útján, aki személyként megkerülhetetlen, hanem Krisztusként ez az „**énáltalam**” az az EGYetemes **ÉN**-Tudat, mely EGY az Atyával, minden személyes én Forrása, az **EGY-ÉN**, amelynek felismerése nélkül a megszabadulás, a felébredés, az üdvösség nem lehetséges. Ebben az összefüggésben lényeges megemlítenünk, hogy a Krisztus MAGa, MAGunk az EGYetemes VALÓ, az abszolút tudatosság örök szimbóluma, amely ugyanakkor számtalan módon képes testet öltetni a megnyilvánult létezésben, így a kettősségek világában. A Krisztus valójában **IS-TE-ÉN-MAGunk**, A Mester, a Guru, aki kezdetben „kívül” jelenik meg, hogy aztán visszavezessen bennünket a Lét örök Forrásába, EGYetemes, EGYetlen, EGYedüli Önvalónkba, a mi Atyánkhoz. Itt láthatjuk a nyilvánvaló párhuzamokat azon ősi tanokkal, melyek a történelmi zsidó-kereszténység megjelenése előtt is ismerték ezt az örök igazságot, mert a Mester, a Guru más hagyományokban is testet öltött, az emberi történelemben. Ez az, amit a zsidó-kereszténység eltakart, elfedett, végső soron pedig a maga dogmái, hitelvei, hittézisei által meghamisított, lehetetlenné téve eme örök, kortalan, EGYetemes, meg- és felszabadító tanítás megfelelő interpretálását.

A krisztusi metafizika az evangéliumokból csak igen töredékesen rekonstruálható a szavak szintjén. Azonban ha annak intuitív központi MAGvát szeretnénk kiemelni az három mondatban elmondható lenne: „**A mennyek Országáa tibennetek (közöttetek) van.**” „**ÉN és az ATYA EGYek vagyunk. Senki sem juthat az Atyához, hanemha ÉNáltalam.**” A mennyek Országáa az Önvaló szakadatlan tapasztalása, zsidó-keresztény terminológiát használva ez az Atyával való szüntelen, szakadatlan, örök tudati és lelki EGYsÉGnek felel meg. Ez a megszabadulást követő végső, visszavonhatatlan felébredés, az örök üdvösség, melynek kondicionálatlan boldogsága MAGa, MAGunk, az ÖnMAGunkban, ÖnMAGunk által teljes, örök, abszolút VALÓ, az ÉN-VALÓ, ÖnVALÓnk, mely EGY és EGYetlen, EGYedül VALÓ, túl van minden káprázaton, hamis-énen, KÉPzeten és KÉPzeleten. Ez MAGunk IÉNy-EGe, a valódi EGÉSzsÉG, minden létezés és megnyilvánulás alapja, forrása, mely ugyanakkor kondicionálatlan, teljes és tökéletes, nincs semminek és senkinek sem alárendelve, fogalmakkal nem meghatározható, viszonylagos értelemmel fel nem fogható, mégis minden-ÉRT ELEM foglalata, alapja, forrása. EZ MAGunk a tiszta LÉT(ezés), TUDAT(osság) és BOLDOGSág, ama öröktől fogva VALÓ ÜDV-ŐS-ÉG, amelyről Jézus Krisztusként, AZ ATYA tanúságot tett és tesz folyamatosan a létezésben.

Maga Jézus Krisztus hívta fel a figyelmünket, hogy „**nem különb a tanítvány az ő mesterénél**”. Mindnyájunk célja és feladata tehát az, hogy ha legbenső lényegünkben felfogtuk, megértettük, megéreztük, átéreztük eme felszabadító, valódi üdvösségre mutató és vezető tanítás lényegét, akkor elinduljunk mi is vissza, az atyai HÁZba, ami nem más mint MAGunknak, az EGYetlen és EGYetemes ÖnVALÓnknek a szimbóluma, jelentése. Eljött az ideje annak, hogy minél többen felismerjük, hogy a krisztusi tanítás lényege nem csak hogy kortalan, de örök, és nem kelet vagy nyugat függvénye, mivel mindig is jelen volt, jelen lesz az emberi létezésben mindaddig, míg az isteni akarat azt megnyilvánítja, és kinyilatkoztatja azt a létezés Forrását kereső, egyéni

(individuális) tudatoknak. Fontos tehát annak a felismerése – a fentiek alapján – hogy ATYÁNKhoz nem csak kizárólagosan a történelmi Jézus Krisztus személyén keresztül vezet és vezethet út, hanem az Út, az Igazság és az Élet: az ÉN VAGYOKság, isteni kegyelem általi felismerése, az EGYetemes Tudat, az abszolút tudatosság EGY-ÉNje és VAGYOKja ez, ami itt van bennünk, amit elrejt előlünk saját emberségünk, helyesebben szólva A KI VAGYOK, és A KI önMAGára vette eme kettősség világából fakadó megtapasztalását: az örök LÉTezésnek.

A KRISZTUS nem csak Jézusként öltött testet a tört-ÉN-elemben, mert a KRISZTUS, a krisztusiség MAGunknak az Önvalónak, az ATYÁnak az EGYetemes Tudatként VALÓ kifejeződése mindenben és mindenki, így alapja, léttére és létezése minden létezőnek. Minden belőle fakad, minden benne van és öbelé tér vissza, túl van a szavakon, a fogalmakon, a gondolatokon, és a képzelet minden kivetülésén, mégis semmi és senki sincs rajta kívül, nélküle. Az Önvaló ÉN VAGYOK, MAGunk az ÉN és a VAGYOK, az örök Alany és Ige megbonthatatlan EGYsÉGe. „Te **AZ VAGY**”. Kezdet és vég nélküli, a nemszületett, mely túl van az elmén, (elme én) mely által minden megtapasztalás létezhet, Forrása mindennek és mind-ÉN-KInek, a tiszta LÉT kondicionálatlan, örökkön örökké ragyogó VALÓja, az EGYetemes Tudat EGYetlensége, az örök Tanú, a halhatatlan, múlhatatlan, örök és végtelen LÉLEK, A KI VAGYOK, és mindenként és mindenkiként, mindenben és mindenki LÉTEZEM és LÉLEKZEM.

Áldott legyen AZ Örök Mester, az örök Krisztus, AZ Önvalónk, a mi ATYÁNK minden megnyilvánulása, minden bölcsessége, a teljes ÉG tudása MAGa, MAGunk, melyből minden viszonylagosság fakad, s melybe minden viszonylagosság tapasztalása visszatér, feloldódik, mit MAGányos esŐcsepp, az EGYetlen Ó-CE-ánban.

Kelt az örök Mester, Guru, Önvalónk kEGYelméből, 2022. február 22.-én.

33. A LÉLEK LÉLEKZÉSE

Jelenleg tömegesen a májá lebutított, többszörösen hamis-én-s-égő verzióját éljük, immár évezredek óta, de mindig is éreztem, hogy a megnyilvánult TermÉSZet, az eredeti formájában MAGunk, azaz Isten dicsőséges ÉRT-elemkénti, tudati MAGnyilvánulása. A megnyilvánult és meg nem nyilvánult Természet, AZ Abszolútumnak, azaz a TeljesÉGnek a NŐI PRINCÍPIUMA! (shakti, prakriti a védikus megközelítésben) A **TerEmTészeT**. (Tett, cselekvés, „*Az én Atyám szüntelenül munkálkodik.*”) Ezt a fonalat már a VégtelenEGY c. könyvben is érintettem.

Krisztus valódi tanításának MAGva, IÉNy EGe, a Lélek megelevenítő erejéről szól, lerántja a leplet arról a megmerevítő, törvény és szabálycentrikus, életellenes hatalmi torzszüleményről, ami a hamis egó(n)k, azaz a Sátán műve. A jelenlegi földi rendszerek tehát a hamis egót tükrözik, a nem-tudást, de a Természet világában sokkal több rejlik ennél, s nem utolsósorban a SZER áramlását, csak a megnyilvánult világban tapasztalhatjuk tapasztalóként meg, mert ahhoz, hogy a SZER etessen, ahhoz kell egy etető és egy eTető-tett. Ebből a nem-tudásból kell újjászületnünk Lélek és Szellem által, nem pedig az anyagi, a megnyilvánult világot kell lenézzük, leértékeljük, vagy azt várjuk, hogy megszabaduljunk tőle. Mert azért akarunk megszabadulni tőle, mivel a jelenlegi formájában a Természet nem más, mint **rész(l)eges** a tükröződése az emberi tébolynak, így persze hogy egyre torzabb, fájdalmasabb benne is minden, mivel csak torz-magunkat láthatjuk viszont a tükörben. **A test annak nem használ semmit, aki azzal azonosul**, aki önön, örök megelevenítő Léleksége helyett, pusztán testként tekint önMAGára. Ez azonban a kereszténységben – mint minden lényeges – teljesen félre lett értelmezve, és a test gyűlöletévé fajult, mely gyűl-ölet könnyedén fordul át hamis testimádattá. (A hamis egónk, hamis ég-Ő-áldoztává, lásd fogyasztói társadalom.) Mondanom sem kell, mindkét szélsőség tévedés, és csak elmélyíti bennünk a nem-tudásból származó konfliktust a test és a lélek között. Ennek meghaladása szükséges az újjászületésben, a felébredésben, de nem valahol, valamikor, hanem ITT és MOST.

Az Isten Országá az ITT és MOST, tehát a Földön is jelen kell legyen. Jézus, Buddha, Maharsi, és a Bölcsék ITT és MOST a megnyilvánult valóságban, a tört-ÉN-elemben IS MAGnyilvánítói az Isten Országának. (Tették ezt testben s ma is teszik test nélkül.) **Krisztust az életet bemerevítő, az élet és a lélek szabad áramlását korlátozó, emberi törvény, azaz az egók hamis gyülekezetének nem-tudása ölte meg, mert ez a nem-tudás a tudást nincs hogy értse.** Az Élet Mestere, Jézus Krisztus pontosan ezt mutatta meg nekünk, hogy hogyan válhatunk halottakból élőkké, de nem egy halál utáni mennyországban reménykedve, hanem az örök MOST, a JELEN VALÓ örökké rügyező-virágzó ÁGának, azaz a Léttel párhuzamosan örök ÉLET, lényegének megértésével és élésével.

Az Isten Országá akkor világíthat, nyilvánulhat meg általunk a világban, ha MAGunkban, MAGunkként felfedezzük szívünkben a Lélek ÉL-tett-Ő erejét valódi ÉNünk-benn, vagyis a bÉKét, a SZERt, a fÉNyat, a Boldogságot, azaz Istent, az ÖnVALÓt, és ezáltal **újjászületünk a Lélek által a Léleknek, azaz önMAGunkat már csak LÉLEKként éljük át- és meg**, ez pedig a Mennyek Országá, mely a Lélek örök, soha sem változó állapota: az Üdvösség, az Éberség. **Aki bejut a Mennyek Országába, az önMAGát már csak ÖnVALÓként éli Istenként Istenbenn, és általa a Földön is megjelenhet az Isten Országá.** (Amint Fent úgy Lent, amint kint úgy bent. - H. Triszmegisztosz) A krisztusi tanítás egyik legnagyobb misztériuma az Út, ami az Igazságban élteti az Életet, azaz újjászület bennünket a VALÓ, örök Lélekben áramló életre, amiben már nincs

hasadtság a kettősség világán belül **magunk** és az **Atya** között, mert minden újra EGGYé lesz, IS-TE-ÉN MAGunkként: A LÉLEKbenn.

*Krisztus nem a mózesi szellemiségű, azaz valódi szeretetet és igaz atyai gondoskodást mellőző, hamis egók által éltetett TÖRV-ényt jött betölteni, hanem a VALÓ SZER RENDjének az állandóan áramló szeretet-örvÉNyét. Ez az az ÖRV, amely az isteni MAG közÉP-PONTjából árad, azaz MAGunk VALÓja KÖR-ÜL állandó forgásban, mozgásban, áramlásban, ÖRV-ÉNyítés-BENN tart minket, Isteni ÉNEKet, s ebből hallható ISTEN örök ÉNeke: a Természet s a TeremtÉSzet, amely a LÉLEK LÉLEKZÉSE és Isten örök gyönyörű(Ő)sÉGe, tiszta EGe. Ezért kell a VALÓ IS-TE-ÉNT **ÍM ÁDJA** (adja) minden emberi én, azaz SZERetni Istent MAGunkként, (Ő-ÉN-MAGunkat adni!) miként embertársainkat IS, mert **VALÓjában Mind-ÉN-KI EGY**, s ez Isten világának ESZE-esszenciája, IÉNyEGe, a SZER örök áramlása, áramoltatása, mely csak a megnyilvánult és megnyilvánulatlan TermÉSzet, a kétTŐsÉG vilÁGában lehetséges. Ez az a **KERt** (**KÖRt**), melyre **KR**isztus ÉLETművelŐ példázatai vonatkoznak, a jó gazda pedig a LÉLEK, s csak az lehet jó gazdája IstenMAGunk virágoskertjének, aki SZERrel eteti a Természetet, s így a LÉLEK szabadságának állandóan áramló, **ÖrvÉNyítŐ SZER-RENDj**ét élteti, élete minden lehetével. Mert **a LÉLEK ÉLET, az IGE nem iga**, csak a nem-tudás, a hamis egók sátáni világában válik az élet igává, mi pedig a hamis egók egyre merevebb, életellenes, önpusztító RENDszerében élettelen holtakká, vakok világtalan gyülekezetévé, s azok vezetőivé.*

Jézus Krisztus tanításának hatalmas ereje az ITT és a MOST ÖRVÉNYÉRŐL szól, mert ez a VALÓ (t)örvény mely nem TÖR meg, hanem megtart, újjászül és felemel. Mi nem ismerjük még a VALÓ ÉLETet, s sokszor azért kívánjuk a halált, mert azt hisszük, az majd véget vet a nem-tudás és nem-értés világában lévő szenvedéseinknek. De a szenvedés csak a VALÓ TUDÁSával számolható fel, az ÉLET IGENlő IGÉjének a MAGértésével és MAGunkból, azaz A KRISZTUSBÓL, KRISZTUS általi MAGfejtésével. Ez **a MAG a belSŐ bŐS-ÉG boldogságából és örömeiből „kell” szárba szökkenjen, és mindŐnket gazdagító termést hozzon, a ÉLET, a Természet, azaz Isten dicsőségére, mert a KETTŐsÉG világa az Isten EGYedüliségének tükröződése, kifejeződése**, így ezért is mondják a Felébredettek, hogy végső igazságként annyi mondható el, hogy MindÉN IS-TE-ÉN, így a Természet világa is a LÉLEK által VAN, s mivel TE MINDIG AZ, azaz A LÉLEK vagy, **a Természetet pontosan AZ által, hogy LÉLEK VAGY-OK, személy feletti EGYetlen VALÓnk-ÉNT: MAGunk A LÉLEK ELEVEN-ITTi meg.** Jézus Krisztus tehát a megnyilvánult LÉT, a kettősség világának is örök dicsőségét jött bemutatni, mely csak akkor állhat a számunkra és magunkban helyre, ha azt az EGY és EGYetlen LÉLEKként felismerve MAGunk IS: ÉLŐ és ÉLTETT-TŐ Ővé, azaz Isten-EMBERré válunk, **ÉLŐ tÖRVÉNNYÉ A SZERBEN**, miként Mesterünk, az örök KRISZTUS, az örök LÉLEK, testet öltve, bemutatta nekünk mindezt. **A keresztt a hamis-egóm, mely nem ereszt mindaddig, míg a nem-tudás(om) bennem élő hamisságainak (májá-lét) meg nem halok. A LÉLEK örök, a testet is a LÉLEK ELEVEN-ITTi MAG.** Ám a testként azonosítva LÉLEK-MAGunk, belezuhanunk a nem-tudás sűrűjébe, halottakká válunk mint testek, s nem a testtől kell megszabadulnunk, hanem **a nem-tudástól** (mely **a test-azonosság, a hamis egó imádata**) hogy a test IS megdicsŐ-Ülhessen Istenben, vagyis az **egó-étség** korlátozó ideájától megszabadulva, immár tiszta LÉLEKként AZonosítva magunkat, a VALÓság, az Igazság értése és élése elevenítse immár meg a testet, s vele a Természet csodálatos világát. Ezért kell a LÉLEK ott fújjon, ahol akar és akkor amikor akar, mert a nem-tudás egó-én világa ezt próbálja meg akadályozni, a hamisan értelmezett TÖRVénnyel, mely az ÉNT is megtöri és az isteni SZER Örvénylését is hamis körökbe tereli, az egó-ének világának pokoli önzésébe, nem-tudásának tudásnak képzelt illúzió-világába.

Istenben a kettőssÉG világa is, a maga eredendő állapotában, azaz az EGYetlen ŐrvÉNy értésének és tudásának állapotában, mely MAGunk a KRISZTUS: fÉNyos, ragyogÓ és tökéletes. A szütlés a létezés és a látszólagos elmúlás világa Istenben teljes és boldogsággal teli, de nem a nem-tudás lélektelenségében, hanem az Út Igazságának ÉLTETŐ ÉLETÉBENN. Ehhez szükséges az EGYsÉG újrafelismerése a mi ATYÁnkkal, mert csak az a tudat ragyoghat EGY-ÉN-IS-ÉGként ISTEN-BENN, a ki felismerte önön egyedi és egyedin túli LÉLEKségét, örök, megbonthatatlan lÉNy-ÉGi EGYsÉGét mind-ÉN-Kivel, azaz **AZ ATYÁval**, **AZ Ab(ból)SZÓL(ó)ÚTunkkal**, **a Teljes ÉGgel**, **IS-TE-ÉNnel**, **KRISZTUSban**, mely az EGYetemes Tudat, a Szellem és a Lélek örök fÉNyos, teljessége és dicsősége, MAGunk, Szívünk minden nem-tudástól tiszta rejtekében. Ez a **bELSŐ SZÓba**, ahová a szótlán CSENDbe eljutva „hallhatjuk” ATYÁNK hangtalan szózatát, mely a LÉLEK örök tudása, bölcsessége, boldogsága. Ez a VALÓ tudás, mely MAGunkban VAN, s mely MAGunk a VAGY-OK, s minden okság és okozat világának SzülŐje. Ez a titok, melyet az emberi ész nem foghat fel, de az Isteni Tudás meg-IGAZ-ITÓ vizébe bemerítkezett megtisztított szív és elme, a Lélek és Szellem fÉNyében feltámadva, önMAGunk Forrásával kiEGÉ-SZÜLten: **lélek**MAGunkként átérezhet. Isten-Emberként a mi ATYÁNKban örökkön örökké MAGunk a Boldogság VAGYunk, A KI VAGYok MOST és MINDörökké: KRISZTUSban, KRISZTUSként, IS-TE-ÉN-Őnk-BENN.

Áldott a szív, ki e szavakon túli VALÓ, szabadító dallamát érezni képes, és áldott az elme ki eme szavak éltető igéjét a maga megtisztulására befogadni képes. Boldogok a LÉLEK-BENN gazdagok, és a lélekben szeg-ények, mert övék a Mennyek Országa, boldogok a tiszta szívÚ-Ők, mert MAGlátják MAGukban AZ ISTENT, boldogok a szelídek, mert örökölik a Földet, melyen a tudás értéséből fakadó örök életnek, a kettősség világában tükröződő fÉNyének, ragyogóan szikrázó szépségének, dicsŐségÉNEK örök ŐrvÉNyléséBENN, áramlásában gyönyörködhetnek, mint örök üdvösségre jutott, az örök, múlhatatlan SZER RENDjében ÉL-Ő LÉLEK!

DicsŐsÉG MAGunkban KRISZTUSNAK, ATYÁNKNAK, A KI az Őrök EGYsÉGBen MAGunk az EGYetlen, VALÓ: LÉLEK!

34. Csend

A CSEND az ÖrökkéVALÓ létezése.

„Jézus kisgyerekeket látott, akik szoptak. Azt mondta tanítványainak: Ezek a kicsinyek, akik szopnak, azokhoz hasonlatosak, akik bemennek a királyságba. Mondták neki: Ha mi kicsinyek vagyunk, be fogunk menni a királyságba? Jézus mondta nekik: Ha a kettőt eggyé teszitek, és ha a belsőt olyanná teszitek, mint a külső, és a külsőt mint a belső, és a felsőt mint az alsó, és hogy a férfit és a nőit az egyes–egyetlenné fogjátok tenni, hogy a férfi ne legyen férfi, sem a nő nő; ha szemeket szem helyébe teszitek, és ha kezet kéz helyébe, és lábat láb helyébe, és képet kép helyébe, akkor fogtok bemenni a királyságba.”

Tamás evangéliuma 21, 1-1

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

egy-én - transzmEnta kiadó

© Krisztus fénye II. | Legfrissebb elektronikus változat: 2022-05-02

Köszönetet mondok Gulyás Zoltán testvéremnek ezen könyv „Út, Igazság, Élet” c. fejezetéért, mely ő általa készített szövegátirata, egy spontán módon ihletődött és felvett hangjegyzetemnek.

Krisztus fénye – jelen mű első könyve

https://transzmenta.fazekas.info/pdf/Krisztus_fenyek.pdf

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.